

Co¹ principalis sit falsa: probatur. et pono: quod illa disiunctiva. de
 us non est: vel homo est asinus: conuertatur cum vna pro
 positione vera: eius partibus significatib⁹ vt prius. hoc e
 est possibile: quia disiunctiva non est sue cathegorice: s; ille
 vna cum actu coniungendi. Ist^o posito patet: quod illa dis
 iunctiva est vera: quia couertitur cu vna ppositione vera
 et tamen quelibet eius principalis pars est impossibilis: ga
Co² significat adequate falsuz. ¶ Ex ista cōclusionē sequitur
 corrolarie primo. quod aliqua est disiunctiva affirmatiua fal
 sa: et tamen quelibet eius pars principalis est vera: patet. posi
 to quod ista tu es homo: vel tu es animal: couertatur cu vna
 ppositione falsa. cathegoricis solūmodo significantib⁹ vt
Co³ prius. ¶ Secūdo sequit⁹ quod a parte disiunctive: ad totā dis
 iunctivā significatē aliter q̄ sue partes nō valet conse
 quentia: quia non sequit⁹ in casu isto: tu es homo. igitur tu
 es homo: vel tu es animal. ¶ Tertia cōclusio est ista. Ali
 qua est disiunctiva falsa affirmatiua: significās precise iux
 ta compositionē suorum terminorum: et tamen eius quel
 bet pars principalis est va: p̄ de ista: necessario tu es hō vel
 tu es animal. supposito quod modus determinet totū sequēs.
 quod enim eius quelibet pars principalis est vera: manifestū
 est: et quod ipsa sit falsa: patet. qz potest esse quod tu nō sis homo:
Co⁴ nec animal. ¶ Ex ista conclone sequit⁹ corrolarie primo.
 quod aliqua est disiunctiva facta ex contradictorijs que est affir
 matiua: et significās precise iuxta compositionē suarū par
 tiū: que non est vera nec necessaria: imo falsa et impossi
 bilis: patet de ista: cōringēter tu es: vel tu non es. dato vt
 prius: quod modus determinet totū: nec potest dici quod sit alia
 propositio q̄ disiunctiva: ex quo in ea coniungunt plures ca
 thegorice per notā disiunctionis. ¶ Secūdo seqt⁹. quod a par
 te principali disiunctive affirmatiue: significantis precise
 iuxta cōpositionē suarū partiū: ad ipsas disiunctivas ca
 thegorice pbabilem: nō valet sequētia: quia nulla illarū
 consequētiarū valet. tu es homo. igit⁹ necessario tu es hō
 vel tu es animal. tu es: igitur cōringēter tu es: vel tu nō es.
4° ¶ Quarta cōclusio est ista. A parte principali vel couertibi
 li cū eadez disiunctive affirmatiue cathegorice pbabilis:
 ad ipsas disiunctivas significantes precise iuxta cōpositio
 nem suarū partiū est bonū argumentū: vt tu es homo.
 igit⁹ tu es hō: vel tu es asin⁹. p^o dixi a parte principali: qz apte
 nō principali disiunctive ad ipsā disiunctivā cū ceteris regis
 tis: non valet argumentū: quia non sequit⁹: omnes homines
 sunt asini v^o hoies. igitur omnes hoies sūt asini vel homi
 nes: et asini sūt asini: antecēdēs enim est verū: et sequēs fal
 sum. dato quod sit disiunctiva. nec sequit⁹: asini sunt asini. igit⁹
 omnes hoies sunt asini: vel hoies et asini sunt asini. et hoc
 ideo: qz nunq̄ in antecēdēte sumit pars principalis disiun
 ctive. sed pars secūdaria nō terminata ad notā disiunctio
 nis. Secūdo dixi: vel couertibili: quia et si nulla pars disiū
 ctive est illius illatiua ppter impossibilitatē antecēdētis
 et cōsequētis. tamen vna secū couertibilis est eiusdem dis
 iunctive illatiua. Tercio dixi affirmatiue: ppter primā cō
 clusionē: que ostendit in negatiuis regulam non tenere.
 Quarto dixi cathegorice probabilis. ppter tertiā cōclufi
 onem: que asserit in modalib⁹ compositis regulā nō tene
 re. Quinto dixi: significantes precise iuxta compositionēz
Co⁵ suarū partiū: ppter secundaz conclusionēz. ¶ Ex ista cō
 clusione sequit⁹ corrolarie primo. quod ista cōsequētia nō va
 let: quelibet pars principalis. a. disiunctiva est vera. igitur
 a. disiunctiva est vera: patet de disiunctiva negatiua: aut
 affirmatiua modali vel nō modali significante: nō vt sue
Co⁶ partes. ¶ Secūdo sequitur. quod nec negatio: nec modus:
 nec disiunctio est pars principalis disiunctive: p̄: quia nul
 lum illorū est illatiuū alicuius disiunctive: sola enim ppo
 sitio est pars principalis alicui⁹ ypothetice: qz sola talis ē
 illatiua ppositionis ypothetice: seu inferibilis ab eadem.

Istis presuppositis r̄idetur ad rōnē: q̄redo
 de cōsequēte psequētie
 facte. vtrū sit disiunctiva vel cathegorica de disiuncto ex
 tremo. si disiunctiva: psequētia est bona: et cōsequēs est ita
 verū sicut et antecēdēs. conuertit⁹ eniz cū ista vera: homo
 est asin⁹. vel ista p̄pō deus ē: nō est disiunctiva: deinde ne
 go illā. s. ista p̄pō sitio est disiunctiva: deus est: vel homo ē
 asin⁹: sumēdo vniformiter: nec tradicit priori p̄ti: et ne
 go illā cōsequētiā: in hac ppositione: deus ē: vel homo est
 asinus: coniungunt⁹ due cathegorice per notā disiunctiōis:
 igitur ista p̄pō sitio est disiunctiva: deus est: vel hō est asi
 nus: tamen bene valeret cōsequētia: si consequens foret ca
 thegorica de predicato disiuncto. si autē in p̄ncipio dicit⁹:
 quod consequēs principalis cōsequētie est cathegorica de pre
 dicato disiuncto: cōcedo an⁹: et nego psequētiā. Et non ar
 guitur per regulā. quare r̄.

Capitulum de disiunctiva et copulatiua.

Quadragesimo sexto principali
 ter ad questio
 nez arguit sic. ista cōsequētia est bona. Tu
 es homo: vel homo est asinus: et tu non es
 homo: igitur homo est asinus. et hec eadez
 nō valet. igitur questio vera. tenet cōsequē
 tia cū prima parte antecēdētis: qz arguitur
 a disiunctiva cū destructione vnus partis ad alterā partē.
 et probo secundaz partes ant⁹ an⁹ est veruz: et cōsequēs fal
 sum. igitur cōsequētia nō valet: quod cōsequēs sit falsum ma
 nifestū est. sed p̄bo an⁹ esse verū. qz an⁹ est vna disiunctiva
 cuius p̄ma pars principalis est vera. illa. s. tu es homo: et illa
 est disiunctiva affirmatiua ypothetice pbabilis significās
 solūmodo iuxta cōpositionē suarū partiū. igitur an⁹ ē ve
 rum: quod fuit probandum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuoz
 p̄clones: quarum prima est ista: p̄^o
 Quelibet p̄pō ypothetica habēs plures notas p̄iunctas:
 a qlibet illarū pōt denoiari: nisi icōgruitas ipediret: p̄ de
 ista. tu es: vel homo ē asin⁹: et tu nō es: que pōt indifferen
 ter eē copulatiua v^o disiunctiva. Notāter dixi nisi icōgrui
 tas ipediret: qz ista: aliq̄d aīal ē: et si tu es illud: tu es asin⁹:
 nō pōt alr q̄ copulatiua denoiari. et illa. aliq̄d aīal ē: vel si
 tu es illud: tu nō es asin⁹: nō pōt eē nisi disiunctiua. ¶ Ex ista
 p̄clusione sequit⁹ corrolarie p̄mo. quod aliquē sūt ypothetice
 q̄ nō iuicē p̄uertunt⁹ imo vna est vera: et alia falsa: et tamē
 qlibet pars vni⁹ p̄uertit⁹ cū aliqua parte alteri⁹: et e^o. p̄ de
 istis: oēs hoies sūt asini: vel hoies et asini sūt asini: et oēs ho
 mines sūt asini. vel hoies et asini sunt asini: ponēdo quod vna
 sit copulatiua: et altera disiunctiva: quo posito: copulatiua ē
 vera: et disiunctiva est falsa. idez dico de istis duabus: tu es
 vel homo est asin⁹: et tu nō es. et tu es vel homo est asinus:
 et tu non es: ponendo quod vna sit copulatiua: et altera disiū
 ctiva: quo posito: patet copulatiuam esse falsaz: et disiuncti
 uam veram. quod autem qlibet pars vnus p̄uertat⁹ cū aliq̄
 parte alteri⁹ p̄ intuētū. ¶ Secūdo seqt⁹. quod ad isiunctiva cū
 destructione vni⁹ partis nō p̄ncipalis ad alterā partē nō
 valet p̄tia: qz nō sequit⁹: tu es vel hō est asinus: et tu nō es:
 sed nullus hō est asinus. igitur tu nō es: et hoc supposito: quod
 p̄ma pars ant⁹ sit disiunctiva. ¶ Secūda p̄clō est ista. Ali
 qua est disiunctiva affirmatiua vera et necessaria: cui⁹ tamē
 quelibet cathegorica ē falsa et impossibilis: p̄ de ista: si tu es
 asinus: tu es rudibilis: vel si tu es equus. tu es Inibilis.
 ¶ Ex ista cōclusionē sequit⁹ p̄mo. quod a. et b. sunt due disiun
 ctive affirmatiue ypothetice pbabiles significātes p̄cise
 sicut sue partes: et quelibet cathegorica. a. conuertitur cuz
 aliqua cathegorica. b. et econuerso. et tñ. a. est veruz: et b. fal
 sum (patet) dato quod a. sit illa disiunctiva: si tu es asinus tu
 es rudibilis vel si tu es equus: tu es Inibilis. b. vero illa:

Co¹
 Co²
 Co³
 Co⁴
 Co⁵
 Co⁶
 Co⁷
 Co⁸
 Co⁹
 Co¹⁰
 Co¹¹
 Co¹²
 Co¹³
 Co¹⁴
 Co¹⁵
 Co¹⁶
 Co¹⁷
 Co¹⁸
 Co¹⁹
 Co²⁰

Dubium

- Cor^m** tu es asinus: vel tu es rudibilis: tu es equus: vel tu es In-
bilis. ¶ Secūdo sequit̄ q̄ aliqua est disiunctiua affirma-
tiua falsa hypothetice pbabilis significās precise sicut sue
partes: et tamē quelibet eius cathgorica est vera: patet de
ista: si tu es coloratus: tu es albus. vel si tu es qualis: tu es
calidus. ¶ Tertia cōclō ē ista. Q̄ aliqua est disiunctiua ve-
ra: et aliq̄ ē disiunctiua falsa: q̄rū nulla ps ē v̄a: nec aliq̄ falsa.
probat̄ (et capio) hāc copulatiuā tu es hō: et tu es animal et
ecōuerso. et patet q̄ secūda pars ē disiunctiua vera: q̄ sub
ordinatur huic mentali vere: tu es aīal: vel tu es homo. Si
militer secūda pars huius copulatiue: tu es asinus: vel tu
es capra: et ecōuerso que ē disiunctiua ē falsa: q̄ subordīa-
tur huic false: tu es capra: vel tu es asinus. Q̄ autem illaz
disiunctiuarū nulla pars est falsa: vel vera: manifestū est:
Cor^o q̄ nulla pars ē ppositio: s̄ precise littera vel syllaba. ¶ Ex
ista cōclōne sequit̄ correlarie p̄mo. Q̄ aliqua ē disiunctiua
affirmatiua nō significans aliter q̄ sue partes: que nō ē ali-
cuius sue partis illatiua: p̄ de p̄dictis disiunctiuis: que non
habēt partes: que sunt p̄pōnes. ¶ Secūdo sequit̄. Q̄ aliq̄ ē
disiunctiua: que fiet cōditionalis: vel copulatiua sine mu-
tatione sui et noua impositione. patet de secūda parte hui^o
copulatiue: tu es homo: vel tu es asin^o: et ecōuerso. dato q̄
scōde parti cras adderet̄ vna istarū. s̄. si tu es hō: tu es asin^o:
tu es hō et tu es asin^o. ¶ 4° ē ista. A disiunctiua affirmatiua:
significante precise iuxta cōpositionē suarū partiū: cum
tradictorio vnius partis principalis ad reliquā p̄tem p̄ci-
pales ē bonum argumentū: vt tu es homo: vel tu es asi-
nus: sed tu nō es asin^o: ergo tu nō es homo. posui nāq̄ oēs
particulas illas: propter cōclōnes superius positas. ¶ Ex
ista cōclōne sequit̄ p̄mo. Q̄ ista cōsequētia nō valet.
A disiunctiua ē falsa. igit̄ aliqua ei^o pars ē falsa: quia stat
q̄. a. disiunctiua nō hēat p̄tes: que sunt p̄positiones: vel q̄
sit negatiua: vel q̄ significet aliter q̄ sue partes. ¶ Secūdo
sequit̄. Q̄ aliqua est disiunctiua: cui nō tradicitur aliqua
copulatiua: et aliqua cui cōtradicit copulatiua: sed nō de p̄-
tibus oppositis. p̄ma pars p̄. de disiunctiua negatiua: cui nō
dicitur aliqua copulatiua: sed disiunctiua affirmatiua. Se-
cūda pars est manifesta de scōda p̄te ist^o copulatiue: tu es
homo: vel tu es animal: et ecōuerso: que est disiunctiua cui
dicitur secūda pars huius copulatiue: tu nō es homo: et tu
nō es animal: et ecōuerso. et tamē non fit de partibus: v̄l de
terminis oppositis: quia non habet partes q̄ sūt p̄pōnes.

Hic visis respondet ad rationē queredo de antecē-
dente. vtrū sit copulatiua vel disiunctiua:
si primo modo cōcedo cōsequētiā: et nego antecēdēns. pro
secūda parte: et ad p̄bationem nego: q̄ antecēdēs sit vna
disiunctiua: quia positū ē et admissū q̄ sit copulatiua. si se-
cundo mō: nego cōsequētiā: et ad p̄bationē euz dicitur
ibi arguit̄ adisiunctiua cū destructione vni^o partis ad ali-
am: nego pro nunc antecēdēs: lz enim arguatur adisiunctiua
cuius vna pars ē oppositū alteri^o ad aliā partē: nō tamē
arguit̄ adisiunctiua cū opposito alterius partis ad aliā: q̄
per hoc intelligit̄: q̄ totū antecēdēs sit vna copulatiua fa-
cta ex vna disiunctiua: et cōtradictorio alterius partis: q̄li-
ter nō est in proposito quare et̄.

¶ Capitulum de cōditionalibus.

Quadragesimo septimo p̄ncipa-
liter ad questio-
nem arguit̄ sic. ista cōsequētia ē bona. Im-
possibile ē te currere: si possibile ē te curre-
re: sed possibile est te currere: igit̄ ipōse ē te
currere et hec eadez nō valet. igit̄ q̄ v̄a. lz
p̄tia cū p̄ima parte antecēdēns: quia ar-
guitur a cōditionali cum suo antecēdēte ad consequens
eiusdem: sed probatur secūda pars: quia antecēdēs est ve-
rum: et consequens falsum. igitur cōsequētia non valet: q̄

cōsequēs sit falsum manifestū est: sed q̄ antecēdēs sit ve-
rum p̄batur: et nō indiget pro secūda parte. et primā pro-
bo sic: hec p̄positio est impossibilis. tu curris si possibile
ē te currere: et hec adequate significat q̄ tu curris si possi-
bile ē te currere. igitur impossibile ē te currere si possibile
ē te currere. patet cōsequētia ab officiātib^o ad officiātum:
et antecēdēs est verū: quia omnis cōditionalis falsa est
impossibilis. igitur et cōsequēs.

Circa solutiones huius rationis pono quatuor
cōclōsiones. quarū p̄ma p̄
est ista. Aliqua ē cōditionalis vera: cuius antecēdēs ē ve-
rum: et cōsequēs falsum. patet de ista: nō si tu es homo: tu
es asin^o: hec enim ē vera: quia suū tradictoriū ē falsum.
¶ Ex ista cōclōsione sequit̄ correlarie p̄mo. Q̄ aliqua cō-
ditionalis ē falsa: et tamē antecēdēs et cōsequēs eiusdez cō-
uertunt̄: p̄ de ista. nō si tu es homo: tu es risibilis. ¶ Se-
cūdo sequit̄. q̄ acōditionali negatiua cum suo antecēdē-
te: ad cōsequēs eiusdez nō valet cōsequētia: quia nō sequit̄
nō si tu es homo: tu es asin^o: sed tu es homo. igitur tu es asi-
nus. ¶ Tertio sequitur. Q̄ aliqua est cōditionalis vera: cuius
tradictorium cōsequētis stat cū antecēdēte. et aliqua
falsa: cuius tradictoriū cōsequētis repugnat antecēdē-
ti. p̄ma patet de ista: nō si tu es homo: tu es asinus: cuius cō-
tradictoriū cōsequētis ē illud: tu nō es asinus: que ē ve-
ra cum illa: tu es homo. Secūda patet de ista: nō si tu es ho-
mo: tu es risibilis: cui^o tradictoriū cōsequētis ē illud: tu
nō es risibilis: que repugnat illi: tu es homo: que ē antecē-
cedēs. ¶ Secūda cōclōsio ē ista: Aliqua ē cōditionalis af-
firmatiua cuius antecēdēs ē verū: et cōsequēs falsum: p̄
de ista: tu nō es homo: nisi tu es aīal: cuius antecēdēs ē ly
tu es animal: et cōsequēs tu nō es homo. ¶ Ex ista cōclōsio-
ne sequit̄ correlarie. Q̄ aliqua ē cōditionalis affirmatiua
vera: cui^o antē nō ē illatiuū cōntis (patet) quia non sequit̄:
tu es aīal. igit̄ tu nō es hō: et hec tamē cōditionalis affirmati-
ua ē vera: tu nō es hō: nisi tu es aīal. ¶ Secūdo sequitur.
Q̄ aliqua ē cōditionalis affirmatiua falsa: cui^o antecēdēs
et cōsequēs inuicem cōuertunt̄: patet de ista: hō nō currit:
nisi risibile nō currit. q̄ nō sit falsa: patet: quia cōuertitur
cū ista: homo nō currit: si nullus risibile nō currit: et q̄ antē
et cōntis cōuertunt̄: p̄. ¶ Tertio sequit̄. q̄ a cōditionali affir-
mativa cū suo antē ad cōntis eiusdez nō valet cōntis: quia nō se-
quit̄: tu nō es homo nisi tu es aīal: sed tu es aīal. igit̄ tu nō
es homo. ¶ Quarto sequit̄. q̄ aliqua ē cōditionalis affir-
mativa. vera cui^o oppositū cōsequētis stat cū antē: patz de
illa: tu nō curris nisi moueris: etiā cōcedit̄: q̄ aliqua ē cō-
ditionalis affirmatiua falsa: cuius tradictoriū cōntis repugnat
antē: vt hō nō currit: nisi risibile nō currit. ¶ Tertio cōclō
est ista. Aliqua cōditionalis affirmatiua denoiata a ly si: ē
falsa: cuius cōsequēs formaliter sequit̄ ex antē (p̄ de ista)
cōtingēt̄ si tu es hō: tu es aīal: q̄ enī sit falsa manifestū
ē: q̄ necessario si tu es hō: tu es animal. ¶ Ex ista cōclōne
sequit̄ correlarie. p̄mo. Q̄. a. et b. sūt due cōditionales affir-
mativae denoiate a ly si: quarū antia et cōsequētia cōuertunt̄:
et t̄n. a. ē verū: et b. falsū: p̄bat̄ (et pono) q̄. a. sit ista: si
tu es homo: tu es aīal: et b. illa. cōtingēt̄ si tu es hō: tu es
aīal: isto posito patz correlariū. ¶ Secūdo sequit̄. Q̄ aliq̄
est cōditionalis affirmatiua falsa denoiata a ly si: signifi-
cans iuxta cōpositionē suarū partiū: et t̄n antē est ipōsibile
simpliciter: vel cōntis per se necessariū: p̄ de qualibet istaz:
cōtingēt̄ si tu es asin^o: tu es homo: cōtingēt̄ si tu es: de^o
est. ¶ Tertio sequit̄. Q̄ aliqua ē cōditionalis affirmatiua
falsa denoiata a ly si: significās solum iuxta cōpositionem
suarū partiū: cuius tradictoriū cōntis repugnat antē: p̄ de il-
la: contingēt̄ si antē xps ē albus: antechristus est colora-
tus. ¶ Quarta cōclōsio est ista. Aliqua est cōditionalis af-
firmatiua denominata a ly si. significans precise iuxta cōpo-

ditiones suoz terminoz: cui non correspondet ronalis pro-
 pria (patet de ista) si antexps esset homo: antexps eet aial.
 hec enim vera e: qz sibi no correspondeat condicionalis p-
 pria manifestu est: qz sibi nulla alia correspondet qz ista: an-
 christus e homo. igitur antexps est aial. z hec no e ppria il-
 licet isti: si antexps est homo antexps e aial. **¶** Ex ista co-
 clusione sequitur correlarie primo. **¶** Quod aliquo ditionales
 denominated a ly si: significantes soluz ex copositione sua-
 rum partium inuicem conuertuntur: z tamen nec antece-
 dentia: nec consequentia conuertunt (patet de istis) si antexps
 esset albus: antexps esset colorat: z si antexps e alb: ante-
 xps e colorat. **¶** Secdo sequit. **¶** Quod aliqua ditionalis affir-
 matiu denoiata a ly si e vera: significantes precise iuxta co-
 positionez suaru partiu: z tamen in nulla tali ans e illatiua
 pntis (pz de ista) si antexps e ho: antexps eet aial. vñ nu qz
 sequitur antexps eet ho: igitur antexps esset aial: qz ronalis
 ista e intelligibilis. **¶** Tertio sequit. **¶** Quod aliqua e ditiona-
 lis affirmatiua vera denoiata a ly si: ypothetice pbabilis:
 i significas peise ex copositione suaru partiu: z tamen ante-
 cedens no e aptum natu repugnare contraditorio consequen-
 tis (pz de prior) qz nec ans e ppd: nec dictionu consequen-
 tis similiter. **¶** Notadu tri qz a conditionali affirmatiua
 denoiata a ly si: significate precise iuxta copositine suaru
 partiu cu suo ante: vel sibi pportionali ad ans eiusde: vel
 sibi pportionale. e bonu argumetu. vt si tu es ho: tu es ani-
 mal: z tu es ho. igitur tu es aial. pmo dixi affirmatiua pp
 ma coclones. Secdo denoiata a ly si: pp secuda coclone.
 Tertio significante peise iuxta copositione suaru partiu:
 qz vbi condicionalis significaret aliter qz sue partes in se no
 seruaret regulas condicionaliu. Quarto dixi vel sibi ppor-
 tionali: qz lz no sequit. si antexps eet albus: antexps eet co-
 loratus: lz antexps eet alb. igitur antexps eet colorat. tamen
 bene sequitur cu ante z ante pportionalibus isto mo: sed
 antexps est alb. igitur antexps e coloratus.

His visis respodet ad niam facta: queredo de illa
 ppone. impossibile e te currere: si possibile
 e te currere. vtru sit cathogorica modalis vel dditionalis.
 si primo mo: nego niam: nec arguit per regula. si scdo mo
 cocedo niaz: z nego ans pro pma parte. z ad pbatione ne-
 go consequentia. nec arguitur ab officiatib ad officiatuz. qz
 condicionalis illa no e officiatiliter probabilis: sed ypothe-
 tice. Ideo cocedo istas duas ppones: impossibile e te currere
 si possibile e te currere: z impossibile e te currere: si possibile
 e te currere. dato qz pma sit dditionalis: z scda cathogorica
 modal nec opponit: ex q no vniformiter sumunt: qre zc.
¶ Capitulum de causalibus.

Quadragesimo octauo principa-
 liter ad qstione
 arguit sic. ista consequentia e bona. Quia tu
 es asinus: tu es aial: igitur tu es asinus. z hec
 eadez no valet. igitur qstio vera. tenet nia
 cu pma pte antris: qz arguit acausali ad al-
 tera eius parte: sed secuda pbo. ans eniz e
 veru: z consequens falsuz. igitur nia no valet: qz nias sit falsuz
 manifestu e: sed pbo ans esse veru sic: ista calis e va: qz tu
 es homo: tu es aial: ex eo qd ista nia est bona: tu es ho. igitur
 tu es aial: sed eque bona est ista: tu es asin. igitur tu es
 aial: sicut illa. tu es ho. igitur tu es aial. igitur eque vera e il-
 la causalis: qz tu es asin: tu es aial. sicut illa: qz tu es ho: tu
 es aial: vel si no: detur causa diuersitatis.

Pro solutione hui argumeti pono qtuor con-
 clusiones qru prima e ista. Ali-
 qua e causalis affirmatiua va: cui prior ppd posterioris n
 est illatiua: patet de ista: qz de e tu es. hec. n. causalis vera
 est: qz significatu antecedentis est ca essendi significati cose-
 quentis: deus. n. est causa tui. **¶** Ex ista coclone sequit. **¶** Quod

no ex qlibet cali va: segf dditionalis de ptib silib seu rona-
 lis: vnde no sequit: qz soz. e: pla. e: igitur si soz. e: pla. e. vel e.
 dato. n. qz soz. sit pater pla. e ans veru: z nias falsuz. **¶** Se-
 cunda coclone est ista. Aliq e causalis vera: cui qlibet pars est
 illatiua alterius: pz de ista: qz. a. efficit. b. b. efficit ab. a. ista
 n. causalis e va. supposito qz. a. sit causa efficiens. b. z qz que-
 libet eius pars pncipalis alterius sit illatiua. pbat qz segf
 .a. efficit. b. igitur. b. efficit ab. a. z e. **¶** Ex ista coclone seg-
 tur correlarie. **¶** Quod aliqua e causalis va: que est illatiua ddi-
 tional: vl ronalis: sed no e. segtur eni: qz. a. efficit. b. b. effi-
 tur ab. a. igitur si a efficit. b. b. efficit ab. a. sed non segtur. si. a.
 efficit. b. b. efficitur ab. a. igitur quia. a. efficit. b. b. efficitur
 ab. a. dato naqz qz non sit. a. nec. b. est antecedens verum: z
 consequens falsum: qz causalis affirmatiua necessario po-
 nit inesse z no dditionalis. vt patet intueti. **¶** Tertia con-
 clusio e ista. Aliqua causal affirmatiua e va: z n significati
 tu poris ppnis no e ca significati posterioris: pz de ista: qz
 tu es homo: tu es aial: qz ans e ca illatiua consequentis. z tam
 antis qz nias significati: ad qtu e aliqd ex pre rei: qz te ee
 hoiez: z te ee aial e vt als manifeste pbauit. qre zc. z qz signi-
 ficatu pme non sit causa significati secude: pz: quia aut cau-
 sa essendi: aut causa inferendi. no p: qz idez e realiter te ef-
 se homine: z te ee aial. nec scdm: qz illatio non in significa-
 tis lz in terminis solu repitur. **¶** Ex ista dne sequit correla-
 rie. **¶** Quod a. z. b. sunt due calis eiusde denoiationis oino. quaru
 qlibet ps pncipalis cu qualibet earude puertit. z n. a. e ve-
 ru: z. b. falsuz. pbarur (z pono) qz. a. sit illa causalis: qz soz.
 generat platonem. pla. generat soz. z. b. illa. qz pla. generat a-
 soz. soz. generat pla. z sit ita qz soz. generet platonem. isto posi-
 to. a. e veru: ta per scdam qz p tertia coclusionem: qz pma pro-
 positio e ca illatiua secude: z significatu pme e ca significa-
 ti secude. sed. b. e falsuz. qz significatu pme ppnis ipsi. b.
 no e ca significati secude ppnis eiusde: nec pma ppd est
 ca illatiua secude: sed potius e couerso. no eniz valet argu-
 metu: a passiu ad actiu: nisi qz ab actiu ad passiu e bo-
 na nia. **¶** Quarta coclone est ista. Aliqua calis affirmatiua est
 falsa: z tamen significatu pme ppnis e ca significati secude.
 pz de ista: necessario qz de e tu es. necessario qz plato effi-
 cit soztes: soztes efficitur a platone: potest enim esse: qz de
 non sit causa tui: z possibile e soztem non efficere platonem.
 igitur neutra illarum e vera. **¶** Ex ista coclusionem sequit
 correlarie primo. **¶** Quod aliqua calis affirmatiua est falsa: z n
 prior propd e causa illatiua posterioris: z cuilibet illarum
 correspondet pro significato aliqd ex parte rei: patet d ista.
 necessario qz tu es homo: tu es aial: qz enim pma ppositio
 sit illatiua secude partis (patet etia) qz significatu cuiuslibet
 bet partis e aliquid ex parte rei: sed qz illa causalis est falsi-
 ostendo qz possibile e qz tu non sis. igitur possibile e illam
 esse falsam: sic significado: necessario qz tu es homo: tu es
 animal. patet consequentia: qz ideo illa e falsa: qz antexps e ho-
 mo: antexps e aial: qz antexps no e ho. **¶** Secdo sequit. **¶** Quod ali-
 que sunt causales eiusde denoiationis oino z cuiuslibet il-
 laru significatu prime partis e causa significati secunde: z
 tamen vna e vera: z reliqua falsa: pz de istis: necessario quia
 deus e: tu es: contingeter quia deus e: tu es: vbi patet: qz p-
 ma e falsa: z scda vera. **¶** Tertio segtur. **¶** Quod aliquo sunt cau-
 sales eiusde denoiationis oino: z cuiuslibet illaruz: prior
 propositio e causa illatiua secude: quibus significatiue cor-
 respondet aliquid ex parte rei: z tamen vna est vera: z reli-
 qua falsa: patet de istis: necessario qz tu es homo: tu es ani-
 mal. contingenter quia tu es homo: tu es animal. **¶** No-
 tanda sunt hic duo primu est. **¶** Quod per propositionez primaz
 vel priorum: intelligo illam que sequitur immediate nota
 cause: z subsequentem posteriorem aliam: quecumqz sit il-
 la: qlitercuqz situef: vbi gra. qz tu es ho: tu es aial: tu es ho:
 vocat por ppositio: z illa. tu es animal posterior: z eodem

Coz^m 2° 3° 4° 5° 6° 7° 8° 9° 10° 11° 12° 13° 14° 15° 16° 17° 18° 19° 20° 21° 22° 23° 24° 25° 26° 27° 28° 29° 30° 31° 32° 33° 34° 35° 36° 37° 38° 39° 40° 41° 42° 43° 44° 45° 46° 47° 48° 49° 50° 51° 52° 53° 54° 55° 56° 57° 58° 59° 60° 61° 62° 63° 64° 65° 66° 67° 68° 69° 70° 71° 72° 73° 74° 75° 76° 77° 78° 79° 80° 81° 82° 83° 84° 85° 86° 87° 88° 89° 90° 91° 92° 93° 94° 95° 96° 97° 98° 99° 100°

ad exceptiuā: et tñ sub eo 2tingit descēdere copulatiue i or
dine ad piacēs. cōsimiliter dicat ad istas: necessario oīs hō
est: necessario tñ homo ē risibilis: vbi ly hō supponit mo-
biliter et immobiliter: aliter tñ et aliter sūptū. **Quarta cō-**
clusio ē ista. Ex eo aliqua ē ppō vlls qz i ea subycif termi-
nus cōis signo vli determinat^o denoiatē. ista cōclusio p3 in-
ductiue: vt oīs hō currit: oīs hō mouet: et ita d alyis. **Ex**
ista 2clone sequit^r correlarie pmo. **Qz** nulla illarū ē vlls: nō
oīs hō currit: necessario oīs homo ē aīal: aut aīal ē for. qd ē
preiacēs illius: oē aīal ē fortes: pma nāqz denoiat a duob^o
signis. 2^a a mō necessitatis. 3^a a nullo signo denoiat: deno-
minat. n. signū vle ppōnē vlem et nō indefinitā: aut singula-
rem vel particularē. **Secūdo sequit^r.** **Qz** ppō particula-
ris ē illa in qua subyciat termin^o cōis signo particulari de-
terminat^o denominatē ipsaz: s̄ ē p3 iductiue: vt aliquis hō
currit: aliqz hō mouet aliqz equ^o mouet. ex q p3 q nulla il-
larū ē particularis: necessario aliqō aīal est: nō necessario
aliqz homo est aīal: que ē piacēs illius: aliqō aīal est: qz nul-
la illarū denoiatur a signo particulari. **Tertio sequit^r.**
Qz ppō indefinita est illa: cuius subiectū ē terminus cōis
nullo signo determinat^o denominante ipsaz: vt hō currit:
ideo piacēs vlls vel particularis: nō ē particularis vll vlls
qz tale signū nō denoiat piacēs: s3 totā ppōnem cū signo.
Quarto sequit^r. **Qz** ppō singularis ē ista cui^o subiectuz
est termin^o discret^o: vel termin^o cōis cū pnoie demōstra-
tiuō: nullo alio signo demōstrat^o denominatē ipsaz: vt for.
currit: vel iste hō disputat. **Ex quo p3.** **Qz** nulla istarū ē
singularis: vterqz istoz currit: oēs isti mouent: tñ for. cur-
rit: necessario iste hō mouet: qz subycif termin^o discretus
vel cōis cū pnoie demōstratiuō: determinationib^o pcedētī-
bus denominatibus illas propositiones.

Hic visis p3 rīssio ad argumētuz: negādo 2nāz: et si
militet qz aīs et 2nīs 2uertant: nego etiaz
qz illa ē vlls: oē aīal ē for. qz eius subiectū distribuitur: aut
qz vllr significet: oē aīal esse fortes: sed iō est vlls: quia in ea
subycitur termin^o cōis signo vli determinat^o: denominatē
ipsā vt ostēdit quarta 2clusio: quare 2c.

Capitulum de terminis distrabentibus.

Quinquagesimo et vltimo ad q
stiones arguit^r
arguit sic: ista 2nā ē bona. An xps ē futur^o:
igit an xps ē: et hec eadē non valet: igit que-
stio vera. 23 2nā. et aīs arguit^r pro pma pte:
qz arguit a tertio adiacēte ad secūdū adia-
cens: sine termino distrabēte: pbatur: nā si
ibi foret aliquis termin^o distrabēs: videret qz istud parti-
cipiū futur^o: 2tra istud participiū pns nō distrabit verbuz
futuri tps. igit nec ly futurus verbū pntis tps. p3 2nā.
qz sic verbū futuri tps significat futuritine: ita participiū
pntis tps significat pntialiter: aīs arguit. nā seq^r formali-
ter: an xps erit pns. igit an xps erit: et p 2nīs nō distrabit ver-
bum futuri tps a participio pntis tps. **Secda pars** pncipa-
lis arguit sic: aīs est verū: et 2nīs falsuz: igit 2nā non valet.
qz 2nīs sit falsuz manifestū ē: sed pbat aīs. nā an xps erit.
igit an xps ē futur^o. p3 2nā ab vno 2uertibili ad reliquū.

Pro solutione huius argumēti pono qtuor cō-
clusiones: qru3 pma ē ista. Ali-
quis termin^o supponit p̄cise pro eo qd ē: et tñ supponit p eo
qd ē: fuit: et erit: pbatur: subiectū hui^o. tu es: p̄cise supponit
pro eo qd ē: et nō supponit pro eo qd nō ē: et q supponit p eo
qd fuit: et qd erit p3: qz suppoit pro te: et tu fuisti et eris. igit
suppoit pro eo qd fuit: et qd erit. **Ex ista 2clōe sequit^r.** **Qz**
aliquis termin^o suppoit pro eo qd est: fuit: et qd erit: et qd p̄t
esse: et tñ nō supponit respectu verbi seu termini ampliati-
ui: p3 de subiecto huius: tu es: supponit enīz pro te: et tu es:
fuisti: et eris: et potes eē: igit 2c. **Secūdo sequit^r.** qz aliqz

termin^o supponit respectu verbi de p̄terito vel futuro so-
lūmodo: et tñ p̄cise supponit pro eo qd ē: p3 pma ps de subō
vnius istarū: tu fuisti: tu eris: et scda pbat. ly tu supponit p
eo qd ē: qz pro te: et nō supponit pro aliquo qd nō est: qz nō
supponit pro aliquo qd nō est tu. igit p̄cise supponit pro eo
qd ē. **Secūda 2clō ē ista.** Aliquis termin^o suppoit p eo qd
est: et tñ istud suppositū nō ē: pbatur sic: subiectū hui^o ante:
xps ē: suppoit pro eo qd est: et tñ nullus an xps est. igit 2clō
vera: 23 2nā cū minori: et maiore pbo sic: nullus termin^o b3
suppositionē ase: sed a verbo. igit supponit p̄m 2significati-
onem verbi: s3 ly an xps supponit respectu istī^o verbi ē: so-
luz p̄sentialr 2significātis. igit an xps solū supponit p eo
qd est. **Ex ista 2clōe sequit^r correlarie pmo.** **Qz** aliquis
termin^o supponit pro eo qd ē: et tñ illud suppositū nō p̄t eē.
pbat. subiectū hui^o chymera ē: supponit pro eo qd ē: qz re-
spectu hui^o verbi ē nō distracti: et nulla chymera p̄t esse.
igitur 2c. **Secdo sequit^r.** **Qz** ista 2nā nō valet: ly chyme-
ra supponit: pro chymera. et nulla chymera ē: vel p̄t eē. igit
nō supponit p eo qd ē: aut qd p̄t eē: qz et nō sequit^r: ille ter-
min^o chymera que ē significat chymera: et nulla chymera
est. igit nō significat chymera que ē: si cur. n. ly hō q ē signi-
ficat adequate hominē q ē: ita illud cōplexū chymera que
est significat adequate chymera que ē. **Tertia 2clō est**
ista. Aliqz termin^o supponit pro eo qd ē: et tñ nō supponit
pro eo qd p̄t eē: pbat: subm illi^o chymera ē. supponit pro
eo qd ē: vt ē: ostensuz: et nō supponit pro eo qd p̄t eē. igitur
2clō va. 23 2nā cū maiori: et minori pbo sic: si ly chyme-
mera supponeret pro eo qd p̄t eē: 2tingeret vno istorum
modoz: aut qz supponit pro chymera et illa p̄t eē: aut qz
supponit pro chymera respectu hui^o termini p̄t: s3 nō 2tri-
git in propōne assignata aliquo istorum modoz. igit 2c.
Ex ista 2clōe seq^r pmo. qz aliqui duo termini cōuer-
tunt: et vn^o illoz supponit p eo qd p̄t eē: et tñ ali^o nō suppo-
nit pro eo qd p̄t esse: p3 correlariū de subiectis harū propo-
sitionū. chymera ē: chymera p̄t eē. igit 2c. **Secdo seq^r**
Qz aliqz termin^o supponit pro eo qd p̄t eē et qz idē termi-
nus supponit pro eo qd nō p̄t eē: p3 de subiecto huius chy-
mera p̄t eē: q. n. supponit pro eo qd p̄t eē p3: qz aut suppo-
nat pro eo qd nō p̄t eē: pbatur: qz supponit pro chymera: et
nulla chymera p̄t eē. igit 2c. **Quarta 2clō est ista.** An
terps ē futurus: et tñ an xps nō ē an xps futurus: pma pars
p3: qz an xps erit: igitur an xps ē futurus. p3 2nā pp resolu-
tionē huius verbi erit. et scda pbatur: nā ly futurus nō di-
strabit illud vbi ē: nisi sit determinatio eius: vt ē in pma
parte 2clōis: sed in secūda nō ē determinatio illius verbi
est: sed illi^o subiecti an xps. igitur nō distrabit illud vbi ē
et p 2nīs sequit^r an xps ē an xps futurus. igit an xps ē: s3 2nīs
falsuz: igit et aīs: et p 2nīs 2dictoriū aītis est verū: qd ē scda
pars 2clōis. **Ex ista 2clōe sequit^r correlarie pmo.** qz
an xps ē futurus an xps: et tñ an xps nō est an xps futurus.
scda pars ē probata: et pma ostendit sic: an xps erit an xps:
igitur an xps ē futur^o an xps: p3 2nā ab vno 2uertibili ad
reliquū. **Notādū tñ qz** vbi opponēs velle qz ly futur^o
semp foret determinatio istius termini an xps: negarē illaz
antexps ē futurus antexps: sicut illā: antexps ē antexps
futurus. **Secūdo sequit^r.** qz antexps 2tingēter est futu-
rus: et tñ nullus antexps ē cōtingēter vel necessario futu-
rus: pma pars ē probata: qz antexps cōtingēter erit: et se-
cūda psuadet: qz suū 2dictoriū ē falsuz: sequit^r n. antexps
est cōtingēter vel necessario futurus. igitur antexps ē: p3
2nā a tertio adiacēte ad suū secūdū adiacēs sine verbo di-
stracto: qz ly futur^o nō distrabit illū vbi ē: nisi sibi addat:
s3 iā sibi non additur. s3 terminō modali: igit 2c. **Tertio**
seq^r. qz antexps est futurus in instanti: et in tēpore: et tñ ipse
nec est in instāti futurus: nec in tpe futurus: p3 pma pars
qz ipse erit in tpe: vel in instāti: et secūda similiter: quia ipe

2^a

Loz^m

Loz^m

3^a

Loz^m

Loz^m

4^a

Loz^m

Loz^m

Loz^m

non est. **C** Pro toto igitur dico. Quod quoniam participium preteriti vel futuri temporis est determinatio huius verbi est: que accidit per immediatam applicationem ad illud verbum: tunc distrabit ipsum. ut ante christum est futurus. Quando autem non est determinatio eius: sed alterius: tunc non distrabit ut antechristus est ante christum futurus. Et quoniam se habet per modum determinabilis: respectu alicuius determinationis: non distrabit ut ante christum est contingenter futurus. Ex quibus sequitur quod nunquam distrabit: quando inter ipsum et verbum: aliquis alius terminus mediat.

His suppositis respondet ad rationem: negando consequentiam: et dico: quod ly futurus distrabit verbum presentis temporis: et ad probationem participium presentis temporis: non distrabit verbum futuri temporis. igitur nec participium futuri temporis distrabit verbum presentis temporis. negat prima: et ratio diuersitatis est ista: quod aggregatum ex verbo preteriti vel futuri temporis: et participio presentis temporis: non subordinatur alicui verbo simplici mentali: sed aggregatum ex verbo substantiuo presentis temporis: et participio preteriti vel futuri temporis: subordinatur vni verbo simplici mentali. Nec enim ante christum est futurus: subordinatur huic mentali: ante christum erit: ita quod ly erit simpliciter subordinatur vel correspondet huic complexo est futurus: sed ly erit presentis: aut erit legens: nulli in complexo mentali simplici subordinatur: sed recte vni complexo simili proposito: quare etc.

ExPLICIT determinatio primi dubii compilata per Reuerendum sacre theologie magistrum ac excellentissimum in toto orbe sophistam Paulum Uenetum: ordinis fratrum Eremitarum sancti Augustini doctoris ecclesie: etc.

Abula secunda dubii in quo sunt quinquaginta principalia: quorum quodlibet quatuor munitur conclusionibus: et totidem aut pluribus correlariis. Primum determinat qualiter eadem propositio est vera et falsa: necessaria et contingens.

- Secundum de antecedente ad concludendum propositionem veram vel falsam.
- Tertium de significatione propositionum dependentium.
- Quartum de mutatione denominationum propositionum mentalium: vocalium: vel scriptarum.
- Quintum de formatione propositionum mentalium: vocalium vel scriptarum.
- Sextum de negatione infinitante: et negatione negante.
- Septimum de toto cathegorematico: et sincathegorematice sumpto: ac de sua expositione.
- Octauum de multitudine nominum denotantium propositiones hypotheticas.
- Nonum de pronomine demonstratiuo.
- Decimum de existentia propositionis vocalis.
- Undecimum de propositionibus contradictoriis concedendis et negandis in arte obligatoria.
- Duodecimum de significatione terminorum: tam naturalium quam ad placitum: seu ex impositione.
- Tertiodecimum de qualitatibus denominantibus aliquid esse album vel nigrum.
- Quartodecimum de coniunctione copulatiua: pronomine demonstratiuo: et aduerbio numerali.
- Quintodecimum de mobilitate et immobilitate signorum.
- Sextodecimum de virtute signorum duplorum supra terminum precedentem.
- Decimoseptimum de suppositione termini compositi ex termino cathegorematico et sincathegorematico.
- Decimooctauum de virtute signorum officialium: et conditionalium supra terminum precedentem.
- Decimonoium de veritate et falsitate conditionalium.
- Vigesimum de inceptionibus et desitionibus.
- Vigesimum primum de limitationibus et restrictionibus terminorum.
- Vigesimum secundum de resolutione relatiui: tam affirmati

- ue quam negatiue sumpti.
- Vigesimum tertium de positiuo gradu.
- Vigesimum quartum de comparatiuo gradu.
- Vigesimum quintum de positiuo et comparatiuo gradu admixto: cum inceptioe et desitione.
- Vigesimum sextum de positiuo et comparatiuo gradu.
- Vigesimum septimum de quantitate continua et quantitate discreta.
- Vigesimum octauum de magnitudine et paruitate.
- Vigesimum nonum de terminis transcendetibus.
- Trigesimum de corpore predicamenti quantitatis et predicamenti substantie.
- Trigesimum primum de superiori et inferiori: cum distributione negatiua.
- Trigesimum secundum de superiori et inferiori: cum distributione affirmatiua.
- Trigesimum tertium de inceptionibus reduplicatis per terminum relatiuum.
- Trigesimum quartum de veritate et falsitate propositionum de preterito et futuro.
- Trigesimum quintum de necessitate et contingentia: tam nominaliter quam aduerbialiter sumpta.
- Trigesimum sextum de naturali significatione: ac suppositione terminorum mentalium.
- Trigesimum septimum de suppositione terminorum: respectu verborum preteriti: ac futuri temporis.
- Trigesimum octauum de necessitate et contingentia propositionis ac sui significati.
- Trigesimum nonum de ly immediate aduerbialiter sumpto.
- Quadragesimum de necessitate et contingentia: ac modis entium.
- Quadragesimum primum de possibilitate et impossibilitate propositionum habentium reflexionem supra se.
- Quadragesimum secundum de significatione primaria: et secundaria terminorum.
- Quadragesimum tertium de existentia et veritate significati propositionis.
- Quadragesimum quartum de taliter et qualiter.
- Quadragesimum quintum de relatiuo possessionis.
- Quadragesimum sextum de possibilitate et impossibilitate: aduerbialiter sumptis.
- Quadragesimum septimum de conuertibilitate termini ignoti cum termino noto.
- Quadragesimum octauum de finito et infinito.
- Quadragesimum nonum de scientia et qualitate.
- Quinquagesimum de participijs verborum ampliatiuorum.

Dubium secundum et eiusdem capitulum primum qualiter eadem propositio est vera et falsa: necessaria et contingens.

Sit expeditio / nez primi dubii accedo ad secundum quod querit. Utz eadem propositio est vera et falsa: et arguit primo quod sic: Ista propositio est vera. homo est animal est: et eadem est falsa. igitur questio vera: et prima pars antistipulat sic: illa propositio est duo vera. igitur illa propositio est vera. per prima ab inferiori ad suum superius affirmatiue sine impedimento. et ante per quoniam illa propositio: homo est: animal est: est sue partes principales: sed principales partes sunt ista duo: homo est: et animal est. quorum quodlibet est verum. igitur illa propositio est duo vera. Secunda pars antistipulat sic. nam illa propositio significat conuertibilitatem: quod homo est aliqua talis propositio: animal est: et hoc est falsum: igitur

illa est falsa qd erat pbadu. In oppositu arguit sic: Si ali qua ppd sit vera z falsa sit illa. a. z arguit sic. a. est verum. igitur e no falsuz. pz nra: qz veru z no falsum couertunt: p metatorz. 4. methaphisice. ponete: q diffinitio veri e no falsuz. tuc vltra. a. e no falsuz. igit. a. no est falsuz. pz nra ab affirmatiua de pdicato infinito: ad negatiua de finito pdi cato: z ita seqt q. a. e falsuz. z ide. a. no e falsu: qd e ddictio.

Pro solutione

hui argumeti in oppo pono q tuoz dclones: quaru pma e ista.

1^a Aliqua ppd est vera: z eade e falsa ppd. pz de qlibet istaz ho e. aial e: deus e: tu es: nulla chymera e: fm eni q demosttrauit ro qdlibet illoz e vnu falsuz z duo va. Ex ista dclone seqtur correlarie pmo. Qz aliqua ppd e vera: z eade ppd e falsa. pz de ista: nullus de e: chymera e: bec eni e ppd vera: qz suu ddictioiu est falsuz: de e: chymera e: et eade ppd e falsa: qz duo falsa: videlicet nullus de e: z chy mera e.

2^a Secudo sequit. Qz aliqua ppd e propo vera: et ppd falsa. pz de ista. tu es: nullus de e: est: e eniz duo: quoru vnu e ppd va. s. tu es. z reliquu e ppd falsa. s. nullus de e: est. licet igit ccedaz q aliqua e ppd vera: z eadez e falsa: aut q eadez ppd e ppositio va: z ppd falsa. nunqz tn xcedo: q aliqua e propositio vera: z eade e ppd falsa: qm hoc e iposi sibile: sicut qd ide sit cecuz z videt. Secuda dclio e ista. Aliqua ppd e necessaria z cotingens: z tn nulla ppd necessa ria e ppd cotingens. Secuda pars est euides de se. z pma pz de tali. tu es: deus est: que sunt due ppd: es: quaru vna est necessaria z alia cotingens.

3^a Ex ista dclone sequit correla rie pmo. Qz aliqua ppd e necessaria: z tn illa no est possibi lis. pz de ista. deus e: ens e. ipsa enim sut duo necessaria. igit ur e necessaria: z tn no est possibilis: qz no e possibile deuz esse aliquam tale ppone: ens est. Secudo sequit. Qz aliq ppd e possibilis z impossibilis: z tn nulla ppd possibilis e im possibilis. Scda pars e manifesta: z pma pz de tali. an xps e: chymera e: que sunt due propones qru pma e possibilis: z secuda impossibilis: nunqz tn xcedo: q aliqua ppd e possibi lis: z eade e impossibilis: nec q aliqua propo e cotingens: z ea dem e necessaria: z ecotra. qm hoc no foret possibile. 3^a dclio e ista. Aliqua ppd scit ate: z eade est tibi dubia. p batur z capio illa pponez. nullu currens est currens e. z pa ter q illa scitur a te: qz bene scis: q nullu currens e aliqua ta lis ppd: currens e: z q illa sit tibi dubia pbat. qz ipsa e duo tibi dubia. s. illa duo ddictoria: nullu currens est: currens est: quoz qdlibet est tibi dubiu: vt suppono: zc. Ex ista dclu sione sequit pmo. Qz aliqua ppd dubitat ate: z eade e sci ta ate. probat (z pono) q tu dubites ista: de e deus est: b est possibile: qz possibile est: q tu dubites: an ista deus e: sit talis ppd deus e: isto admisso. pz. q illa ppd dubitat ate p casuz. z q illa sit scita ate pbat. qz ipsa e duo scita ate. s. de e e: ds e: quoz qdlibz scis ee necessariu vt suppono. Secudo sequit. Qz. a. ppd scitur ate. z. a. est. b. z. c. z tn. b. z. c. n sciunt a te. pz de ista. nullus deus e: homo e que scit. a. cui cathogorica pma sit. b. z scda. c. isto posito. a. scit ate: quia. a. scis suu ddictioiu ee impossibile: z. b. non scit ate: qz scis. b. esse falsuz. igit no. b. z. c. sciunt ate: qd erat pbadu. No tandu tamen q no xcedo aliquam pponez esse scita a me: et eand e esse mibi dubia: nec xcedo aliquam pponez esse scita a me: z eand e pro eode instati esse mibi dubia: z pro eodez instati dubitari a me. Quarta dclio est ista. Alique ppd nes sunt impossibiles: z illaru adequata significata sut ne cessaria. pbat. z signo istas duas propones: nullus deus e: chymera est: z nulluz celu est: homo est asin: quaru pma sit. a. z secuda. b. isto posito: pz pma pars: qz. a. z. b. sunt pro positiones impossibiles: cu sint quatuoz propones impossibi les: qz illaru significata adequata sunt necessaria. proba tur. nullu deu esse: chymera est: z nullu celu esse: homo est asinus: sunt necessaria: z bec sunt adequata significata. a. z

4^a b. igitur adequata significata. a. z. b. sunt necessaria. Ex ista dclone sequitur correlarie. Qz alique ppnes sunt ne cessarie: z tn adequata significata illaru sunt impossibilia. probatur. z sumo illas duas propones. de e: est: deus e: ho e: homo est. quaru pma sit. a. z scda. b. quo posito pz pma ps: qz. a. z. b. sunt propositioes necessarie. pz etiā scda pars: ga tam. a. qz. b. sunt impossibiles propones. igitur cuiuslibet illa rum adequatu significatu est impossibile: z per nis adeq ta significata. a. z. b. sunt impossibilia. Secdo sequit. Qz alique sunt propones necessarie: z eed e sunt propones cotingetes: pbat. z capio illas duas propones: nullu currens e: currens e: z nullu sedes est: sedes est. qz pma sit. a. z scda .b. isto posito pz q. a. z. b. sunt propones necessarie: qz sua d dictoria sunt impossibilia: z q. a. z. b. sunt propones cotingetes manifestu e: qz sunt qtuoz propones cotingetes. Tertio sequitur. Qz alique sunt propones cotingetes: z eed e sunt p positiones impossibiles. pz. dato q. a. sit illa: an xps e: an xps est: z. b. ista for. est. plato est. isto posito pz cor. qz. a. z. b. sut due propones. quaru qlibet e impossibilis: z sunt quatuoz qz ruz quelibet e cotingens. Quarto sequit. Qz alique sut propones necessarie: z quelibet illaru est illatiua alicui im possibilis. probat. z pono: q. a. sit illa deus est: de e. z. b. il la ho est: homo e. isto posito. a. z. b. sunt propones necessa rie: qz sunt qtuoz propositiones necessarie: z tam. a. qz. b. e illatiuu alicui impossibilis: qz tam. a. qz. b. e propositio ipossi bilis. igitur zc. Notadu tn q no xcedo. Qz aliqua pro positio necessaria e illatiua alicuius impossibilis: nec aliqua propo impossibilis necessaria e cotingens: etiā no xcedo: q ali qua propo est propo necessaria: cuius adequatu significa tus est impossibile: nec aliqua est propositio impossibilis: cu ius adequatum significatum e necessarium.

5^a his visis patet. q dubiu est veru de virtute fmo nis vt probauit argumetu: sed no e veruz ad intellectu inclusuz tenedo ly va z falsa i numero singu lari: iuxta coez modu itelligedi que modu i sequetib su stinebo: vbi no adiacet pns materia. Ex q seqt. Qz aliq propositio est vera: z eade no e vera: tenedo in vna ly vera singulariter: z i alia pluraliter. Silr aliqua propo est falsa: z eadez non est falsa. aliqua propo e necessaria: z eade non e necessaria. aliqua propositio e scita vel dubia: z eade no est scita vel dubia: tenedo difforniter pdicatu: vt primuz declarat exemplum: quare zc.

Capitulum de ante ad concludenduz propositione ve ram vel falsam.

Secundo principaliter ad qstione ar guit sic. Possibile e q illa propositio homo e aial sit vera z falsa. igit questio vera. t3 nra: qz illa propositio ho e: aial est: e necessaria. z ans arguitur sic. z si gno illa propositione scriptaz. ho est aial: q sit. a. ad qua ccurrat eqz pmo: sortes z pla to: z q pmo sortes xcipiat per ea: q homo e aial: plato vo q homo e asin: isto posito arguit sic. A. propositio eqz pri mo significat veru sicut falsum: z ecouerso. igit significat pmo veru: z significat pmo falsuz: z per nis ipsa est vera: z falsa. nra pz. qz no videt ratio: quare sit magis vera: qz fal sa: vel econtra: cu eqz pmo significet veru sicut falsuz: z e p significat. n. p veru sorti: z platoni significat pmo falsum.

Pro solutione huius argumeti pono qua tuoz dclones: quaru pma e ista. Non ex eo aliqua propositio affirmatiua e vera: qz subiectu z p dicatu supponut pro eode. probatur. qz aliq est propositio affirmatiua: que non bz pdicatu: vt ista. homo est: z tamen est vera: ergo non oportet q propositionis affirmatiue ve re subiectu z pdicatu supponut pro eode. Idem ostedo de propositione habete pdicatu z subiectu. na bec est falsa

6^a c z

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Coz^m

Dubium

for. est for. et pla. et tñ ipsa est affirmatiua: cui⁹ subiectu⁹ et p⁹ dicatu⁹ supponit pro eode: qz pro sorte. similiter hec est vera. populus est populus: et tñ subiectu⁹ et p⁹ dicatu⁹ no⁹ supponit pro eode: qz no⁹ supponit pro aliquo: s; pro aliquibus.

1° **C** Ex ista r^olone sequit^r correlarie. Qz no⁹ ex eo aliqua p⁹ positio negatiua est vera: qz subiectu⁹ et p⁹ dicatu⁹ no⁹ supponit pro eode: p; ex dictione duaru⁹ p⁹ ponu⁹ in r^olone. Similiter tñ hō no⁹ ē asin⁹: ista est negatiua falsa: et tñ subiectu⁹ et p⁹ dicatu⁹ no⁹ supponit pro eode. **C** Scda r^olō ē ista. No⁹ ex eo aliqua p⁹ pō est vera: qz q⁹litercunq; illa significat ita ē: pbat. nā ista p⁹ pō est vā hō est aīal: et tñ no⁹ q⁹litercunq; illa significat ita est: probat. ipsa significat hoīez esse asinū et sic no⁹ est: q⁹ no⁹ q⁹litercunq; significat ita est. p; nā cū minor: et maiorē p⁹ bō: subiectu⁹ significat hoīem: et copula eē. et p⁹ dicatu⁹ asinū: et tota p⁹ pō significat p⁹ cise iuxta cōpositio⁹ nē suoz termioz. igit^r tota p⁹ pō significat hoīez eē asinū. et q⁹ p⁹ dicatu⁹ significat asinū manifestu⁹ est: qz significat oē aīal: et oīs asinus ē aīal. igit^r rē. **C** Ex ista r^olone sequit^r correlarie. Qz no⁹ ex eo aliqua p⁹ ppositio est falsa: qz aliter ē q⁹ per eā significatur. p; vt prius. cōcedo q⁹ aliqua p⁹ pō vera significat aliter q⁹ est: vt illa hō est aīal: et aliqua p⁹ pō falsa significat sicut est: vt illa hō ē asin⁹: que significat hominē esse. **C** Tertia r^olō est ista. No⁹ ex eo aliqua p⁹ pō est vera: quia ita ē totaliter sicut per eā significat: probat. aliqua p⁹ pō est vera cuius totale significatū est falsum: et aliqua p⁹ pō est falsa: cuius totale significatū est verū: ergo q⁹ vera: nā tenet: et p⁹ ma pars aītis pbat: hec p⁹ pō est vera: tu es homo: et eius totale significatū est falsu⁹. igit^r rē. aīis arguit^r pro minori qz te esse me est falsu⁹: et te esse me: ē totale eius significatū. igit^r rē. minorē p⁹ bō sic. te esse me: est significatū illius: vt patet: qz subiectu⁹ significat te: et p⁹ dicatu⁹ me: et no⁹ est significatū partiale eius: qz no⁹ significatur per aliquā eius partē. igit^r est significatū totale: ex quo significat per illā p⁹ pōnez. cōsist^r pbat^r scda pars aītis: nā hec est falsa: hō no⁹ est aīal: et eius totale significatū ē veru⁹: videlicet hominē no⁹ esse asinū: significat enī significatum illud p⁹ totā et no⁹ per partes. **C** Ex ista r^olone sequit^r correlarie. Qz p⁹ pō vera h; multa totalia significata falsa: et p⁹ pō falsa: h; multa totalia significata vera. p⁹ ma pars p; de ista. deus est ens: que significat deū esse asinū: deus esse capraz: deū esse lapidez: et sic vltra: quoz q⁹libet est significatū falsu⁹: et est significatū totale eius. scda pars patet de ista. hō est asin⁹: que significat hominē eē aīal: hominē esse corpus: hominē esse subam: et ita de multis alijs: quoz q⁹libet est verū: et totale significatū eiusdē: igit^r rē. **C** 4° est ista. No⁹ ex eo aliqua p⁹ pō est vera: qz ipsa significat p⁹ cise sicut est: probat. nulla p⁹ pō significat p⁹ cise sicut est. igit^r rē. scda vera. t; nā: et pbatū est aīis in alia r^olone: qm q⁹libet p⁹ pō vera significat infinitas falsitates: et quelibet p⁹ ppositio falsa infinitas veritates: quare sequit^r imediate: qz nulla p⁹ pō falsa significat p⁹ cise aliter q⁹ est: aut sicut no⁹ ē. opposita autē illoz aliquādo admittunt: no⁹ qz vera: s; qz no⁹ iplicant dictionē: qbus admissis: nullū sequit^r incōueniens. **C** Ex ista r^olone sequit^r correlarie. Qz ista nā non valet. a. p⁹ pō significat sicut est: et no⁹ aliter q⁹ sicut est. igit^r rē. a. significat p⁹ cise sicut eū: sit enim. a. ista. homo est asin⁹. et p; qz nā est falsu⁹. sed pbat aīis sic. a. p⁹ pō significat hominē esse: sed hominē eē est sicut est: et no⁹ aliter q⁹ sicut ē. igit^r rē. a. significat sicut est: et no⁹ aliter q⁹ sicut ē. et ex isto nāte no⁹ sequit^r: qz a. significat sicut est: et no⁹ significat aliter q⁹ est: qz aīis est de copulato extremo: et nā copulatiua quibus est admixta negatio: quare rē. Sinaliter est ergo dicēdū: qz ex eo aliqua p⁹ pō est vera: qz p⁹ mo significat verū: et ex eo aliqua p⁹ pō est falsa: qz significat p⁹ mo falsu⁹: ita qz ly p⁹ mo eē materia insolubiliū idē sonat qz adequate. Sed in mā insolubiliū sonat qz principaliter: hec ergo hō est aīal: est ve-

ra: quia significat p⁹ mo verū. i. adequate veru⁹: qz est hominē esse aīal: et hec: hoc est falsu⁹ seipso demonstrato ē falsu⁹: quia significat p⁹ mo falsu⁹: id est principaliter falsu⁹: v; hoc eē falsu⁹: et hoc non esse falsu⁹.

His suppositis respōdet ad rōnē dicēdo: qz admissio illo casu: qz illa hō ē aīal: ē vera et no⁹ falsa: et nego qz ista significat p⁹ mo falsu⁹: sed significat p⁹ mo verū. s. hominē eē aīal: et hoc est suū adequatum significatū: et no⁹ aliud. Et cū dicit^r illa significat p⁹ mo platonī falsu⁹: dico negādo: tenēdo ly p⁹ mo vt p⁹ us officia biliter: et no⁹ exponibiliter vel cōparatiue: licet enī plato p⁹ illā p⁹ mo apprehēdet falsu⁹. tñ no⁹ significat illi p⁹ mo falsu⁹: ex quo ipsa no⁹ significat adeq⁹te falsu⁹. significat igit^r dicta p⁹ pō p⁹ marie verū: rōne cuius dicit^r vera. et secūdarie falsu⁹: ratione cuius non dicit^r vera: nec falsa: qre rē.

Capitulū de significatiōe p⁹ pōnū dependentium.

Tertio principaliter ad questionez arguit^r sic. Et pono qz a. sit illa p⁹ ppositio scripta. Omis hō ē animal: et b. illa homo est animal scripta sub a. parū distanter: a quibus trahant^r due linee i puncto cōcurrentes: in quo ponat^r hoc cōplexū: et e⁹ qz sit. c. p⁹ ppositio. isto posito arguit^r sic. c. p⁹ ppositio ē dependenter cuius dependētia cōsurgit a p⁹ ppositione p⁹ mo: que est independēter p⁹ ppositio: igit^r buius modi dependentia egredit^r ab a. vel a. b. sed no⁹ videt^r qre plus ab a. qz a b. et ecōuerso: igit^r ab vtroq; dependet i esse p⁹ ppositionis: sed a. est p⁹ ppositio falsa: et b. p⁹ ppositio vera. igit^r c. est p⁹ ppositio vera: et p⁹ ppositio falsa. patet nā: quia sicut c. depēdet ab a. c. ab in esse p⁹ ppositionis: ita in esse veritatis et falsitatis.

Pro solutione hui⁹ argumēti pono aliq⁹ r^olō nes: quaz p⁹ ma est ista. Aliq⁹ p⁹ pō est necāria simplr que fiet ipossibilis simplr: sine noua ipōne sui: aut sui significati: p; de scda parte hui⁹ copulatiue: hō est aīal: et ecōuerso. supposito qz p⁹ prime parti crastina die adde^r signū v⁹le: ipa. n. hodie significat p⁹ mo aīal eē hominē. et hoc est necāriū simplr: sed cras significabit adeq⁹te: oē aīal eē hominē: et hoc est ipole simplr loq⁹ndo de impositi: vel necessariū simplr: quo ad naturā: qz enī nulla fiet impositio manifestū est: vnde licet p⁹ me parti illius copulatiue addat^r signū vniuersale: non tamē fit impositio de nouo in scda parte: vel in suo significato: sicut nec in prima: s; quia p⁹ ppositio dependens est: reliquit primum significatū: et aliud acquirit. **C** Ex ista cōclusiōe sequit^r correlarie. Qz aliqua p⁹ ppositio est impossibilis simpliciter: que fiet necāria simpliciter: sine noua impositione sui significati: patet de scda parte huius copulatiue. oīs de⁹ est ens: et ecōuerso: cuius crastina die corrumpet^r signū v⁹le: ceteris non mutatis: hodie enim significat adequate oē ens esse deū: qd est ipossibile simplr: et crastina die significabit p⁹ marie: ens eē deū qd ē necessariū simplr. **C** 2° est ista. Aliq⁹ due p⁹ ppositiones simplr cōuertuntur: qz crastina die simplr repugnabunt: sine noua impositione alicuius ipsaz: probat: et assigno istas duas copulatiuas: nullus deus est ens: et e⁹: nullus deus est aliquid et e⁹. quaz secunde corrūpet^r cras signū v⁹le: et sit 2° pars p⁹ me copulatiue. a. et scda ps scde copulatiue. b. Istō posito (p; qz a. et b. simplr cōuertunt^r: qz subordinant^r istis metalib⁹: nullū ens est de⁹: nihil est de⁹ et crastina die repugnabunt: qz subordinabunt^r istis tradictoriz: nullū ens est deus: et aliqd est de⁹. **C** Ex ista nāte quitur correlarie. Qz alique p⁹ ppositiones sunt inuicē iperitētes: que sicut p⁹ nētes sine noua ipositione ipsarū (probat^r) et sumo istas duas copulatiuas: aīal est albū: et ecōuerso: et aīal est calidū: et ecōuerso: supposito qz corrūpet^r ly calidū loco cuius ponet^r ly coloratū: ita qz secūda pars p⁹ me

copulatiue sit. a. z scda scde sit. b. isto posito. a. z. b. sunt pro-
 positiones iperrinētes: sicut iste calidū ē aial: albū ē aial: z
 cras erūt ptinētes: sicut iste: albū ē aial: coloratū est aial: q̄
 3° rum scda sequit̄ ex p̄ma. ¶ Tertia d̄clo ē ista. Aliqua ē p̄-
 positio affirmatiua: que crastina die erit negatiua: sine no-
 ua ipositioe sui: aut sui significati: z sine additione alicuius
 ad ipsaz: p̄z de scda parte istius copulatiue. hō ē aial: z ecō-
 uerso. dato q̄ cras addeē signū v̄le negatiuuz. p̄ime parti
 4° dicēdo nullus hō ē aial. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ correla-
 rie. Q̄ aliqua ē ppō negatiua que fiet affirmatiua sine re-
 motioe alicuius ab ipsa. p̄z de scda parte istius copulatiue:
 nullus hō ē aial: z ecōuerso. supposito q̄ cras remoueat̄ si-
 gnū v̄le. ¶ Quarta d̄clo est ista. Aliqd̄ ē nō p̄positio: z fiet
 ppō sine sui mutatione z noua ipositione. p̄z de ista dictio-
 ne: z ecōuerso. in scripto extra ppōnē exiēte que nō ē ppō:
 z fiet ppō. dato q̄ fiet pars hui^o copulatiue: ois hō ē aial.
 5° z ecōuerso. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ correlarie. Q̄ aliqd̄ ē
 ppō z fiet nō p̄positio sine noua ipositione z mutatione
 sui. p̄z de scda parte hui^o copulatiue: hō ē aial: z ecōuerso.
 dato q̄ aliqd̄ corrūperetur totū p̄cedēs. In finite alie d̄clusi-
 ones sequūtur ex p̄dictis: quas annotare nō posse: quarū
 aliquas in altero tetigi dubio. videlicet q̄ aliqua est ppō
 cathegorica que fiet ypothetica: sine appositioe alicuius
 ad ipsaz: z sine noua ipositione: Et ecōtra. q̄ aliqd̄ ē p̄posi-
 tio ypothetica que fiet cathegorica sine remotioe alicui^o
 ab ipsa: z sine noua ipositioe. z oēs iste d̄clones sunt vere z
 necessarie: q̄ fundātur in ppōnibus depēdētib^o: significa-
 ta mutātibus ad mutationem factaz in ppōnibus: aq̄ui-
 bus dependent.

His visis respōdet̄ ad rōnē admissō casu: p̄cedēdo
 q̄. c. ppō depēdet ab. a. vel a. b. z cū argui-
 tur. nō ē maior rō: quare magis ab. a. q̄ a. b. z c. igit̄ depē-
 det ab vtroq̄. nō valz argumētū: s̄z bene seq̄t̄: q̄ ab vtroq̄
 illoz pōt depēdere: sicut nō sequit̄: tu scis alteruz illoz eē
 verū demonstratis illis. rex sedet z nullus rex sedet: s̄z nō ē
 maior rō de vno q̄ de alio. igitur tu scis vtrūq̄ illoz eē ve-
 rus: s̄z bñ seq̄t̄. igit̄ vtrūq̄ illoz pōt sciri eē verū. ¶ Et si q̄
 ratur ex quo. c. depēdet ab vno illoz aquo ergo dependet:
 n̄deo me nescire: scio. n. c. depēdere ab vno illoz: tñ anul-
 lo illoz scio. c. depēdere. z ita scio. c. eē verū vel falsuz. z tñ
 nescio. c. eē verū: nec scio. c. eē falsuz. nō ḡ d̄z d̄cedi. c. nec ne-
 gari quousq̄ nō sit facta cōuētio: iter opponentē z respon-
 dentē: aquo illoz depēdere debeat: z si cōuentū fuerit: q̄
 ab. a. negat̄ tñc. c. sicut z illa cui subordinat̄. oīne aial ē ho-
 mo: si vō ponat̄. q̄. c. depēdeat a. b. d̄cedat̄. c. sic z ista. aial
 est hō: vbi tamē amoueret̄. c. dependeret a. b. z sic deberet
 cōcedi simpliciter sine vltiori que sito: si aut̄ remoueret̄
 .b. remanēte. c. depēderet ab. a. z negaretur. c. absq̄ vlteri-
 ori cōuenientia. quare zc.

Capitulū de mutatione ppōnuz mentaliu: vocaliu: z scriptarum.

Quarto p̄ncipaliter ad q̄stionē arguit̄
 sic. ista ppō scripta. Ois hō ē
 homo ē vera: z hec eadē ē falsa. igit̄ q̄o ve-
 vera. t̄z n̄a cū p̄ma parte ant̄is: s̄z secūda z
 p̄bo sic. ois talis ē falsa: hō ē ois hō: s̄z hec
 ois hō ē hō: ē ista hō ē. ois homo. igit̄ illa ē
 falsa ois hō est hō. p̄z n̄a cū maiori: z mio-
 rem p̄bo: illi q̄tuor termini. ois hō est homo: sunt illi hō
 est ois hō: sed p̄mi sūt illa v̄lis. ois homo ē hō: z secūdi illa
 indefinita: hō est ois hō. igitur illa v̄lis est ista indefinita: p̄z
 n̄a: q̄z si illa v̄lis nō ē ista indefinita: z q̄libet illarū est. igit̄
 est aliquid aliud vel aliq̄ alia. n̄is est falsuz: q̄z nihil est illi
 us v̄lis: q̄d nō sit illius indefinite: z ecōuerso. sed añs p̄bo.
 z pono. q̄ sit ista scripta: ois hō est hō ad quā d̄currat̄ soz. z
 pla. quoz soz. p̄cipiat recte: q̄ ois hō est aial: plato vero re-

trograde: q̄ hō ē ois hō. isto posito: illi q̄tuor termini sint
 ista v̄lis: ex eo q̄ soz. cōcipit recte q̄ ois hō ē hō: s̄z plato p̄
 eundē cōcipit retrograde: q̄ hō ē ois hō. igit̄ pariformiter
 illi termini sūt illa indefinita: vel deē causa diuersitatis.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
 d̄clones: quarū p̄ma est ista. 1° p̄z
 cuiuslibet ppōnis mētalīs subm̄ possit effici p̄dicatū: z eē.
 nulla tñ mētalīs ppō pōt mutari denoiationez. p̄ma pars
 p̄z: eo q̄ subm̄ z p̄dicatū ppōnis mētalīs: sunt due intētio-
 nes stabiles z p̄manētes: quarū quālibet de altera pōt cō-
 ponere itellect^o. verbi gr̄a: iā itellectus cōponit in ista: hō
 est aial: illam intētionē aial: de illa intētionē hō: z etiā ecō-
 uerso. pōt sic cōponere: aial ē hō: sine fabricatiōe noue ipo-
 sitionis. Secūda partē p̄bo. nā in mēte n̄ possit ppō varia-
 re suā denoiationē: nisi fieret noua cōpositio vel diuisio in
 mente: sed semp̄ in noua cōpositione vel diuisiōe resultat
 nouus act^o cōponēdi: vel diuidēdi: z ad nouitatē seu alie-
 tatē actus: sequit̄ alictas ppōnis. igit̄ zc. eo igit̄ ipso q̄ pro-
 positio aliqua deberet mutare denoiationē: ita q̄ de par-
 ticulari: fieret indefinita: vel ecōuerso: resultaret necessa-
 rio alia ppō: z ita illa nō mutasset denoiationē: ita q̄ si de
 particulari fieret indefinita: vel ecōuerso: resultaret neces-
 sario alia ppō: z ita illa nō mutasset denoiationē: sed orta
 fieret alteri^o denoiationis. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ corre-
 2° larie. Q̄ ista v̄lis mētalīs: ois hō ē aial: nō pōt esse illa ide-
 finita. hō est oē aial: q̄z ad d̄stituēdū hāc indefinita ex illa
 vel necessariocōcurrēt illius act^o cōponēdi: q̄z vñ act^o cō-
 ponēdi nō pōt fūire duab^o ppōnib^o: sicut possit itē: io. nō
 enī possit itellect^o nouiter d̄siderare: q̄n causaret̄ nouus
 actus. ¶ Secūda d̄clo. Sicut nulla ppō vocalis pōt mu-
 3° tare extrema ppōnuz: sic nec extrema possunt inuicē com-
 mutari (patet) eo q̄d nulla propō v̄lis in voce possit fieri
 particularis vel indefinita: nec eē: nec q̄d subm̄ possit fie-
 p̄dicatū nec ecōuerso: q̄z q̄d semel est dictū: amplius p̄fer-
 ri nō pōt: ex eo q̄ ppō vocalis est ens successiuū: cui^o nul-
 la pars vnq̄ cū altera manet. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ cor-
 4° relarie. Q̄ illa v̄lis. ois hō est aial in voce: nō pōt eē aliqua
 talis indefinita. aial ē ois hō: nec eē. patz q̄z ista v̄lis nō pōt
 illa indefinita nec ecōuerso: nisi idē termin^o pluries repli-
 tur: sed hoc nō est possibile in voce. igit̄ zc. ¶ Tertia d̄clo
 est ista. Aliqua ppō scripta pōt mutare denoiationē suaz:
 eo q̄z termini possunt trāsponi: z sepissime replicari: taz ex
 parte extremoz: q̄z ex parte copule. vñ dato q̄ scribat̄ in
 parua carta ista ppō: aliquis hō ē aial: poterit per diuisio-
 nem vnū a reliquo terminoz formari illa ppō indefinita:
 aial est aliquis hō: absq̄ alia quacūq̄ additiōe vel dep̄di-
 tione. ¶ Ex ista d̄clone sequit̄ correlarie. Q̄ l̄z nō sit possi-
 5° bile illā v̄lem. ois hō est aial: esse illā indefinitā: aial ē ois
 hō: tñ illa v̄lis pōt esse indefinita. p̄ma pars p̄z: p̄pter repu-
 gnātiā diffinitionis v̄lis z indefinite. Scda vō p̄z: q̄z illi qua-
 tuor termini possunt esse illa indefinita: z illi quatuor ter-
 mini sunt illa v̄lis. igitur illa v̄lis pōt eē illa indefinita. sic
 etiā asimili cōcedit̄ q̄ albū pōt esse nigruz: z nō est possibi-
 le albū eē nigruz: z q̄ ppō vera erit ppō falsa: s̄z nō ē possi-
 bile ppōnē verā esse ppōnē falsaz. ¶ Quarta d̄clo est ista. 4°
 Ois ppō de tertio adiacēte erit falsa. z ois propō de tertio
 adiacēte ē ppō v̄lis: z tñ nulla propō v̄lis erit falsa. proba-
 tur (z pono) q̄ ista v̄lis: ois hō est aial: sit ois propō de ter-
 tio adiacēte: z q̄ ipsa cōtinue post hoc p̄ trāspositionez ter-
 minoz erit illa indefinita: aial ē ois hō: ita q̄ nō erit aliqua
 alia propositio nisi illa vel pars eius. isto posito: p̄z p̄ma ps
 d̄clonis. nā ois propō de tertio adiacēte erit illa indefini-
 ta: aial ē ois homo: que erit p̄tinue falsa. Secūda z partez
 p̄bo: q̄z detur oppositū: aliqua propō v̄lis erit falsa. igit̄
 aliqua propositio v̄lis erit propositio v̄lis falsa: n̄is falsuz
 q̄z nunq̄ post hoc: ista propositio erit aliqua v̄lis per casuz
 e 3

Dubium

Et dato qd foret illa: foret va (et p3 dña) qz ly falsa adiacet il
 li termino ppō vlis: significatq; per dependentiā ad ipsuz.
 Cor^m **Ex** ista rōne sequit̄ correlarie. Qz ista dña nō valet.
 Ista ppō erit falsa: et ista ppō ē vlis. igit̄ ppō vlis erit fal
 sa: sed bene sequit̄. igit̄ aliqua ppō vlis erit ppō falsa: etiā
 sequit̄. ois ppō erit falsa: sed ois ppō est vlis. igit̄ aliqua
 vlis erit propositio falsa. et hoc cōceditur in casu rōnis.

Ad rationem dico qd illa. ois hō est aīal: est vera
 et vniuersalis: et nō falsa: nec indefi

nita: et nego qd illi quatuor termini. ois homo ē homo: sint
 illa indefinita: homo ē ois homo: sed sunt illa vlis. ois hō
 est homo (et ratio) qz ad hoc qd aliqui termini sunt aliqua
 ppō scripta: requirit̄ debit̄ modus scribēdi vel situādi il
 los: quo deficiēte non sunt illi termini illa ppō. vbi grā. ad
 hoc qd isti qtuor termini. ois homo ē homo. aut isti homo
 est ois homo. sint illa vlis. ois homo ē homo: requirit̄ p: qd
 scribat̄ ly ois. scōdo ly hō. tertio ly est. q̄rto ly homo: et e. si
 illi idēz termini debēt esse illa indefinita. homo ē ois hō: ois
 p qd scribatur ly homo. scōdo ly est. tertio ly ois. et q̄rto ly ho
 mo. cū ḡ non sit possibile: qd illi quatuor termini habeāt si
 mul duos tales scribēdi ordines: nō est possibile qd simul
 sint vlis: et indefinita. Et ad pbationē admissio casu: r̄ideo
 qd illi termini nō sunt vlis vel indefinita: ppter concipe
 soz. vel pla. si sunt vlis. qz habēt ordinē scribēdi ppōnē vni
 uersalez: aut qz inter illos subycit̄ termin̄ cōis: signuo vni
 uersali determinat̄: denotāte ppōnē cōpositā ex ipis: et c.
**Capitulum de formatione propositionuz mentaliū: vo
 calium: vel scriptarum.**

Quinto pncipalr ad questionē arguit̄
 sic. Et signo vnu circulū in cu
 ius circumferētia ponant̄ isti tres termini.
 Homo ē homo eque distātes: et i cētro ipsi
 us hoc signuz. ois: qd etiā regat̄ adiectiue
 ab isto verbo est: a quo aliqs illoz termino
 rū homo homo. isto posito arguit̄ sic. Illō

signū ois: est pars suppositi vel apposit̄: sed nō est rō: qua
 re plus suppositi vel apposit̄: q̄ e. igit̄ est pars vtriusq;: et
 per dñs isti quatuor termini i isto circulo. ois homo est ho
 mo. sunt tam illa vlis. ois homo est homo: q̄ illa indefini
 ta. homo ē ois homo: et ecōtra: s; quelibet talis. ois homo ē
 homo: est vera: et quelibz talis est falsa. homo ē ois homo.
 igitur ppō vera: ē ppō falsa: qd erat probandum.

Pro solutione huius ratiōis pono quatuor p
 nes: quarū pma est ista. L3 mē
 talis ppō ordinē nō hēat situs vel positionis: tñ h3 ordinē
 prioritatis et posterioritatis. pma pars ē euidēs: qz non da
 tur ordo sit̄ vel positiois: vbi nō est q̄titas r̄tigua. sed in
 mēte non est q̄titas r̄tigua. igit̄ in mēte nō est situs vl po
 sitio. Scōda pars pbat̄. nā ois cognitio intellectiua h3 or
 tuz a sensu. pmo posterior: et. 3. de aīa: sed in sensu nō simul
 acgruntur oēs cognitiōes: sed successiue: vt docet experiē
 tia. igit̄ ē in intellectu successiue formant̄ itētiōes: et p dñs
 fm pri^o et posteri^o. **Ex** ista rōne sequit̄ correlarie. Qz
 diuisibile fundat̄ subiectiue in indiuisibili: pbat̄. nā ois
 ppō mētalis ē diuisibilis: cū sit quātitas discreta: saltz tri
 um vnitatum: et aīa que ē subm ipsius ē indiuisibilis: cū sit
 tota in toto: et tota in qualibet parte sui corporis. igit̄ intē
 tum. **Scōda** rōne est ista. Sicut ppō mētalis pōt succes
 siue formari: sic subito pōt fieri aliqua talis. pma pars illi
 us cōclusionis p3. sepe. n. r̄tingit qd format̄ pmo ly hō: de
 inde ly aīal: deinde illa copula est: qua cōponit intellect^o il
 lum terminū aīal cū illo termino hō. Scōda pars ē pbat̄:
 qz nō maioris potētie est intellect^o q̄ sensus: sed sensus pci
 piens hoc albū: subito cōponit iudicialr hoc eē albu3. igit̄
 per idē intellect^o itelligēs albū: subito iudicare poterit vel
 intelligere hoc eē albu3. **Ex** ista rōne sequitur correla

rie. Qz intellect^o pōt simul et semel plura iudicare: et cōple
 xe: et eadē cōplexa pro tpe seruare. p3. nā sensus plura com
 plexe simul apprehēdit videlicet. hoc eē albū demonstran
 do forte: et hoc esse nigrū demonstrādo platonē. ḡ afortiori et
 intellect^o eadē pōt simul intelligere cōplexa. i. ppōnes ho
 rum complexe significabiliū: seruat intellectus pro tpe: qz
 suū iudiciuz respectu eiusdē: suaq; cōpositio manet p tps:
 qz nō est credēdū qd actus cōponēdi: vel diuidēdi: solū per
 instās maneat: sed p tēp^o sicut et actualis r̄sideratio itelle
 ctus. **Tertia** rōne est ista. Quelibet ppō vocalis vel scri
 pta vtrūq; ordinē exigit: ppictatis. s. et posterioritatis: sit^o
 et positionis: pbat̄. nā pmo scribit̄: vel pfertur littera: q̄
 syllaba: et pmo syllaba: q̄ dictio: et pms dictio: q̄ oratio: et p
 us oratio: q̄ tota ppō: put p3 ad experiētiā. Similr in alia
 parte subi fundat̄ vna pars ppositiois: et in alia alia pars.
 igit̄ rōne vera. **Ex** ista rōne sequit̄ correlarie. Qz sic
 non est possibile in eadē carta: adequate esse duas ppositi
 ones scriptas: sic non ē possibile in eodē aere: adequate eē
 duas ppositiones vocales. pma pars p3. qm̄ datis duabus
 propositionib^o scriptis: vel vna r̄tinet aliā: vel neutra ali
 am. si pmo modo: sicut ē de vli respectu sue piacētis. p3 qd
 non sunt in eadē carta adequate: qm̄ plus occupat vlis q̄
 sua piacēs. si scōdo mō iterū non sūt in eadēz carta adequa
 te: qz in vna parte: est vna illarū: et in alia altera. Ita eodēz
 modo probat̄ scōda pars: qbuscūq; assignatis propōnib^o vo
 calib^o. **Quarta** rōne est ista. Ad hoc qd aliqua ppō scripta
 vel voces sint ppō vocalis vel scripta: debita requirit̄ in
 uicem applicatio: probat̄. nā si hodie proferrē illū termi
 nu3 hō: et cras illud verbū est. tertia vero die illū terminū
 aīal: ex his non fieret propositio: pp̄ nimia interceptionez
 tps. igit̄ intētū. Et si taliter idē termini proferent̄: qd iter
 eas nulla penitus foret pausa: ex his iterū n̄ formaret̄ ppō
 pp̄ velocē dilapsuz terminoz. vbi at̄ nō nimis lōga sit mo
 ra nec nimis breuis: iuxta cōem modū iaz loquētiuz: ex p
 dictis fieret ppositio. Idē assero de terminis scriptis: qd si
 vnus foret rome: et alter parisius: ex his non fieret ppō p
 pter nimia distātiā: et si p modū dictionis scriberent̄. iterū
 non essent ppō pp̄ nimia p̄p̄nuitatē: vbi aut̄ pueniens
 p̄ctuat̄ mediet: ex his resultat ppō. **Ex** hac rōne seg
 tur correlarie pmo. Qz tam distāter pnt̄ termini isti. homo
 est aīal in circulo: triāgulo: vel quadrato: inuicē situari: qd
 ex his non resultat ppō vna. p3. dato qd distātiuz situarē
 tur: q̄ sit cōis modus scribētiū hominuz. **Scōdo** sequit̄.
 Qz si ponerent̄ in circulo illi tres termini. homo ē homo. et
 in cētro ly ois: qd ex his quatuor non resultaret ppō: nec re
 geret̄ ly ois ab illo verbo est. p3. qz non esset debita appli
 catio cū eo: nec a parte ante nec a parte post regeret̄: cū fm
 nullā talē positionē: aut sitū ordinaret̄: sed poti^o poneret̄
 fm sursuz vel deorsuz a dextris: vel sinistris. **Tertio** se
 gatur. Qz si recte scriberet̄ illa ppō. homo est homo: et supra
 totū collocaret̄ illud signū ois: non eēt pars illius ppōnis
 nec regeretur ab illo verbo est: propter indebitaz applica
 tionem ad illud verbum est.

His premissis patet responsio ad rationē: dicen
 do qd ex illis quatuor terminis
 sic situatis: non potest fieri ppō: tñ quia hoc non implicat
 dictionē addito: qd ex illis sic situatis resultat ppō. et cū di
 cit̄ nō est ratio: quare plus ly ois: teneat se a parte supposi
 ti q̄ apposit̄: aut e. cōcedo et nego dñam: cum dicit̄ igitur
 tenet se a parte vtriusq;: sed bene sequit̄: qd ex vtracq; parte
 pōt se tenere. ideo nō cōcedit̄ ibi aliqd nec negat̄: nec certa
 ppō assignatur: quousq; nō fuerit facta certificatio: an ly
 ois teneat se a parte ante: vel a parte post. pmo mō illi ter
 mini sunt illa ppō. ois homo ē hō: quā cōcedo. et scōdo modo
 sūt illa ppō. hō ē ois hō: quā nego: quare et c.

Capitulum de negatiōe infinitante et negante.

Sexto principaliter ad questionem arguitur sic. ista propositio est vera. non homo est animal et eadem est falsa. igitur questio vera tenet. et probatur prima pars auctoris dupliciter. et primo sic. hoc est animal demonstratio asinum: et hoc est non homo. igitur non homo est animal. per consequens: a resolutivibus ad resoluta. Secundo. animal est non homo. igitur

non homo est animal per consequens: quia est conversio simplex: et auctoris est verus. igitur et auctoris quod erat probandum: sed iam probum illa esse falsam. primo. quia in dictio est verum. videlicet homo est animal: quia non est verius dare dictio: quam proponere negationem toti propositioni: et perposita auferre. Secundo quia sua equalis est falsa. scilicet nihil quod est homo est animal: quia negatio proposita facit expollere suo dictio.

Pro solutione

huius rationis pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Omnis negatio infinitans est negatio negans: et non est. prima pars probatur. nam in ista. tu es non homo: tenet ly non infinite: et negative. ergo per idem vbi cum infinitat (negat). auctoris tenet cum prima parte auctoris: et secundam probum. Ista auctoris est bona. tu es non homo: plato est homo. igitur tu es non plato: et non videtur ratio nisi quia arguitur a superiori distributo negative ad suum inferius. Secunda pars conclusionis probatur. nam in ista. tu non es homo: tenet ly non negative: et non infinite. Ex ista conclusionem sequitur correlarie.

Quod frustra saltim verbaliter fit divisio: quia negatio potest dupliciter teneri. scilicet negative et infinite: cum nunquam teneatur infinite: quia tunc etiam teneatur negative: tunc ad bonum intellectus: propter vitare verborum pluralitatem: divisio illa potest teneri: intelligendo per infinite negationem: non negare verbum principale: et per negative negare verbum principale: quem intellectum intentum

substinebo in sequentibus. Ex quo sequitur. Quod in ista. aliquid homo qui non currit mouetur: tenetur ly non infinite: quia non negat verbum principale. Sed notandum quod illa negatio non: tenetur dupliciter infinite large. scilicet stricte: large pro omni modo se habendi: dum modo non cadat supra verbum principale. ut foris qui non currit mouetur. stricte vero: quia ex illa negatione non: et altero termino: fit unum terminum simplex sic: quod virtus illius non transit ambitum termini cui additur. ut tu es non homo: aut tu es non idem chymere. dato quod ly non faciat compositionem: cum ly idem: non ultra mittendo virtutem suam. Secunda conclusio. Aliqua negatio tenetur negative: et per aliquid aliud tenetur infinite (patet) nam in ista non homo currit: tenetur negative: et dicendo aliquid non homo currit: iam tenetur infinite. Ex ista conclusione sequitur primo. Quod aliqua propositio negativa independens: fiet affirmativa absque alicuius remotio. per de ista.

non homo currit: addendo illum terminum aliquid. Secundo sequitur. Quod aliqua talis est vera. nullus deus est: probatur. si ly nullus tenetur infinite eam ipsa vera: scilicet ly nullus tenetur infinite. igitur ipsa est vera. per consequens cum maiori: quia tunc illa eam indefinita affirmativa: equivalet huic: aliquid nullus deus est: que est vera: scilicet minore probum: et capio illam propositionem. aliquid nullus deus est. et per consequens ipsa est vera: et suum placet quod est: nullus deus est etiam est verum: putat est placens talis propositionis. Tertio sequitur. Quod nullus deus est: est propositio vera: et nullus deus est: est propositio falsa: probatur. illa propositio est vera: nullus deus est: vbi ly nullus tenetur infinite: et est falsa. vbi ly nullus tenetur negative: igitur correlativum verum. Quarto sequitur. Quod aliqua scilicet talia. aliquid deus est: et nullus deus est: non sunt dictoria quia ambo sunt affirmativa: et ambo simul vera: et ita ista sunt simul vera: omnis deus est: et nullus deus est: nec sunt dictoria: quia ambo sunt affirmativa: tenendo semper in his ly nullus ut per infinite. scilicet. Tertia conclusio. Aliqua negatio tenetur infinite: et per aliquid remotum teneretur negative: per de hac negatione non: in illa. aliquid non homo est animal: vbi ly non tenetur infinite et remouendo terminum transcendentem: subito teneretur negative: quia non haberet impedimentum: quia negaret verbum. Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod aliqua propositio negativa independens

fiet affirmativa sine ipositione: et sine additione facta ipsi. per de ista. non homo currit: que est negativa: et fiet affirmativa per solam additionem illius termini aliquid: dicendo. aliquid non homo currit: cum erit placens affirmative propositionis. Secundo sequitur. Quod aliqua talis. nullus deus est fiet falsa: postquam fuit vera: sine noua ipositione: per: dato quod aliqua talis sit pars huius. aliquid nullus deus est: et fiet propositio totalis per corruptionem termini transcendentis. Tertio sequitur. Quod talia duo: deus est: nullus deus est: non sunt dictoria: et fiet dictoria sine noua ipositione: per: dato quod scilicet sit placens huius. aliquid nullus deus est: et immediate post hoc erit totalis: non ex his per alicuius alteri. Quarto sequitur. Quod aliqua propositio independens est indefinita affirmativa: et fiet vltima negativa: sine ipositione: et sine additione alicuius (per) ut per de illa. nullus deus est: que est placens istius. aliquid nullus deus est: et alicuius fiet totalis. Quarta conclusio est ista. Sicut terminum sincathegorematicus videtur huius supra cathegorematicum: ita e contra: cathegorematicus supra sincathegorematicum: prima pars est manifesta. quia cum sincathegorematicum: quodam confundit: quodam distribuit terminum cathegorematicum: quodam vero mobilitat: ieu immobilitat eundem. scilicet pars probatur. Nam ista propositio. non albus currit: est vltima: et est negativa: cuius verbum anegatione negat: sed adueniente sibi ly animal non amplius est negativa: nec vltima: nec negationis virtus in verbum diffundit. igitur vim terminum cathegorematicus huius supra sincathegorematicus. videlicet supra illam negationem non: per consequens: quia nihil impedit de notiationes: quia per se ferebat illa negatio: nisi ly animal. Confirmat idem de signo affirmativo. nam ista est vltima. omnis homo est animal: cuius signi virtus in copulam et predicatum diffundit: sed adueniente ly ens non amplius est vltima: dicendo: ens omnis homo est animal: nec signum attingit copulam vel predicatum. igitur et. Ex ista hinc sequitur. Quod alicuius talis. omnis homo est animal. ly omnis est pars subiecti: probatur. si ly omnis non haberet vim in copulam: vel predicatum: eam pars subiecti: sicut nec quia huius vim in subiectum vel copulam: est pars predicati: sed in aliquid talis non huius vim supra copulam: vel predicatum: igitur est pars subiecti: auctoris cum maiori: et minori similiter. dato quod ista sit pars huius. ens omnis homo est animal. Secundo sequitur. Quod alicuius talis: omnis homo est animal: predicatum non stat confuse terminum. per: quia stat quod non habeat vim supra istud predicatum: ex quo est pars subiecti. Tertio sequitur. Quod ille due conuertuntur: omnis homo est animal: et omnis homo est animal: quia vna est vera: et reliqua falsa: dato quod vna sit pars huius ens omnis homo est animal: et alia sit propositio totalis: in vna. n. predicatum stat confuse terminum videlicet in totali. et in partiali determinate. Quarto sequitur. Quod ille non sunt dictoria: quilibet homo currit: et nullus homo currit: nec ille dictoria: quilibet homo currit: et aliquid homo non currit: dato ut per: quia ista quilibet homo currit sit pars alterius. Notandum circa conclusionem. Quod aliam vim huius terminum sincathegorematicus: supra cathegorematicum: et aliam e conuerso: terminum. n. sincathegorematicus huius supra cathegorematicum: vim positivam: quia aliquid illoz confert vim confusam distributivam: vel huius: sed terminum cathegorematicus supra sincathegorematicum huius priuatiuam vim: quia nihil confert sed aufert ab eodem.

Ad rationes dico: quod illa est falsa. non homo est animal: quia equalet isti nihil quod est homo est animal. vbi si

ostendit illam negationem non precedere totam propositionem infinite teneri: nisi casus ponere seu propositio sua alteri fieret per: et ita non dicitur illa negari. omnis homo est animal: nisi ponere quod ly omnis cathegorematicum tenetur: cuius verbum non transiret ad predicatum: vel vbi propositio sua fieret alicuius per. et ad probationem primam illi. si homo est animal: nego auctoris: nec arguitur a resolutivibus ad resolutum: quia illa non est resolutibilis: cum sit vltima negativa: sicut non sequitur hoc est ens: et hoc est nullus deus. igitur nullus deus est ens. scilicet bene sequitur. igitur aliquid nullus deus est ens: et ita sequitur ut per. igitur aliquid non homo est animal. Ad secundam probationem iterum nego auctoris: quia affirmativa non conuertitur in negativam: sed bene sequitur: animal est non

Loz^o

Loz^m

Loz^o

4°

Loz^m

Loz^m

Loz^m

Loz^m

3°

Loz^o

Loz^o

Loz^o

Loz^o

Loz^o

Loz^o

Loz^o

Loz^o

Loz^o

Loz^o

Dubium

hō. igit̄ aliqd nō hō est aīal: r hoc pcedit̄ sicut aīis. q̄re rē.
¶ Capitulum de toto cathegorematic: r sincathegorematic
tento: ac de sua expositione.

Septimo principaliter ad questionē arguitur sic. ista ppō est vera
Totus sor. ē sortes: r eadez est falsa. igit̄ qd
vera. tenet p̄na: r aīis arguit̄ (ponendo) qd
sortes dicat ista. aliqs totus sortes ē sor. cuius
piacēs audiat plato: r nō signū particulare: qd
quidē piacēs sit. a. isto posito arguitur sic. a. ē
ppō vera: qz ly tot⁹ tenet cathegorematic: r ē
ppō falsa. igit̄ rē. t3 p̄na cū maiori: qz ideo illa
ppō est va. sortes ē totus sortes: qz ly tot⁹
cathegorematic sumit: sed minorē pbo sic. plato
format in cōceptu ppōnez similit̄ illi quā
audit: sed plato format istā: totus sor. ē sortes:
que ē falsa: ex quo ly totus nō tenet cathegorematic:
cū sua ppositio nō sit pars alterius. igit̄ etiā illa
quā audit ē falsa: sed ista quā audit ē. a. igitur. a. ē
falsum.

Pro solutione huius difficultatis pono quatuor
cōclusiones: quarū p̄ma est ista.

1° Sicut nō tot⁹ sor. ē minor sorte: ita nec tot⁹ sor. ē
pars sortis. p̄ma pars ē euidēs: qz nō quelibet pars
sortis ē mior sorte. vt p3 de aīa sua: corporeq;
maximo sibi coextēso. Se cūda pars pbat̄: qz
suū dīctōriū ē falsū. videlicet: totus ē pars
sortis: qz ex ipso sequit̄: qd sortes ē pars sortis:
tanq̄ ab exposita ad suū piacēs: r aīis falsū. igitur
r aīis: q̄re: rē.

2° Ex ista d̄clōne sequit̄ correlarie p̄mo. Qd ista p̄na
non valet: quelibet pars sortis ē aliquid hoīs. igit̄
tot⁹ sortes ē aliqd hoīs: qz aīis ē verū (vt patet)
r aīis falsū: qz sic exponit̄. sortes ē aliqd
hoīs: r nihil ē sortis quin istud sit ali-

3° quid hoīs: quarū exponētū p̄ma ē falsa. ¶ Sc̄do
sequit̄ Qd ista p̄na est bona. tot⁹ hō ē aliqd: sor.
ē homo. igit̄ totus sortes ē aliqd. qz arguit̄
asupiori distributo: ad suū inferi⁹ cū debito
medio: r aīis est verū sic r aīis: vt p3 p̄
exponēt̄. horū tñ opposita als asserui nō
qdē demonstratiue tūc sicut nec nūc: sed
pbabiliter solū: vt respōsales materiā re
spōdēdi habeāt latiorē. ¶ Sc̄da d̄clō. ly tot⁹
tenet sincathegorematic: r per aliqd additū
tenebit̄ cathegorematic (patet) nā in ista
totus sortes ē hō: tenet ly tot⁹ sincathegorematic
(vt p3) r aliqñ tenebit̄ cathegorematic
per aduētū termini trāscendētis: vel alterius
ad ipsum dicendo: vel scribēdo: ens totus sor.
est hō. ¶ Ex ista d̄clōne sequit̄ p̄mo. Qd aliqua
talis ē vera. totū qd ē in mūdo est in oculo
tuo: p3 supposito qd aliqua talis sit pars
huius. ali qd totū qd ē in mūdo est in oculo
tuo. ¶ Sc̄do sequit̄. Qd ista ppō totus sortes
ē hō ē ppō vera. r ista alia tot⁹ sor. est homo:
nō ē ppō vera. patet. dato qd vna illarū sit
ppō totalis: r alia partialis: r nō mirū: qz
tūc tenet ly totus in vna cathegorematic: r
in alia sincathegorematic. ¶ Tertia d̄clō
est ista. Ly tot⁹ tenet cathegorematic: r p
aliqd remotū tenebit̄ sincathegorematic (patet
de ly tot⁹ in ista) ali quis totus sor. currit:
qd tenet cathegorematic: rōne limitationis
signi pcedētis. r aliqñ tenebit̄ sincathegorematic.
dato qd aliqñ corūpēt̄ signū pticulare non
aliquo alio addito. ¶ Ex ista conclusionē sequit̄
p̄mo. Qd aliqua ē ppō indepēdēs vera: que
fiet impossibilis simplr: sine noua ipositione:
p3 de piacente huius particularis. aliqs totus
sor. ē homo. supposito qd cras fiet ppō totalis:
per remotiōnē signi pticularis. ¶ Sc̄do sequit̄.
Qd aliqua talia duo totus sor. est hō: nō totus
sor. ē hō. sūt nō dīctōria: r fiet dīctōria sine
noua ipositione. patet. supposito qd p̄ma illaz
sit partialis ppō: r aliqñ fiet totalis. ¶ Quarta
d̄clō est ista. Totū cathegorematic sumptuz
pōt sincathegorematic sumi: r ecōuerso. nō tamē
est possibile ipsum cathegorematic sumi. p̄ma
pars ē demonstrata per sc̄daz r tertiā d̄clō
siones. r sc̄da pars probat̄: qm ly totū
sincathegorematic

4° sumitur qm determinat verbū principale: r cathegorematic
sumit: qm nō determinat idē: sed nō ē possibile simul de
terminare: r nō determinare verbū principale. igitur non
est possibile cathegorematic: r sincathegorematic tene
ri. ¶ Ex ista d̄clōne sequit̄ p̄mo. Qd qualitercūq;
cōcipiat̄ sincathegorematic per illaz. totus sortes est homo:
que ē pars huius: aliquis totus sortes est homo:
ad huc illa ē vera: lz illa que cōcipiat̄ ē falsa. ¶ Sc̄do
sequit̄. Qd qualitercūq; concipiat̄ per illam:
totus sortes est hō: que nō est pars alicuius:
ad huc ipsa est falsa: lz forte cōcepta sit vera:
r hoc ideo. qz stat qd ly tot⁹ in voce vel in scripto:
teneatur sincathegorematic: r sibi similis in mente
cathegorematic: r econuerso in voce vel in scripto
cathegorematic: r in mente sincathegorematic.

5° **H**is suppositis respōdet̄ ad rōnē admissio casu
concedēdo. a. r negādo ppōnē quā format plato:
r lz foret silis sibi. adhuc. a. foret vera: r illa
mētalis falsa: quia nō vniformiter tenet ly tot⁹
in mēte r extra mēte. ideo. a. nō subordinat̄
propositioni plato nis quā format ex. a. sed
alteri huic. videlicet aliqs tot⁹ sortes est hō.
¶ Ex ista r̄sione sequit̄ Qd aliqñ ē cathegorematic
va: que nō pōt eē p̄ principalis sic adēq̄te
significādo i aliq̄ coplatia sic significādo
affirmatiua vera significāte adēq̄te iuxta
cōpositionē suarū partiū. patet de p̄ciacēte
hui⁹ particularis: aliquis totus sortes est homo
que ē vera. patet. ly totus tenetur cathegorematic:
r eo ipso qd fieret p̄ principalis alicuius
copulatiue teneretur ly tot⁹ sincathegorematic:
quia sua ppō nō amplius foret pars alicuius
alterius copulatiue: r q̄ cito teneretur
sincathegorematic: tā cito illa cathegorematic
foret falsa r impossibilis: r sequēter
copulatiua cuius illa cathegorematic foret
pars. verbi gratia. aliquis totus sortes ē
homo: r deus ē. illa copulatiua ē vera: r illa
pars silr: nō p̄ principalis. totus sor. ē homo.
sed remouēdo ly aliquis. erit hec copulatiua
impossibilis. tot⁹ sortes est homo: r deus est:
quia p̄ma pars principalis ē impossibilis: vt
p3 ex exponētibus: quare rē.

6° **C**apitulum de multiplicatione terminoz
denominantiū propositionēs ypotheticas.

7° **S**tano principaliter ad q̄stionē arguitur
sic. ista ppō est vera. Qd homines sunt asini
vel homines. r asini sūt asini. r hec eadē
ē falsa. igitur questio vera: tenet p̄na r
probat̄ aīis. p̄ p̄ma parte. nā illa ē vna
copulatiua: cuius quelibet pars principalis
est vera. ergo ipsa est vera. p̄na tenet ad
bonū intellectū r aīis arguit̄: qd enī ista
sit copulatiua oñdī: qz in ea cōiungunt̄
plures cathegorematic p̄notam copulationis:
vt p3 intuēt̄: r qd sit vera ē p3: qz q̄libz
eius pars principalis ē vera. ista. n. ē vera.
oēs hoīs sūt asini vel hoīs: r illa similit̄
asini sūt asini. iam pbat̄ sc̄da pars p̄
principalis sic. illa ē vna ppō disiunctiue:
cuius q̄libet pars p̄ principalis ē falsa. igit̄
ipsa est falsa. p̄na t3 r aīis arguitur p̄rio:
qd sit disiuncta: qz in ea cōiungunt̄ due
cathegorematic p̄ disiunctiōnis notā. Sc̄do
qd eius quelibet pars est falsa. p̄na hec
ē falsa. oēs hoīs sūt asini: r hec silr
homines r asini sūt asini. vt satis liquet.
igitur rē.

8° **P**ro solutione huius argumētī pono quatuor
cōclusiones quarū p̄ma est ista. Aliqua ē
ypoethetica in se plures notas cōtinēs
cōiungent̄ di a quaz nulla nisi a p̄ma
pōt denoiari. p3 de istis. si aīis xps
eēt hō: aīis xps eēt aīal: r si aīis xps
eēt suba: aliqd aīal ē: r si tu es istud:
tu es asin⁹. nulla enī hāz ypoetheticarū
a p̄ nota: pōt denoiari ppter incōgruitatē
aut itelligibilitatē. ¶ Ex ista d̄clōne
sequit̄ correlarie. Qd nulla istarū p̄na
valet. In. a. ppōnē cōiungunt̄ plures
cathegorematic per nō tā coplatiōis. igit̄
a. ē ppō coplatia. i. b. ppōnē cōiungunt̄
plures

9° **C**apitulum de multiplicatione terminoz
denominantiū propositionēs ypotheticas.

10° **S**tano principaliter ad q̄stionē arguitur
sic. ista ppō est vera. Qd homines sunt asini
vel homines. r asini sūt asini. r hec eadē
ē falsa. igitur questio vera: tenet p̄na r
probat̄ aīis. p̄ p̄ma parte. nā illa ē vna
copulatiua: cuius quelibet pars principalis
est vera. ergo ipsa est vera. p̄na tenet ad
bonū intellectū r aīis arguit̄: qd enī ista
sit copulatiua oñdī: qz in ea cōiungunt̄
plures cathegorematic p̄notam copulationis:
vt p3 intuēt̄: r qd sit vera ē p3: qz q̄libz
eius pars principalis ē vera. ista. n. ē vera.
oēs hoīs sūt asini vel hoīs: r illa similit̄
asini sūt asini. iam pbat̄ sc̄da pars p̄
principalis sic. illa ē vna ppō disiunctiue:
cuius q̄libet pars p̄ principalis ē falsa. igit̄
ipsa est falsa. p̄na t3 r aīis arguitur p̄rio:
qd sit disiuncta: qz in ea cōiungunt̄ due
cathegorematic p̄ disiunctiōnis notā. Sc̄do
qd eius quelibet pars est falsa. p̄na hec
ē falsa. oēs hoīs sūt asini: r hec silr
homines r asini sūt asini. vt satis liquet.
igitur rē.

11° **P**ro solutione huius argumētī pono quatuor
cōclusiones quarū p̄ma est ista. Aliqua ē
ypoethetica in se plures notas cōtinēs
cōiungent̄ di a quaz nulla nisi a p̄ma
pōt denoiari. p3 de istis. si aīis xps
eēt hō: aīis xps eēt aīal: r si aīis xps
eēt suba: aliqd aīal ē: r si tu es istud:
tu es asin⁹. nulla enī hāz ypoetheticarū
a p̄ nota: pōt denoiari ppter incōgruitatē
aut itelligibilitatē. ¶ Ex ista d̄clōne
sequit̄ correlarie. Qd nulla istarū p̄na
valet. In. a. ppōnē cōiungunt̄ plures
cathegorematic per nō tā coplatiōis. igit̄
a. ē ppō coplatia. i. b. ppōnē cōiungunt̄
plures

cathegorice iuncte p nota disiunctiois: vel disiunctiois. igitur. b. e aditionalis vel disiunctiva: vt pz in exēplis assignatis: tñ bene segtur. a. ppō hz plures partes principales inuicē cō iunctas p notā copulatiois. igitur e copulatiua. et sequit: b. ppō hz plures cathegoricas iunctas per notā aditiois vel disiunctiois pncipales partes. igitur. b. ppō est aditiona lis vel disiunctiva. vt tu es hō: et tu es aīal. aīxps ē: vel dō est. si aīxps ē albus: aīxps ē colorat. ¶ Scda xlo ē ista. Aliqua ē ypothetica in se plures notas pncipales iungēdi: a quarū nulla nisi ab vltima pōt denoiari (patet de istis) tu es hō: vel tu es asinus: sed tu nō es asinus: et tu es hō: et tu es cial. igitur tu es aīal. pma nāq; nō pōt eē nisi copulati ua: et scda nō pōt aliter q̄ rōnalis denominari: si enī pma foret disiunctiva: et scda copulatiua nō forent ille intelligibi les. ¶ Ex ista xclone sequit correlarie. Qz non q̄libet ppō habēs plures terminos mediatos ē equaliter rōne pmi ter mini pbabilis (pz) in assignatis ppōnibus que pbari nō possunt rōne pme note: sed rōne vltime a qua illarū aliq̄ sumit denominationē. vnde si aliqua est ppō affirmatiua habēs plures terminos mediatos: ab illa est pbāda: a quo pmo sumit denominationē: siue fuerit p̄mus siue nō p̄m: bec enī oīs hō currit: est pbāda rōne signi vltis: et illa. oīs p̄ter sortē currit ē pbāda rōne dictionis exceptiue: qz p̄ ma denomiāf a signo vlt: et scda adicione exceptiua. Itē bec hō tñ currit: denomiāf ab illo termino hō: et a dictio ne exclusiua qz indefinita est et exclusiua: s; qz p̄mo denoiat ur ab illo termino hō: ideo rōne ei⁹ est ipsa pbāda. ¶ Itē si fuerint in aliq̄ ppōne plures termini imediati nō deno minātes illā: iterū ap̄rimo incipit pbatio: vt tu nō incipis esse oīs hō: probāda est illa a verbo iceptionis et nō a signo ex quo nullū illoz denoiat ppōnez: qz soluz singularis de noiat: et ita dicit in ypotheticis: qz pbāde sunt rōne no te tribuētis denoiationē: siue illa fuerit p̄ma: siue scda seu nō p̄ma. ¶ Tertia xclusio est. Aliqua ē ypothetica: que nō denoiatur ap̄rima: nec vltima nota: s; a media solūmo do dicit esse talis (patet de istis) si tu es hō: tu es aīal. ḡ si aīxps est albus: aīxps est coloratus: tu curris: et tu moue ris. igitur hō currit: et hō mouet. p̄ma nāq; nō est conditio nalis: nec secūda copulatiua: sed q̄libet illarū rōnalis est: et cōstat qz nota rōnis mediat iter quālibet illarū: iter alias dictiones cōiunctiuas. ¶ Ex ista xclone sequit correlarie falsitas duarū opinionū quaruz p̄ma ponit. Qz quelibet ypothetica habēs plures notas iunctiuas a p̄ma est deno mināda. Secunda asserit. Qz ab vltima in qua cōcurrit p̄ batio p̄me (patet enī) qz aliqua ē ypothetica: que nec a p̄ma: nec a vltima denoiāf: sed a media sumit denoiatio nem: vt clare ostēdunt exēpla. ¶ Quarta xlo est ista. Ali qua est ypothetica plures in se notas cōtinens cōiunctio nis: aquarū qualibet pōt denoiari. probāf. bec est ypothe tica. tu es hō vel tu es capra: et tu es asinus. ex quo nō est ca thegorica: et nō est maior ratio: quare magis disiunctiua q̄ copulatiua: aut ecōuerso: cū qualitercūq; nominet: nō seg tur incōgruitas aliqua: aut intelligibilitas. igitur tam disiun ctiua: quā copulatiua: et ecōuerso pōt nūcupari. pz p̄ma. ga

ue sic denoiat ab vltima nota. et cōcedit. qz eius quelibet pars principalis est vera: et p̄ter nego qz sit disiunctiua. et ad pbationē. in ea cōiungūtur due cathegorice per hanc notam: vel ergo ē disiunctiua: nego p̄nam: sed oportet assu mere: qz partes eius pncipales iungūtur p notā disiuncti onis: et hoc negat admissio: qz sit copulatiua. ¶ Si autē in pncipio p̄corditer substineret illā esse disiunctiuam: sic ne go illam: sicut et ei⁹ quālibet partē pncipalē: s; cōcedat du as ei⁹ partes nō pncipales: et p̄ter nego qz est copulatiua: et ad pbationē vt supra nego p̄naz: qz oportet assumere in ḡte: qz partes pncipales illius cōiungūtur per notā copu lationis: qd negat: nō enī pncipales: s; secūdarie iungū tur copulatiue admissio vt dictuz est: qz illa sit disiunctiua: quare et.

Capitulum de pronomine demonstratio.

Nono principaliter ad questionē argui tur sic et pono q. A. sit illa ppositio scripta ego sum masculus ad quā legen daz dicitur: et ego p̄mo. petrus et berta. Istō posito arguit sic. a. ppō est vera et idem. a. ē falsuz. igitur quelis vera. et p̄na: et aīis argui tur. p̄mo q. a. ē veruz: qz significat hoc esse masculū demonstrādo petrū: et hoc ē verū. igitur. a. est veruz. et p̄na cū minori: et maior pz: qz per ly hoc demonstratur pe trus. Scdo pbaf q. a. est falsuz: qz. a. p̄mo significat B esse masculū demonstrādo bertā: et hoc ē falsuz. igitur. a. est fal sum. p̄na tenet cū minori: et maiorē p̄bo. ex hoc: qz p̄ illud p̄nomē demonstratiuū demonstratur berta: qz nō ē rō: qre plus demonstratur petrus quā berta: vel ecōtra: cuz ambo eqz p̄mo incipiāt et desinant legere vt suppono.

Pro solutione

huius difficultatis pono quatu or xclones q̄rū p̄ma ē ista. Nul la ppō demonstratiua ē cōcedēda: negāda: dubitanda: vlt di stinguēda: nisi per eā aliqd: aliqua: vel aliquālr demonstrari sciatur. pbatur. nulla propositio ē cōcedēda: negāda: du bitanda: vel distinguēda: nisi significatū eius itelligat: sed ppōnis demonstratiue nō intelligit significatū nisi demon stretur aliqd: aliqua: vel aliquālr: ḡ xlo vera: p̄na t3 cum maiori: qz nō ē ratio quare cōcederet talis ppō: cuius nō itelligeret significatū: qn et deberet negari: dubitari vlt di stinguī: et ecōuerso: minor ē manifesta: qz p̄noia demonstra tiua sunt cassa et vana: nisi per ea fiat demonstratio. ¶ Ex ista xclone sequit correlarie: qz tu nō itelligis aliquā tales ppositionez: hoc ē homo: et tamen tu itelligis hoc eē ho minem probatur et pono qz tu non scias aliquid demonstra ri per subiectuz alicuius talis: hoc est homo. Sic tamē rei veritas. qz tu demonstreris: isto posito patet p̄ma pars cō clusionis: quia tu nescis aliquid demonstrari per subiectuz alicuius talis demonstratiue. igitur tu nō itelligis illam: et tamen tu itelligis hoc esse hominē: quia itelligis te esse hominez: et per ly hoc tu demonstraris. ¶ Scda xlo ē ista. Aliqua ē copulatiua quā scis esse ipossibilez: et tamē nulla eius pars itelligitur ate: probatur et capio istam copulati uam: hoc est: et hoc nō ē. demonstrādo idēz per vtrūq; B scis as tu idem demonstrari: et nō aliter scias in speciali quid de monstratur: isto assignato: arguitur sic. tu scis istā copulati uam fieri ex dictionibz: et scis ipsaz esse affirmatiuā signifi cantē precise iuxta cōpositionē suarum partiu. igitur scis ipsaz esse ipossibilem. cōsequētia tenet: et antcedēs sup ponitur. qz autē nulla eius pars itelligitur ate patet: quia quacūq; proposita tu nō itelligis an demonstratur aliqd quod est: nec itelligis an demonstratur aliquid quod nō est. igitur quacūq; pposita illa non itelligit ate. ¶ Ex ista xclone sequit correlarie. Qz aliqua ē disiunctiua quā scis eē necessariā. et tamē nulla ei⁹ pars itelligit ate. pz de illa: hoc ē vel hoc non est: demonstrādo idem: nihil tamen

Coz^m Coz^m Coz^m Coz^m Coz^m

p^o 2° Coz^m

his suppositis respōdetur ad rōnem: nec cōce dendo nec negādo illaz: oēs ho mines sunt asini vel hoies: et asini sunt asini: quousq; duen do facta nō fuerit: cuius speciei ypothetice est: si copulati

Dubium

in speciali quo assignato: tu scis illam esse necessariam: quia scis eam componi ex contradictorijs quocumq; alio impedimento deducto: et tamen nullam eius partem intelligis: quia nec quod est: nec quod non est: scis demonstrari: nam in casu isto: stat quod demonstrat existens: et stat quod non demonstrat existens.

3°

Tertia conclusio est ista. Solus asinus demonstrat: et tamen hoc est homo: et demonstro hominem per hoc (probat) ista conclusio non valet: solus asinus demonstrat: igitur hoc non est homo. Stet igitur oppositum dicitur tunc ante: et habet conclusio. unde sic possibile est quod solus asinus demonstrat: et ego sum homo: et tu scilicet: ita possibile est: quod solus asinus demonstrat: et hoc sit homo: confirmatur: ista stant simul: solus asinus demonstratur: et hoc est deus demonstrando deus: igitur a pari ista stant simul: solus asinus demonstrat: et hoc est homo: demonstrando hominem. per dicitur et ante arguit: quoniam haec convertuntur. deus est deus: et hoc est deus: demonstrando deus: sed prima stat cum ista: solus asinus demonstrat: igitur et secunda.

Cor^m

Ex ista conclusio sequitur correlarie. Quod omne demonstratum per hoc pronomen hoc est asinus: et tamen hoc non est asinus (probat) haec propositio est possibilis. omne demonstratum per hoc pronomen: hoc est asinus: et haec est necessaria: hoc non est asinus: demonstrando hominem. igitur ista stant simul: omne demonstratum per hoc pronomen: hoc est asinus: et hoc non est asinus.

Cor^m

Item ista conclusio non valet: omne demonstratum per hoc pronomen hoc est asinus: igitur hoc est asinus: demonstrando te: quia ante est pole: et ante in possibile: stet igitur oppositum dicitur cum ante: et habet correlarium.

4°

Quarta conclusio est ista. Nihil demonstrat: et tamen hoc est. (probat) prima propositio est possibilis: et secunda necessaria demonstrando deus: igitur conclusio possibilis. Similiter ista conclusio non valet: nihil demonstrat: igitur hoc non est: supposito quod demonstrat per hoc subiectum dicitur: quod prius: quia ante est possibile et ante in possibile: stet igitur oppositum dicitur cum ante: et habet conclusio.

Cor^m

Ex ista conclusio sequitur correlarie. Quod aliqua veritas potest esse vera: et tamen multe eius singulares non possunt esse vere. patet de ista. nullum ens demonstrat: que potest esse vera. ut per se: et tamen nulla talis sua singularis potest esse vera. sed hoc non demonstrat (probat) quia si posset esse vera: sic significatio: ponitur igitur quod ipsa sit vera: et quero utrum per hoc aliquid demonstrat vel nihil: si nihil: ipsa non est vera: quia demonstrativa sunt cassa et vana: si per ea non fiat demonstratio: si aliquid demonstrat: et ipsa significat assertive: quod illud non demonstratur. igitur ipsa non est vera: quod erat probandum.

His visis

ad rationem respondet: non concedendo: nec negando: nec dubitando: nec distinguendo illam scriptam: ego sum masculus: sed rideo me non intelligere illam: usquequo non dicitur vel certifice quod demonstrat per hoc ego: et si dicitur quod petrus: concedo illam: et nego quod ipsa significat assertive: hoc esse masculum demonstrando bertam: sed solus hoc esse masculum demonstrando petrum: nec subordinat propositio mentali: quam concipit berta: quia illa est falsa: sed solus propositio quam concipit petrus. Si autem in principio certificat demonstrari bertam dico ipsam esse falsam: nec significare principaliter hoc esse masculum demonstrando petrum: sed demonstrando bertam: et ubi poneretur per hoc nihil demonstrari: diceret me non intelligere tale scriptum: et forte quod istud scriptum non esset propositio: quare etc.

Capitulum de existentia propositionis vocalis.

Decimo principaliter ad quod arguitur sic. Aliqua est propositio que non est vera nec falsa: et aliqua que non est vera sed falsa: et aliqua que est vera et non falsa. igitur aliqua est que est simul vera et falsa. per dicitur et ante. quia dato uno extremo cum medio: contingit dare alterum. ante arguit pro prima parte de propositio vocali que non est vera nec falsa: quia ipsa non est: quando. n. subiectum est: copula non est et convertitur: et quando copula est predicatum non est et convertitur: quia successive perferuntur illi termini: quia causantur cum motu locali. Item dato quod propositio vocalis sit illa: non est vera nec

falsa: quia predicatum non vere dicitur de subiecto: nec est false predicatur de eodem: ex quo nunquam simul sunt subiectum et predicatum propositionis vocalis.

Pro solutione

huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista.

Sicut de ratione entis permanentis est: quod aliqua pars preterita maneat cum futura: ita de ratione entis successivi est: quod nulla pars preterita maneat cum futura: ista conclusio per se per philosophos 4. philosophorum. Rationes. n. permanentis et successivi invicem repugnant.

Ex ista conclusione sequitur correlarie primo. Quod de ratione propositionis vocalis est: quod una pars non maneat cum reliqua: ita quod subiectum non maneat cum copula: nec copula cum predicato.

Secundo sequitur. Quod aliqua propositio habebit subiectum: predicatum: et copulam: et tamen nunquam erit ita quod illa propositio habeat subiectum: predicatum: et copulam (per se) supposito quod cras perferet illud quod est animal: et ita de preterito aliqua habuit subiectum: predicatum: et copulam: et nunquam facit ita: quod ista habet subiectum: predicatum: et copulam: et nunquam fuit ita: quod habet subiectum: copulam: et predicatum.

Tertio sequitur. Quod aliqua est propositio de tertio adiacente: quod tamen non habet aliquid adiacens. per de ista vocali. hoc est animal. dato quod prolatio sit supra copulam. sufficit. n. quod habet ordinem ad subiectum: et predicatum.

Quarto sequitur. Quod aliqua est propositio veritatis particularis: vel exclusivae: cuius nullum signum est pars. per de ista. omnis hoc est animal. dato quod actus preteriti sit supra copulam. et quod iam desuerit esse signum cum subiecto: et ita dicitur de istis vocalibus. tamen homo est animal: aliquid animal est substantia.

Notandum tamen quod ad bonum intellectum conceditur propositio vocalis habere subiectum et predicatum: et copulam. sicut ipsa est: cuius est: fuit vel erit subiectum: predicatum: et copula: et hunc intellectum habet sepe disputantes: et ego pariter cum illis.

Conclusio est ista. Non ex eo aliquis terminus est subiectum: quia de eo aliquid dicitur vel predicatur. probatur. nam ly homo in ista: hoc est subiectum: et tamen nihil de eo dicitur: vel predicatur: quia non habet predicatum: ergo conclusio vera.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod non ex eo aliquis terminus est predicatum: quia dicitur de altero (probat) aliquis terminus est predicatum: et de nullo dicitur: ergo correlarius verus: conclusio tenet: et ante etiam. per de predicato huius dicitur: sortis est homo. ergo est animal. ly animal predicatur: et non de alio dicitur: quia nullus habet subiectum: sed implicite intelligatur ly sortis.

Secundo sequitur. Quod non ex eo verbis substantivum dicitur copula: quia copulat aliquid cum alio. per de hoc verbo est finis adiacens sumpto. nunquam enim copulat nisi inter plura ponat: sicut. n. aliqua est propositio: sed non proponatur: ita aliqua est copula: sed non copulat.

Tertia conclusio est ista. Non ex eo aliquis terminus est subiectum vel predicatum: quia habet aptitudinem ad huiusmodi denominationem (probat) ille terminus hoc extra proponitur: ita habet aptitudinem ad esse subiectum: vel esse predicatum: sicut in proponere: et tamen extra proponitur non est predicatum. ergo non ex eo aliquis terminus est subiectum vel predicatum: quia habet aptitudinem ad subiectum: vel predicari.

Ex ista conclusione sequitur primo. Quod non ex eo verbum substantivum est copula: quia habet aptitudinem copulandi subiectum cum predicato: quia extra proponitur habet aptitudinem copulandi extrema: et tamen non est copula extra propositionem: quia sicut nullus terminus est subiectum vel predicatum: nisi ponatur in propositione: ita nulla est copula: nisi ponatur in propositione. copula enim se habet per modum forme actuantis: que quando actuatur: dicitur forma: et separata dicitur species: seu hoc aliquid: sic verbum substantivum quando diu est in propositione: est copula: sed extra propositionem non est copula: sed sit verbum: quia adhuc significat cum tempore: et est unitus extremorum.

Secundo sequitur. Quod subiectum: vel predicatum: et copula invicem dependent: quia sicut nihil subicitur vel predicatur nisi in ordine ad copulam: ita nihil est copula nisi in ordine ad subiectum: vel predicatum.

4° conclusio est ista. Non ex eo aliquid est subiectum vel predicatum: quia est extremum in propo-

tione patet: nā ly omnis est extremū in ppōne ista. oīs hō est animal: et tamen nō est subiectū: vel pdicatū. etiam ly necessario ī ista ē extremū: videlicet hō ē aīal necessario: et tū nō ē subīm vel pdicatū: extremū. n. in aliquo ē pīmū: vltimū illi. Item in ista tu differs ab asino: ly asino est extremū: qz ē extremū dīcē: et tū nō subyctī: nec pdicat. Etia in ista: tu es fortior hoīe: ly hoīe ē extremū cōparationis: et tamen nō ē subīm: nec pdicatū. ¶ Ex ista pōne seqtur correlatiōe pmo. Qz nō ex eo aliqz termin⁹ ē subīm: qz ē totale extremū recipiēs suppositionē ante v̄bū p̄ncipale: qz dicendo hō aīal nō ē: ly aīal: ē totale extremū recipiēs suppositionē ante v̄bū p̄ncipale: et tū nō ē subīm: s; pdicatū. ¶ Secundo sequit. Qz nō ex eo aliqz termin⁹ ē pdicatū: qz ē totale extremū recipiēs suppositionē post v̄bū p̄ncipale (p3 dō) videt hō ab asino. ly hō recipit extrema suppositionū post v̄bū: et tamen est subīm. dicať q̄ ex eo aliqz termin⁹ ē subiectū ppōnis: qz rōne ipsius fit cōpositio vel diuisio: vt de eo aliqd dicať: et ex eo aliqd ē pdicatū: qz rōne ei⁹ fit cōpō: vel diuisio: vt istud dicať de aliquo. vñ pferēdo illū terminū hō in ordine ad hoc cōplexū est aīal profero sub; nō qz de eo aliqd dicať: sed qz respectu ei⁹ cōpositio fit vt de eo aliquid dicať: et ita cū actus pferēdi ē sup illū terminū aīal: ille termin⁹ aīal: ē pdicatū: nō qz de aliquo dicať: s; qz respectu eius cōpositio fit vt dicať de aliquo.

Hic suppositis respōdet ad rōnez: qz quilibet p̄positio vocalis est: et qñ dī quādo subīm ē: copula nō est. ḡ nunq̄ ppō vocalis ē: nō valet p̄na: qz de rōne successiuoz est: qz p̄teritū nō maneat cū futuro: nec e⁹: sicut. n. successiuū ē: vt tps. vel mot⁹: q̄diu aliquid eius est: sic ppō vocalis est: q̄diu aliquid eius sit: vērū qñ subīm ē ppō vocalis ē: et qñ copula: vel pdicatū ē: eadem ppō ē: s; nunq̄ sint simul subīm et pdicatū: qñ ḡici pit ppō vel aliqua ei⁹ pars pferri: cōcedit q̄ illa ppō erit: et quādo desinit pferri aliqua pars eius: verū ē qz ista p̄positio fuit: sed dū proferit nec fuit nec erit s; p̄tinue sit ita qz ista ppō est: sicut ap̄ncipio huius hōze presentis vsque nūc p̄tinue fuit: ita qz ista hōza ē: s; ista hōza nunq̄ fuit: nec vnq̄ erit: sed aliqñ fuit: ita qz ista hōza erit: et aliqñ erit: ita qz ista hōza fuit. Deinde cū dī: qz ista p̄positio nō ē vera nec falsa: qz pdicatū nō dī vere de subo: nec pdicat false de eodē: nego p̄nam: sufficit. n. qz si simul maneret pdicatū vere dicereť de subiecto: aut qd subordinet vni mētalī in qua pdicatū vere dicit de subiecto. ¶ Notandū tñ qz s; p̄pōnis vocalis subīm nō maneat cū pdicato: tñ bñ rñ det dicēdo p̄pōne vocalē hīe subīm et pdicatus: qz oēs rñsiones sūt rezoquēde ad vñū istas. i. taliter respōdedūz est: ac si oīa manerēt pro eodē instātī: vñ p̄cedit bene rñdēdo: qz ille due vocales: tu es: tu nō es successiue plate sunt inuicē dīctozia: et tamē nō sūt dīctozie: qz sint simul: sed dico illas esse dīctozias: qz in disputatiōe d; rñderi: ac si oīa essent pro eodēz instātī: et nullū foreť successiuū. ¶ Ex ista respōsione sequit: qz aliqd est: et tñ poterit esse: qz illud nunq̄ fuit: qz ista p̄positio ē: hō est aīal: quādo act⁹ p̄fere rēdi ē solū supra subiectū: et poterit eē qz hec p̄pō nunq̄ fuit: qz potero nō p̄ferre copulā: vel pdicatū: qre rē.

¶ Capitalū de p̄positionibus tradictoriz cōcedēdis: vel negandis in arte obligatoria.

Ad decimo p̄ncipalr ad q̄stionē arguit sic: supponendo qz A. sit vna p̄pō quā p̄m⁹ īstituens ip̄posuit adequate significare hoīez eē aīal in lingua latina: et hoīem esse asinū in lingua nō latina: et proponat. a. tam latino q̄ nō latino: et p3 qz latinus cōcederet eā bene respōdēdo et non latinus negaret eam bene respondendo: qz nō videtur ratio: quare vnus bene responderet potius q̄ alius: ar

quo ḡ sic. quilibet illoz bene respōdet: vn⁹ p̄cedēdo et alter negādo: ḡ. a. ē cōcedēdū et negādū: et per idē verū et falsum: qz adeq̄tū significatū. a. ē verū. videl; hoīez eē aīal et adeq̄tū significatū. a. est falsū: videlicet hoīez eē asinū. qre rē.

Pro solutione hui⁹ argumēti pono q̄tuoz dīctozias: qz rñ p̄ma ē ista. Duo dīctozia inter se dīcētia: in eodē tpe obligationis sūt cōcedēda: probatur: et pono tibi illā: tu es. et sorti illā: tu nō es: te demōstrato: isto posito et admisso: tu es: et tu nō es: sūt dīctozia: quoz p̄mū nūc est cōcedēdū ate: qz positi et admisi: sūt: secūdū aut cōcedēdū ē a sorte: qz sibi positi et admisi ab eo. ḡ. celo vā. ¶ Ex ista dīctozia sequit p̄. Qz duo dīctozia inter se dīcētia ī eodē tpe obligationis sūt negāda. p3: nā ista: tu nō es: ē ate negāda. et ista tu es: ē a sorte. negāda: ī casu superior. Itē d̄pono tibi illā. tu es: et pla. illā tu nō es: qbus admisi (p3 qd illa sūt dīctozia) tu es: et tu nō es: quarū p̄ma ē ate negāda: qz tibi deposita: et ate admisa. Scda vō ē aplatone negāda: qz sibi deposita et ab eo admisa: et s; sint due obligationes: sūnt tñ in eodē tpe: incipiētes eqz pmo: et desinētes eqz pmo. ¶ Scdo sequit. Qz repugnās posito ē cōcedēdū: et repugnās deposito ē negādū. p3: nā tu nō es ē cōcedēda: et ipsa repugnat posito: videlicet huic: tu es. ḡ. rē. Similiter tu nō es: ē neganda in depositione facta platonī: et ipsa ē repugnās deposito. videlicet huic tu es: que est tibi deposita. ḡ. rē. ¶ Scda dīctozia ē ista. Duo dīctozia inter se dīcētia: in eodē tpe obligationis: sūt ab eodē cōcedēda: probatur: et pono sorti illā. tu es: et platonī illā. tu non es: et qz tu respōdeas pro quolibet illoz: qbus positus et admisi: p3 qz tu es est ate cōcedēdū: qz est cōcedēdū a sorte: et tu debes rñdere sic rñderet sor. ḡ. ē et ate cōcedēdū. et tu nō es: ē ate cōcedēdū: qz istud cōcederet plato: et tu habes respōdere oīno sicut plato. ergo rē. ¶ Ex ista dīctozia sequit correlatiōe. qz duo dīctozia inter se dīcētia in eodē tpe obligationis sūt ab eodē negāda. p3 de illis. tu es: et tu nō es: ex quo p̄ma esset negāda aplatone: et secunda a sorte. Itē depo no illā sorti tu es. et platonī illā: tu nō es: et qz tu respōdeas: sicut ipsi responderēt bene respondendo. Itis depositis et admisi illa duo cōtradictoria. tu es et tu nō es: sūt ate neganda: qz neganda foreť a sorte et aplatone. ¶ Secūdo sequitur. qz eadē ppō in eodēz tēpore obligationis est ate cōcedēda: et ate neganda. p3. nā illa tu es: est ate cōcedēda et ate neganda: qz cōcederet a sorte vel platonē: et negaretur ab alio. ¶ Notādū tamē qz duo dīctozia inter se dīcētia: nō sūt cōcedēda ab eodē in eodēz tēpore: et respectu eiusdē obligationis. et isto modo nō sūt neganda: nec opp̄m̄ positi cōcedēdū: nec dīctoziaz depositi neganduz: quare rē. ¶ Tertia conclusio est ista. Te esse rome est ate cōcedēdū: et tamē nulla talis est vera: tu es rome: probatur: et pono tibi illaz: tu es rome: qua posita et admisa arguitur sic. illa est ate cōcedēda: et illa adēquate significat te esse rome. ergo te eē rome est ate cōcedēdū: quo cōcedesof. propono tibi hec est vera: tu es rome: et patet qz illa est neganda: qz falsa et imp̄tinēs. stet ergo oppositū illius cum priori cōcesso: et habet cōclusio. ¶ Ex ista cōclusionē sequitur p̄mo. qz te nō esse rome est ate neganduz: et tamē hec ē vera: tu nō es rome: p3 vt prius. ¶ Secūdo sequit. qz iste consequētie nō valent: iste p̄pōnes sūt cōcedēde ate: et vna est vera: ergo et reliqua. iste p̄pōnes sūt negāde ate: et vna est falsa: ergo et alia: quia tu es homo: et tu es rome: sūt ate cōcedēde: p̄ma qz vera et imp̄tinēs. scda quia posita et ate admisa: tamen p̄ma est vera: et secūda est falsa. Etia iste sūt negāde: tu nō es homo: et tu non es rome: prima: quia falsa et imp̄tinēs. secunda vera quia repugnans: et tamen prima est falsa: et secunda vā. ¶ Quarta conclusio est ista. Nō si ly hō iponit ad significāduz asinū: ita est qz ly homo significat asinū: probatur. nam si pono te currere

p̄ 3

Loz^m

Loz^m

z^a p̄

Loz^m

Loz^m

3^a p̄

Loz^m

Loz^m

4^a p̄

verū ē te currere: q̄ p̄ idē nō s̄ i pono ly hō significare asinū ita ē q̄ ly hō significat asinū (p̄z n̄ia) q̄z non magis i pono veritatē in re q̄z pono: cū oīs impositio ē positio. Cōfirmat nō s̄ i ponit ly homo significare hominē z nō hominē: ita ē q̄ significat hoīez z nō hoīez: q̄z ap̄ari: nō s̄ i ponit ipsaz s̄ significare asinū: ita ē q̄ significat asinū. ¶ Ex ista n̄e seq̄t̄ p̄. Oz ista n̄ia nō valet: p̄m̄ institūēs iposuit. a. ppōnē adeq̄te significare hoīez eē asinū. ḡ. a. ppō significat: vel significavit adeq̄te hoīez eē asinū: nec seq̄t̄ ipse iposuit. a. significavit adeq̄te hoīez eē aīal: ḡ. a. significat vel significavit hominē eē aīal: q̄z cuiuslibet istarū oppo^m n̄tis stat cū ante. Sic etiā nō seq̄t̄: p̄mus institūēs iposuit q̄. a. significaret adeq̄te aliquē hoīez esse asinū: z q̄ adeq̄te significaret nullū hoīez eē asinū: ḡ. a. significat vel significavit adeq̄te aliquē hominē eē asinū: z adeq̄te nullū hoīez asinū: antecedēs. n. ē possibile z cōsequēs impossibile: q̄z nō ē possibile aliquā ppōnez significare adeq̄te cōtradictoria. ¶ Secūdo seq̄t̄. Oz ista n̄e sequētia nō valet per. a. p̄ positionē soz. cōcipit adeq̄te hoīez esse asinū: ḡ. a. p̄positio significat adeq̄te hoīez eē asinū: posito q̄. a. significaret adeq̄te hoīez esse aīal: z q̄ soz. cōciperet per. a. solum hominē esse asinū.

His visis respōdet ad rōnē: admissio supposito cōcedendo q̄. a. est cōcedendū alatiuo: z idem .a. est negādū a nō latino: rōne duplicis ipositionis facte d̄ .a. z ex hoc nō seq̄t̄ q̄. a. est verū z falsū. cū latinus beāt semp̄ dicere. a. esse verū: z alter. s̄. nō latinus beāt dicere .a. esse falsū: bene respōdēdo: sicut in arte obligatoria eadem ppō cōcedit ad vno: z negat ab alio bene respōdēdo z eadez dicit ab vno eē vera: z ab alio eē falsa bene rīden do: z ex B̄ nunq̄ seq̄t̄: q̄ illa sit simul vera z falsa. Et cuz dicitur. a. ppō significat adeq̄te hoīez eē hoīez: z significat adeq̄te hoīez eē asinū (negat) q̄z lz p̄mū h̄z latin^o cōcedere: z scōm nō: latin^o bene respōdēdo: tñ qlibet illoz duoz h̄z negare: q̄. a. significat adeq̄te illa duo significata: z si dicit p̄mus institūēs sic iposuit: ḡ ita est vel fuit (negatur n̄ia vt docuit) quarta cōclusio cū suis correlariis. ¶ Notādū tñ q̄ si cōcederet. a. ppōnez eē verā z falsam: ex hoc nō tñ haberet q̄ eadē ppō est vera z falsa: q̄z dicit rem q̄. a. nō ē ppō vna: sed plures: cū sit equiuoca plurib^o subordinata mentalibus: zc̄.

Capitulum de significatione terminorum: tam naturalis q̄ ad placitum: vel ex impositione.

Dodecimo arguit ad qōnez p̄nci paliter sic. Nec ppō hō est aīal ē vera z eadez ē falsa. ḡ q̄stio va. t̄z n̄ia cū p̄ma parte aītis: z secūdā p̄bo: illa significat adeq̄te talem terminūz hō mo esse talē terminū aīal: z hoc est falsum. igitur illa ē falsa: n̄ia t̄z cū minozi: z maiorē p̄bo: subiectū significat adeq̄te illū terminūz hō: z copula significat adeq̄te illū terminū esse: z predicatuz significat adeq̄te illū terminū aīal: z tota ppō significat iuxta cōpositionē suoz terminoz: ḡ tota ppō significat adeq̄te illū terminū homo eē illū terminū aīal. n̄ia t̄z cū minozi: z maiorē p̄bo sic: ille terminus hō significat ad placitū hominē: z significat seipsuz nāliter: sed significat adeq̄te hoīez: ḡ afortiozi significat adeq̄te seipsuz: p̄z n̄ia: q̄a significatio nālīs potior ē q̄z ad placitū. Et ita arguit de illo verbo est: z de illo p̄dicato aīal: q̄ enim ly hō significat seipsuz nālī p̄z: q̄z est ens nālē nālī imutās potetiā visuā vel auditivā: quare zc̄.

Pro solutione huius argumētī pono quatuor n̄es: quarū p̄ma est ista. Omnis termin^o significās ad placitū significat nālī: z e^o. p̄bat p̄ma pars. ille termin^o hō significat ad placitū hoīez: z signi

ficat nālī se: ḡ significat ad placitū z nālī: z aīis p̄batur: ly hō significat ad placitū hoīez: z nālī se. igitur ad placitū z nālī. p̄z n̄ia cū maiorē: z minorē p̄bo sic. quodlibet qd̄ p̄netur sub obiecto alicui^o potētie: z significat se nālī: significat se: sed ly hō in scripto cōtinet sub obiecto potētie vi siue: z in voce sub obiecto potētie auditivē: ḡ significat nālī liter se. Scda ps p̄bat sic. oīs terminus significās nālī significat ex p̄uersiōe potētie cognitivē ad ipsuz: vel suū obiectū: s̄z oīs talis p̄uersio ē ad placitū: q̄z potētia ad placitū indifferēter pōt se p̄vertere: ḡ oīs termin^o significās nālī: significat ad placitū. ¶ Ex ista n̄elone seq̄t̄ p̄. Oz oīs terminus vocalis v̄l script^o: significat nālī: q̄z significat nālī se. ¶ Scdo seq̄t̄. Oz oīs terminus mētalis significat ad placitū: quia ad placitū potētie cōversive ad intellectum. ¶ Tertio seq̄t̄. Oz omnis ppō significat nālī z ad placitū. p̄z: q̄z nulla ppō significat nisi sicut sui termini: aut ex p̄positione suoz terminoz. ¶ Tertia n̄elō est ista. Omnis termin^o significās ex ipositione significat ad placitū: nō. tamē e^o: oīs termin^o significās ad placitū significat ex ipositione: p̄ma pars p̄z p̄mā n̄elō: q̄z oīs termin^o significat ad placitū: s̄z omne significās ex ipositione ē terminus: ḡ oīs termin^o significās ex ipositione significat ad placitū. Secunda pars p̄bat. oīs termin^o mētalis significat ad placitū: sed nō oīs termin^o mētalis significat ex ipositione: ḡ non oīs termin^o significās ad placitū significat ex ipositione: p̄tet n̄ia: z aīis s̄līr intuēti. ¶ Ex ista n̄elone seq̄t̄ p̄. Oz ista n̄ia nō valet. A. termin^o vel. b. ppō significat ad placitū p̄mi institūētis: ḡ. a. termin^o vel. b. ppō significat ex ipositione: q̄z dato q̄. a. termin^o vel. b. ppō fuisset pure mētalis nālī significās: fuisset aīis verū sine n̄ite. ¶ Secūdo seq̄t̄. Oz ista n̄ia nō valet. p̄m̄ institūēs iposuit. a. terminū vel. b. ppōnez significare: ḡ. a. ppō vel. b. terminus significat vel significavit ex ipositione: dato. n. q̄. a. fuit in mente pure nālīter significās: potuisset aīis eē verū z n̄is falsū sic significādo. ¶ Tertia n̄elō ē ista. Licet aliq̄s termin^o significat nālī z ex ipositione. nō tñ idēz terminus significat idē nālī z ex ipositione. p̄ma pars ē manifesta: naz ille termin^o hō significat nālī: cū sit ens nālē: z significat ex ipositione: q̄z significat aliqd̄ qd̄ nō significasset: nisi fuisset p̄ma ipositio. Scda pars p̄bat qm̄ ly hō aliqd̄ significat nālī: z aliud significat ex ipositione. significat enīz se nālī: z hominēz ex ipositione. ¶ Ex ista n̄elone seq̄t̄ p̄mo. Oz aliquis termin^o iponebat ad significādū qm̄ ipse nō fuit: p̄bat: iste termin^o hō qui nūc p̄mo ē significat ex ipositione: z nō ex ipositione que ē: q̄z iam nō iponit ad significādū: ḡ ex ipositione que fuit: z per n̄is iponebat ad significādū: z tñ tunc nō fuit vt p̄z: ḡ zc̄. ¶ Scdo seq̄t̄. Oz p̄m̄ institūēs iposuit istū terminū hō significare: qm̄ nō disticte intellexit eū. p̄z. nā p̄m̄ institūēs iposuit omne talē terminū hō futurū significare: sed iste termin^o hō qui est z nō fuit: tūc fuit futurus: ḡ tūc iposuit istū ad significādū: nō tñ disticte intellexit eū: q̄z iste termin^o in nullo mouebat eū: sicut enī aliqd̄ itelligebat qd̄ nō fuit: ita aliqd̄ iponebat significare qd̄ nō fuit. ¶ 4° n̄elō est ista. Aliq̄s termin^o in ppōne supponēs significat aliqd̄ pro quo nō supponit. p̄batur. nā ly hō in ista ppōne: oīs hō ē aīal: significat antexpm̄: z tñ nō supponit pro aīxpo: q̄z nō supponit nisi pro illo pro quo cōpositio fit: s̄z nulla cōpositio fit pro aīxpo: ex quo aīxpo nō est: ḡ ly hō nō supponit pro aīxpo. Et ita ly albus in ista: albus ē coloratū significat albedinez: z nō supponit pro illa: q̄z nō fit cōpositio respectu illius. s̄z solū albi cuz colorato. ¶ Ex ista n̄elone seq̄t̄ p̄mo. Oz aliq̄s termin^o significat nālī aliqd̄: z nō significat adeq̄te illud: p̄z: q̄z ly hō in mēte significat nālī aīxpm̄ nō tñ adeq̄te: q̄z tūc ista ē falsa: oīs homo ē: s̄līr ly albus i mēte significat nālīter albedinē z nō tñ adeq̄te: q̄z tūc bec esset impossibilis: albus est color

ratum: sicut ista albedo est colorata. Secundo sequitur. Quod aliqua terminus significans naturaliter. a. et ex impositione. b. significat adequate. b. et non. a. probatur. ly homo in ista propositione. homo ridet vocali: vel scripta significat naturaliter se quod sit. a. et ex impositione hominem qui sit. b. et non significat adequate. a. quia tunc hoc esset impossibile: homo ridet. sicut et ista ly homo ridet. quod videtur quod significet adequate. b. ex quo pro. b. fit compositio: et ratione. b. est propositio vera.

Hic visis faciliter respondet ad rationem: negando quod illa homo est aial: significat adequate ly homo esse esse ly aial: et nego quod ly homo significet adequate aliquem talem terminum homo: et ad rationem significat adequate hominem. quod a pari: nullum terminum homo. nego: quia ly significet se naturaliter: et hominem ex impositione: tamen non fit compositio pro se: sicut pro homine nullo adveniente limitante ad suppositionem pro se: unde ly homo supponit pro homine respectu huius verbi est: nullo alio adveniente: sed nunquam supponit pro se nisi adveniat signum materialitatis: vel terminus secundum intentionem. Et si dicitur quare cum formatur: homo est: non fit compositio pro illo termino homo: sicut pro illo homine qui est sor. vel pla. dicitur quod in voce vel in scripto: hoc est ex impositione et determinatione voluntaria: sed in mente hoc est naturaliter: quia ly homo in mente significat se: et hominem: tamen principaliter hominem quod se: quia per significare hominem principaliter facta est talis intentio: et quotiescumque intelligitur ille terminus homo: intelligitur homo: ly non econtra: sicut tem distincte. quare etc.

Capitulum de qualitatibus denominantibus aliquid esse album vel nigrum.

Tertio decimo principaliter ad questionem arguitur sic. ista propositio est vera. Deus est: et chimera est: et eadem est falsa. quod questio vera. tamen prima: et tamen arguitur. illa propositio tamen habet de veritate quantum de falsitate: et econtra. quod non est magis vera quam falsa nec econtra: sed omnes dicunt ipsas esse falsas: ergo per idem et ipsas esse veras. prima tamen: quia si esset unum corpus: cuius una medietas esset alba: et alia nigra: illud corpus non esset album nec nigrum: vel si esset album: per idem esset nigrum: et econverso: sed propositio assignata tantum habet de veritate quantum de falsitate: et econverso. quod illa propositio non est vera: nec falsa: vel si sit falsa: oportet quod eodem medio sit vera: et qualitercumque dicatur habetur intentum.

Circa materias huius argumenti pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Ad hoc quod aliquod sit album: non requiritur pars quolibet illius esse album (probatur) multa aialia sunt alba: et tamen nullius illorum quolibet pars est alba. quod prima vera. tamen prima et tamen arguitur similiter: quia multi homines sunt albi. et nullius hominis quolibet pars est alba: quia nec sanguis est albus: nec quolibet pars carnis. Ex ista ratione sequitur correlarie primo. Quod ad hoc quod aliquid sit album: non requiritur quod maior pars quam medietas sit se et quolibet sui sit alba (pro) quia aliquis homo est albus: et tamen non quolibet pars huius medietatis quacumque assignata est alba propter sanguinem. et alias partes carnis non albas. Secundo sequitur. Quod ad hoc quod aliquis homo sit albus: non requiritur quod plusquam medietas faciei sit alba secundum se et quolibet eius partes: quia tu es albus: et tamen non quolibet pars alicuius medietatis tue faciei est alba (ut pro) de sanguine et oculo: et alijs partibus faciei. Secunda ratio est ista. Ad hoc quod aliquis homo sit albus: requiritur et sufficit maior pars superficialis esse alba secundum se: et quolibet sui (pro) quia penes aliquid: aliquis homo est albus: et non videtur penes aliud. Judicamus. n. homines esse album: cum ei pellis faciei est alba. nec oportet quod tota pellis faciei sit alba: sed sufficit maior pars secundum se totam esse alba. Ex ista ratione sequitur primo. Quod sor. est albus: et pla. niger: et tamen plato habet in quadruplo maior partem alba quam sor. probatur (et pono) quod sor. habeat faci-

em albam et residuum totum superficiale nigrum. plato vero habet faciem nigram: et totum superficiale residuum album: et habet cor. Secundo sequitur. Quod sor. non est albus: sed erit albus: et tamen continue maxima sua albedo remittet: probatur (et pono) quod medietas superficialis faciei sortis secundum se tota sit alba et alia nigra: et quod pars alba continue remittet secundum se tota. sed tamen velocius rarefiet: sic quod in fine ore occupabit totam faciem sortis. isto posito pro cor. intuenti. Tertia ratio. Sortes est albius pla. et tamen non habet intensiores albedines quam habeat pla: probatur. et pono quod tota superficies faciei sortis sit alba. ut. s. et quod tres partes faciei pla. sint albe: ut. s. et reliqua quadrupla nigra. isto posito pro secundum da pars sortis. sed prima probatur sic. sortes est albus: ut. s. et plato ut. s. solum. quod tamen. anis probatur: tota superficies faciei sor. est in formis alba pro ut. s. quod sor. est albus ut. s. sed probatur quod pla. solum ut. s. quod solum tres partes sunt albe: ut. s. quarum quilibet denotat totum album ut duo. quod pla. est albus ut. s. pro prima. quia ter duo faciunt sex: et anis solum quia in ea proportione pars denotat totum intensius: in qua est minor toto: sed quilibet illarum quarta pars est sub quadrupla ad totum. et quilibet alba ut. s. quod quilibet illarum solum ut duo denotat totum. Ex ista ratione sequitur primo. Quod sor. est albius pla. et tamen pla. habet intensiores albedines quam habeat sor. probatur. et pono: quod tota pellis faciei sor. sit uniformiter alba ut. s. et tres partes faciei pla. sint uniformiter albe ut. s. et alia nigra. isto posito: pro secunda pars de coloris. et prima probatur. sor. est albus ut. s. et pla. ut. s. ergo sor. est albius pla. prima pars cum prima parte anis. et alia probatur sic. pla. solum habet tres partes albas. quod non est magis albus quam ille denominat: sed quilibet illarum solum denotat ut. s. ergo tres simul denotat ut. s. minor pars: quia quilibet istarum quartarum est ut. s. et est sub quadruplo ad totum. ergo in sub quadrupla denotat totum: et per anis solum ut. s. Secundo sequitur. Quod sor. et pla. sunt eque albi: et tamen pla. habet intensiores albedines quam habeat sor. pro ut primo: ponendo quod sor. habeat totam pellis faciei uniformiter albam ut. s. pla. vero solum tres partes habeat albas: sed uniformiter ut. s. isto posito pro cor. Tertio sequitur. Quod ad hoc quod aliquis sit summe albus: requiritur quod tota superficies faciei sue secundum se: et quolibet sui sit summe alba: probatur. nam si solum sufficeret quod plusquam medietas sit ad hoc: quod aliquid sit summe albus: sequitur quod aliquid sit albi summe albo: dato quod sortes habeat sumam albedinem per totam superficiem faciei: et pla. solum per tres partes. isto posito pro sor. est albius pla. quia habet unam quartam denotatam gradu summo: quam non habet pla. quare etc. Quarto sequitur. Quod non idem sufficit denotare aliquid esse album: et summe album: quia plusquam medietas faciei superficialis hominis secundum se tota sufficit aliquem hominem esse album: et non summe album ut ponit tertium cor. quare etc. Quinta ratio est ista. Ad hoc quod aialium non homo pilosus vel penosus sit album: requiritur et sufficit maior pars extremale pilorum vel penarum secundum se tota esse alba. pro. quia non penes aliud iudicemus hominem aialium esse alba. sed enim unum aialium brutum haberet pellem albam: et pilos vel penas nigras: non diceretur istud album sed nigrum: et econtra. Ex ista ratione sequitur primo. Quod ad hoc quod brutum non pilosus nec penosus sit album. requiritur et sufficit maior pars extremale secundum se tota esse alba. pro. quia non penes aliud dicitur piscis albus. Secundo sequitur. Quod ad hoc quod inanimatum seu animatum vegetativum solum sit album: requiritur et sufficit maior pars superficialis secundum se tota esse alba. pro. quia non penes aliud iudicamus lapides esse albos seu arbores: et plantas. Et notanter dico secundum se totam: quia si. a. inanimatum medietas esset alba secundum totam superficiem suam: et alia nigra. a. non esset albus: nec nigrum: et tamen plusquam medietas esset alba: quia aggregatus ex medietate alba: et una parte medietatis nigre esset album: ideo etc.

Hic premissis respondet ad rationem quod copulativa proposita est falsa. et cum dicitur tantum habet de veritate quantum de falsitate: quod non est ratio quare magis dicatur falsa quam vera: nego primam, et ad probationem respondeo: quod non est

Cor^m
3^a
Cor^m
Cor^m
Cor^m
4^a
Cor^m
Cor^m

similitudo: qm̄ penes aliud dicit̄ aliquid albus esse vel ni-
grū: et penes aliud verū vel falsus. dicit̄ enī aliquid esse albu
vel nigrū s̄m̄ seriē cōplexionū: sed aliqd̄ verū vel falsus di-
citur: qz̄ suū adequatū significatū est verū vel falsus si est
cathogorica: Et si ypothetica s̄m̄ aliud: et aliud an̄s s̄m̄ di-
uersitatē specificā: vt patet in summilis.

Capitulū de cōiunctione copulatiua pronoie demōstra-
tiua et aduerbio numerali.

Dartodecimo principaliter ad
questionē argui
tur sic. ista ppō ē va. Duo hoies sūt vn̄ ho-
mo: et eadē falsa: q̄ questio va. t3̄ p̄na et ante-
cedēs arguit̄. p̄mo. p̄ p̄ma parte arguit̄ sic:
sortes ē vn̄ hō: et pla. ē vn̄ hō. et sor. et plato
sunt duo hoies. q̄ duo hoies sunt vn̄ hō. p3̄
p̄na: qz̄ sic cōiter p̄bať plurale p̄ singulare. vnde optime se-
quit̄: in. a. instāti tu fuisti hō: et in. b. instāti tu fuisti hō: et a. et
. b. fuerūt duo instātia. q̄ in duob̄ instātib̄ tu fuisti hō. Se-
cūda pars an̄tis p̄bať. nā sequit̄ duo hoies sunt vn̄ hō. q̄
vn̄ hō ē duo hoies. p3̄ p̄na p̄ cōuersionē simplicem: et cōse-
quens falsum igitur et antecedens.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor
nes quarū p̄ma est ista. Cōiunctio
copulatiua collectiue vel diuisiue s̄m̄pta iabilis est ad sup-
positionē cōfusiua: t̄m̄: p̄bať p̄mo: qz̄ collectiue nō cōfundit
cōfuse t̄m̄: qz̄ nō terminū imediatū. q̄ afortiori nec media-
tū. p̄na t3̄. et an̄s arguit̄: qz̄ in ista sortes et asin̄ ē asin̄: non
stat ly asin̄ p̄mū cōfuse t̄m̄: qz̄ licet descendere disunctiue:
qz̄ bene seḡtur: sor. et asin̄ est asin̄ et isti sunt oēs asini: q̄ sor-
tes et iste asin̄ est asin̄: vel sor. et iste asin̄ est asin̄. et sic de
singulis est asin̄. Secūdo p̄bať q̄ diuisiue nō cōfundit: qz̄ ly
et diuisiue s̄m̄pta in cathogorica est illatiuū sibi similis in
copulatiua: t3̄ ly et copulatiue s̄m̄pta nō cōfundit. vt p3̄ idu-
ctiue. q̄ nec diuisiue. p3̄ p̄na: qz̄ aliter a termino stāte cōfuse
t̄m̄ ad similit̄ stāte determinate respectu eiusdeꝝ sincathe-
gorizematis valet p̄na: qd̄ ē falsus.

Ex ista p̄clone sequit̄
p̄mo. qz̄ ista ē falsa. sor. et pla. ferūt lapides: dato q̄. a. lapidē
ferat sortes. et b. lapidē distinctū ab. a. ferat pla. seḡtur enī
sor. et pla. ferūt lapidē. q̄ aliqs lapis ferit afor. et pla. qz̄ ly la-
pidē vtrobicq; stat determinate. Secūdo sequitur. qz̄ ista
est falsa: hic et rome vendit̄ piper: qz̄ nullū piper vendit̄ hic
et rome. Secūda p̄clō ē ista: p̄nomē demōstratiuū plu-
ralis numeri: collectiue vel diuisiue inabile est ad suppositi-
onē cōfusiua (p̄bať) nō potest distribuere nec cōfundere
cōfuse t̄m̄. q̄ nō pōt cōfundere. p̄na t3̄ cū p̄ma parte an̄tis
et secūda p̄bo: si. enī p̄nomē demōstratiuū cōfunderet: er-
go vel terminū p̄pinquū vl̄ remotū. nō terminū p̄pinquū:
qz̄ stat discrete: ergo nec remotū. p3̄ p̄na: ex eo q̄ si aliquis
terminus habēs solā vim cōfundendi cōfuse t̄m̄: quātū p̄t
in remotū: tātū pōt in p̄pinquū: vt p3̄ in modalib̄ officia-
lib̄: et b̄. Ex ista p̄ne seḡtur p̄mo. qz̄ ista ē falsa. isti sci-
unt grāmaticā demōstrando te et me: qz̄ nulla grāmatica
scit̄ ab istis. nō enim illa quā tu scis scitur ab istis: nec illa
quā ego scio: scitur ab istis. Secūdo sequit̄. qz̄ ista ē falsa
isti diligūt aliquē hominē: supposito q̄ qlibet istoz̄ diligat
se: et nō diligat aliū ase: sequit̄ enī: isti diligūt aliquē hoiez̄.
q̄ aliqs hō diligūt ab istis. p̄ns ē cō casus. p̄na t3̄: qz̄ ly hoiez̄
stat vtrobicq; d̄terminiate. Et nō seḡ. iste diligūt aliquē hoiez̄:
et iste diligūt aliquē hoiez̄. q̄ isti diligūt aliquē hoiez̄: sed b̄n̄
seḡ. igit̄ ipsi diligūt aliquē hoiez̄: vl̄ aliqs hoies: nec seḡ
qlibet istoz̄ diligūt aliquē hoiez̄: q̄ isti diligūt aliquē hoiez̄
qz̄ ly hoiez̄ in an̄te stat cōfuse t̄m̄: et nō in p̄nte: sed determi-
nate. Tertia p̄clō ē ista. Noīa numeralia nō sūt apta na-
ta cōfundere cōfuse et distributiue: nec cōfuse t̄m̄. p3̄ p̄mū:
qz̄ dicēdo duo hoies currūt. ly hoies nō distribuit̄: cū non
supponat pro oib̄ hoibus: qz̄ sunt duo copulatiue. nō etiā

Cor^m
Cor^m
2°
Cor^m
Cor^m
3°

cōfundit̄ cōfuse t̄m̄: qz̄ licet sub eo vl̄ descendere disunctiue.
ergo isti duo hoies currūt: vel isti duo: et sic de alijs: nec p̄t
dici: q̄ cōfundit terminū remotū: qz̄ si nō cōfundit p̄pin-
quū: afortiori nec remotū. Ex ista p̄clone sequit̄ p̄mo.
qz̄ qlibet istarū ē falsa. duab̄ vicib̄ comedi panē: tribus
vicibus bibi vinū: qz̄ nullū panē comedi bis: nec aliquod
vinū bibi ter. Et t̄m̄ bene cōcedo q̄ duab̄ vicib̄ comedi
carnes et tribus vicibus comedi pisces: qz̄ t3̄ carnes vel pi-
sces supponit determinate: nō t̄m̄ pro vno solo: s3̄ pro duo-
bus. Secūdo sequit̄. qz̄ iste sunt false. in duobus locis est
corpus: duo hoies sunt vnus hō: qz̄ nullus hō ē duo hoies:
nec aliqd̄ corp̄ ē in duobus locis: loquēdo de locis adeq̄-
tis. Quarta p̄clō est ista. Aduerbia numeralia aptitudi-
nez habēt cōfundēdi cōfuse t̄m̄. ista p̄clō ē cōis regula loy-
ce: iō nō idiget p̄batione: t̄m̄ pōt sic psuaderi: quales virtu-
tes h3̄ aduerbiū q̄ntitatis p̄tinue: talē videt̄ habere aduer-
biū q̄ntitatis discrete: sed aduerbia q̄ntitatis p̄tinue: cōfun-
dunt cōfuse t̄m̄. q̄ et aduerbia q̄ntitatis discrete: que sūt ad-
uerbia numeralia. p3̄ p̄na cū p̄ma parte an̄tis: et secūda s̄m̄:
qz̄ ly semp: ab eterno in eternū cōfundit cōfuse t̄m̄ vt asse-
runt oēs loyce tractatores. Ex ista p̄clone sequit̄ p̄mo
veritas taliū ppōnū. qz̄ bis comedi panē: ter bibi vinū.
qz̄ tūc comedi panē: et tūc comedi panē: demōstrādo disti-
cta instātia iter que nō comedi panē. ergo bis comedi pa-
nem. p3̄ p̄na: qz̄ h3̄ aduerbia cōfundūt cū interruptione t̄m̄
poris. Secūdo seḡtur. qz̄ iste ppōnes nō conuertunt̄. bis
comedi panē: et duab̄ vicib̄ comedi panē: cū p̄ma sit va:
qz̄ ly panē stat cōfuse t̄m̄: et secūda falsa: qz̄ stat determinate.
sed iste conuertuntur: bis comedi panes: et duab̄ vicibus
comedi panem vel panes.

His visis respōdet̄ ad rōnez negādo illā. duo homi-
nes sunt vn̄ hō: et ad p̄bationē nego cōse-
quētiā: qz̄ arguit̄ a plurib̄ suppositionib̄ determinatis:
ad vnā determinatā. Et ad p̄bationē cū or̄: ista p̄na ē bo-
na in. a. instāti tu fuisti hō. et in. b. instāti tu fuisti hō: ergo
in duobus instantibus tu fuisti homo. ergo per idē et alia
est bona. nego p̄nam: quia p̄ma t3̄ per hoc mediū. tam
in. a. quā in. b. fuisti idē hō: vnde nō sequit̄ asimili in. a. in-
stāti fuit hō: et in. b. instāti fuit hō. et a. et b. fuerūt duo instātia:
ergo in duob̄ instātib̄ fuit hō: sed bene seḡ q̄ in duob̄
instātib̄ fuit hō: vel fuerūt hoies: qd̄ cōcedit̄: quare et.

Capitulū de mobilitatione et imobilitatione terminoz̄.

Undecimo arguit̄ principa-
liter ad questio-
nē sic. ista ppō ē va. T̄m̄ hō ē ois hō: et hec
eadē est falsa. q̄ questio vera. t3̄ p̄na cū se-
cūda parte an̄tis: qm̄ seḡ: t̄m̄ hō ē ois hō.
ergo hō ē ois hō: p3̄ p̄na ab exclusiua ad su-
um p̄iacēs: seu ab exposita ad alterā suarū
exponentiū: et p̄ns falsus. q̄ et an̄s: sed iam p̄bať p̄ma pars
sic: qm̄ sequit̄: t̄m̄ hō est sortes: ergo t̄m̄ hō ē ois hō: p3̄ p̄na
ab inferiori ad suū sup̄: nō distributū affirmatiue (qd̄ sic
p̄bať in ista) t̄m̄ hō ē hō: supponit p̄dicatū cōfuse et distri-
butiue. ergo p̄ aduētū signi distributiui supra ipsuz̄ poten-
tis ipsuz̄ de per se distribuere: stabit ly hō aparte p̄dicati
nō cōfuse et distributiue. p3̄ p̄na per illā regulā: q̄cqd̄ mobi-
litas imobilitatū: imobilitat mobilitatū. Cōfirmat̄ sic. ista
p̄na est bona. tu differs a sorte. ergo tu differs ab oī hoie.
ergo apari et ista ē bona. t̄m̄ hō ē sor. ergo t̄m̄ hō est ois hō.
p3̄ p̄na: qz̄ vtrobicq; s̄m̄ arguit̄: sicut enī ly hoie in an̄te stat
non distributiue virtute duoz̄ signoz̄ precedentiū ita vi-
det̄ q̄ ly homo aparte predicati in exclusiua.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor
p̄clones: quarū p̄ma est ista. Ali-
quis terminus supponit distributiue: et t̄m̄ sibi adueniunt
duo signa distributiua (patet) nā ly hō in ista. atē differs

Cor^m
Cor^m
4°
Cor^m
Cor^m
4°
Cor^m

ois hō. supponit distributiue. et tñ sibi adueniūt duo signa distributiua. g̃. et c. n̄ia tenet cū miozi: qz tā ly differt q̃ ly ois ē signū distributiū. et maiorē p̄bo sic: nā ly differt nō distribuit nisi ablatiuū casū: g̃. et n̄ ipedit nisi ablatiuū casū a distributiōe: sed ly hō ē rect⁹: ergo n̄ ipedit sua distributio ab illo signo differt. **Ex i^o** h̄ne segt̄ correlarie. **Qz** i q̃libz istaz. tu es fortior q̃ hō: Istoz ē fortissim⁹ ois hō: ly hō suppoit distributiue: l3 sibi adueniant duo signa distributiua: qz termin⁹ p̄p̄atiois distributiōe i recto n̄ ipedit sicut nec eidē p̄fert ad eadē. **Ex 2°** h̄. ē i^o. Aliqs termin⁹ distribuit: et tñ adueniūt sibi duo signa paria distributiua: q̃ n̄ q̃libz vi hēt i ipm (p̄bat) nā ly aial i ista: q̃libz hō n̄ ē a distribuit et tñ sibi adueniūt duo signa paria distributiua quoz q̃libz h3 vi i ipm. ergo et. tenet n̄ia cū maiozi: qz il la equaler hūc. null⁹ hō ē aial: vbi ly aial distribuit. et mio re p̄bo: nā li q̃libz sine negatiōe h3 vi p̄fūdēdi: ly aial: et ly nō: absqz ly q̃libz h3 vi distribuēdi eūdē termi^o. g̃. q̃libz illoz signoz sine alio: h3 vi sup̄ illū termi^o aial. **Ex i^o** h̄ ne segt̄. **Qz** l3 i ista. tu differes ab oī hoie: ly hoie non stet distributiue tñ i ista. ate for. differt oī mō: ly mō distribuit: qz differt h3 vi distribuēdi: et ipediēdi ablatiuū casū rectū me diate ista p̄pone ab: sed ablatiuū alio mō rectū n̄ distribuit: nec ipedit licet cōfūdāt p̄fufe tñ. **Ex 2°** h̄. ē ista. aliqs termi n⁹ suppoit distributiue: et tñ sibi adueniūt duo paria sig^a distributiua quozū q̃libz p se distribuēret ipsū: p̄batur sic h̄ p̄p̄oio: Ois asin⁹ cuiuslibz hois currit: ly hois distri buit: et tñ adueniūt sibi paria sig^a distributiua: quozū q̃libz h3 p se distribuēret ly hois: ergo p̄clo va. tenet n̄ia cū p̄ma pte aīcedētis: nā gn̄lr̄ segt̄. ois asin⁹ cuiuslibz hois currit: ergo asin⁹ cuiuslibz hois currit: et ly hois distribuit i p̄nte: ergo et i aīcedēte. p3 n̄ia: qz a termiō stāte d̄termiate: v̄l cō fufe tñ: ad eūdē stāte distributiue: n̄ valet n̄ia nisi forte gr̄a m̄ae. **Ex 2°** p̄te p̄bo sic i hac p̄p̄oie: ois asin⁹ hōinis cur rit: ly hois distribuit: et i i silr̄ asin⁹ cuiuslibz hois currit. ergo q̃libz illoz signoz p se illū terminū hois sufficit distribuē. **Ex i^o** h̄ne segt̄ correlarie. **Qz** i q̃libz illaz: tñ hō ē oē aial: tñ hō n̄ ē aial: ly aial stat distributiue: n̄ obstāte q̃ sibi adue niunt signa paria distributiua: quo zū quodlibz p se distri bueret illū terminū aial: nam ex p̄ma segtur: q̃ hō ē omne animal et ex p̄a: q̃ hō n̄ ē aial. mō ly aial vtrobiz distribu itur. **Quarta cōclusio** est ista. Signa paria distributiua inuicem applicata et in idem per se potentia distributiue concurrere: eiusdem distributiōem valēt impedire: p3. quoniam ly homine in ista. tu differes ab omni homine: nō stat distributiue: qz inuicem applicantur ly differt: et ly omni: quorum q̃libz sufficeret distributiue ly homine. **Item** in ista. non omnis homo currit supponit determi nate ly homo. Et consimiliter in illa: nō nullus hō currit. **Ex p̄p̄ cām dictam.** **Ex ista h̄ne segtur correlarie.** **Qz** duo signa negatiua mediate applicata i idē: p se pō distribu tiue cōcurrere: eiusdē distributiōem valēt ipdire. vt nullus hō nō ē aial: vbi ly aial stat cōfufe tñ: qz equaler isti i figu ra: q̃libz hō ē aial: l3. n̄. negationes ille nō immediate ap plicentur: tamen virtutes ipsarū distributiue inuicem ap plicentur. vt patet: qz quacunqz illarum remota negare tur verbum p̄ncipale.

His presuppositis p3 n̄sio ad rōnē: negā^o il lā: tñ hō ē ois hō: et ad p̄bō nē: tñ hō ē for. g̃. tñ hō ē ois hō: nego n̄tia: qz arguit ab i feriozi ad suū sup̄i^o distributiue. et cū d̄r ly hō n̄ stat distribu tiue p̄ illā regulā: q̃qd mobilitat imobilitatū: imobilitat mobilitatū (oī) q̃ illa ē falsa d̄ vtute p̄mōis tñ ad bo^m in tellectū ē va. v3. oē sign⁹ imediate distributiū ē impedi tiū distributiōis et h̄ ē v̄z iductiōe q̃redo: et dico notāter imediate distributiū: qz dictio exclusiua ē distributiua et n̄ imediate: iō n̄ ipedit distributiōem: vt patuit i correlario

tertie h̄nis. **Uteri^o** p̄cedo illā h̄iaz: tu differes a forte. igif. tu differes ab oī hoie: qz sup̄i^o n̄ distribuit: et nego illā: tñ hō ē for. g̃. tñ hō ē ois hō: qz sup̄i^o distribuit. **Et** si dicit q̃re poti us distribuit i vna q̃ i alia: d̄r q̃ i vna signa affirmatiua i uicē applicāt q̃ sufficiūt ipedire distributiōem: i alia at elōv gantur sic: qz vñū aliud non ipediat. quare et.

Capitulum de virtute signorum supra terminū p̄cedentem.

Extodecimo ad qōnē p̄ncipalr arguit sic: ista p̄pō ē va. Differēs ab ente n̄ ē ens: et hec eadē ē falsa. igif qd va: tenet n̄ia cū p̄ma pte aītl qz suū d̄dictoriū ē falsū. s. oē differens ab ente ē ens: cū illō iplicet d̄dictionē. et 2° p̄te p̄bo. nā segt̄ differēs ab ente n̄ ē ens: et ois hō ē ens. ergo differēs ab hoie nō ē ens: p3 cōsequētia a sup̄iozi distributo ad suū iferi^o cū d̄bito medio. et n̄is est falsū. ergo et aīs. sed māifestū ē secūdā p̄te nō cē falsā. g̃ p̄ma ps ē falsa: qz n̄is sit falsū manifestū ē: qz suū d̄dicto riū ē verum. v3. Omne differens ab hoie ē ens: vt patet per exponentes.

Pro solutione huius argumēti pono q̄ttuozi h̄nes quaz p̄ma ē ista. Aliqs p̄ 2° termin⁹ distribuit imobilitat: et tamē a nullo imobilita tur: p̄bat i ista p̄pōne. Vidēs oēm hoiem nō ē aial: ly ho minē distribuit imobilitat: et a nullo imobilitat: ergo h̄ vera. tenet consequētia: et aīcedēs arguit: et primo p̄ p̄ma pte: nā qz distribuit manifestū ē: qz distribuit in ista. vidēs oēm ē aial. ergo et i ista vidēs oēm hoiem n̄ ē aial: p3 n̄ia. qz illa sūt subcōtraria: sed qz imobilitat p̄bo: qz nō licet descēdere: vñ nō segtur: vidēs oēm hoiem nō est aial: et tu es hō: ergo vidēs te nō ē aial. qz aīcedens est verū: et n̄is falsū: vt p3 ex d̄dictorijs illaz negatiuaz: hec. n. ē vera. oē vidēs te ē aial: et hec ē falsa. omne videns omnem hoiem est animal: qz nihil videt omnem hoiem. iaz probatur qz a nullo imobilitat ly hoiem: qz nō a signo vniuersali: qz se clusa negatione: contingit descēdere copulatiue: nec ane gatione: qz secluso signo affirmatiuo sub eodē ly hominez cōtingit descēdere disiunctiue ergo et. **Ex ista cōclōne segtur correlarie.** **Qz** i ista p̄pōne: differēs ab ente nō ē ens li ente distribuit imobilr: et non ab aliquo signo: qz quocū qz illozū secluso altero remanēte cōtingit descēdere sub ly ente copulatiue vel disiunctiue. **Secūda** h̄. ē ista. Aliqs termin⁹ p̄ 2° suppoebat distributiue mobilr: et p̄ aduentū negatiōis distribuit imobilr: et tamē nō imobilitat a nega tiōe: p̄bat: et assigno illā scriptaz p̄pōnē. differēs ab ente ē ens: ly ens cōtinue distribuit mobilr: et nūc p̄mo volo qz si bi addat̄ hec negatio ex q̃: et residuo fiat hec. differēs ab en te nō ē ens et hēt itētū. **Ex ista cōclōsiōe segtur correla rie.** **Qz** aliqs termin⁹ cōtinue supposuit determinate: et tñ p̄ aduentū signi distributiui mobilr nō supponit distributi ue mobilr: p̄bat: et capio illā p̄pōnē scriptā: vidēs omnez hominem non est animal cui primo addatur ly omnez ad illum terminum hominem: et patet: qz ly hominem conti nue stetit determinate: et sibi additur signum distribu tiuum mobiliter: qz l3 nō mobilitat: tamen ad huc ē distri butiū mobilr et tamē ly hominē nō distribuit mobiliter: qz nō l3 descēdere vt p3. **Tertia conclusio** ē ista. Aliqs termin⁹ imobilitat duobus signis: quozum vnum exercet vi i illū terminum: et aliud nullam habet vim in illum: p batur: nam ly ente in illa propositione. differēs ab ente nō ē ens imobilitatur: et non a primo nec a secūdo signo: vt patuit. ergo videtur qz ab ambobus: et qz vnum illozū si gnorum exercet vim in illū terminū ente. et aliud nō: p3: qz li differens distribuit illum terminum ente: et negatio sequens: nullam habet vim supra terminum p̄cedentē. **Idez** dico de ly hominem i illa: vidēs omnem hominez

Cor^m

2° 2°

Cor^m

3° 2°

nō est aīal : qz īmobilitat ab illis duob^o signis sil' z a nullo
 diuisis: z qz distribuit a signo vniuersali affirmatiuo: z ane
 gatiuo nihil recipit. ¶ Ex ista cōclusiōe seqt̄ correlarie. Qz
 subiectū exceptiue nō īmobilitat a dictione exceptia: sed
 ab eadē z signo vniuersali. ut oīs hō p̄ter sortē currit: z si
 aliqñ dixi: qz dictio exceptiua aut negatio īmobilitat: itel
 ligo qz cōcurrit ad īmobilitationē: sicut ī ista. nullus hō nō
 ē aīal: cōfūdīf cōfufe tm̄ ly aīal : z nō ab aliqua negatione
 precedēte : qz cōfūdere cōfufe tm̄: nō ē officiū negatiōis: sed
 ab ambabus simul cōfūdīf: ita qz quelibz illaz negatiōuz
 cōcurrit ad cōfūdīf: illā n̄ tm̄ cōfūdīf aliq̄ illaz. ¶ Quarta
 4^a q̄ ē ista. Aliq̄ ē p̄na bōa ī q̄ arguīf sub īferiori ad suuz
 supi^o: sine aliq̄ signo: z tm̄ ex^o distributo supiori: n̄ seqtur ī
 feri^o distributū cū debito medio: pbat: nā ista p̄na ē bōa.
 vidēs sortē est animal. ergo vidēs hoīez est animal. z tamē
 non sequitur. vidēs omnem hominem non est animal:
 et sor. est homo. ergo vidēs sor. non est animal: antecedēs
 enim est verum. z consequens falsum: dato qz sor. videat̄.

Cor^m ¶ Ex ista cōclusiōe sequitur correlarie. Qz aliqua est cō
 sequentia bona ī qua arguīf ab inferiori ad suū supius si
 ne signo: et tamen ad alietatem vel differentiam superio
 ris cum debito medio: non sequitur alietas inferioris: nā
 bene sequitur a sor. est ens. ergo ab ente est ens. z tamen
 non sequitur: aliud ab ente non est ens: z sor. ē ens. ergo
 aliud a sorte non est ens: vbi tamen argueretur mobilitate
 esset bonum argumentum: quoniam bene sequitur aliud
 ab ente est ens: sed sor. est ens. ergo aliud a sorte est ens.
 etiam sequitur: vidēs omnem hominem ē animal z pla
 to est homo. ergo vidēs platonē ē aīal: quare zc.

His uisib^o facilliter rīdeat̄ ad rōnē: pcedēdo illā. dif
 ferēs ab ente nō ē ens: z ad īprobatōem:
 nego cōsequētia: qz a supiori distributo īmobilitat: ad suū īfe
 ri^o fallit cōsequētia: vt alias oīdi: z clari^o īferi^o oīdā: sed
 ly ente stat īmobilitate vt exp̄ssit prima cōclusiō. cum suo
 correlario quare zc.

Capitulum de suppositione termini compositi: ex cathe
 gozēatico: z sincathegozēatico.

Decimo septimo p̄ncipalī ad qō
 nem arguīf sic.
 ista ppō ē vera. Aīal ē oīs hō: z hec eadez
 est falsa. ergo qō vera. p̄na tenet cū z^a pte
 aītis: qz seqt̄: aīal ē oīs hō: z hec sūt oīa aīa
 lia. ergo hoc aīal ē oīs hō: vel hoc aīal ē oīs
 hō: vel sic de singulis: p̄ q̄libz e^o
 pte. ergo z aīis. p̄na p̄te antecedētis p̄ncipalī p̄bo sic. ista
 ppō oīs hō ē aīal: ē vera: qz p̄dicatuz stat cōfufe tm̄. si. n. sta
 ret determinate: ipa eēt falsa: sed ē ī ista: aīal est oīs hō: ly
 aīal stat cōfufe tātū. ergo z ista ē vera. cōsequētia tenet: z
 p̄bo minorē: subiectū hui^o: tm̄ aīal ē oīs hō: stat cōfufe
 tm̄: sed idē ē subiectū īstī^o: tm̄ aīal ē oīs hō. z īstī^o aīal ē oīs
 hō. qz idē ē subiectū. exclusiue: z sue p̄iacētis: ergo subiectū
 huius aīal ē oīs hō: stat cōfufe tm̄: cōfirmat̄ sic. hec p̄posi
 tio aīal ē oīs hō: ē vna affirmatiua: cui^o p̄dicatū z subiectū si
 mul supponūt p̄ eodē. ergo ipa ē vera: p̄na tenet: et aīis si
 milr^o: qz subiectū supponit p̄ oī hoīe dīstīctiue: z p̄dicatū
 silr^o qz stat determinate. igit̄ zc.

Pro solutione h^o argumēti pono q̄ttuor p̄nes
 quarū p̄ma ē ista. Aliqua ē ppō
 de tertio adiacēte cui^o subiectū z p̄dicatū: nec vniuzmīter
 nec dīfformīter supponunt: pbat: ista ppō ē de tertio adi
 acēte. ī Bīstātī ē oīs hō. cui^o p̄dicatū nō supponit. ergo con
 clusio vera. tenet cōsequētia cū p̄ma pte aītis. z secūdā p
 bo: nā si p̄dicatū qd ē ly oīs hō supponit: v̄l. ergo p̄sonalr^o
 v̄l māl̄r. nō māl̄r: qz ibi nullū ē signū māl̄tatis: nec termi
 nus secūde ītentionis vel īpositiōis. nec ēt p̄sonalr^o suppo
 nit. qz si sic. vel ergo dīcrete cōfufe tm̄: cōtinue dīstri

butie vel determinate. nō dīcrete: qz nō ē nomē p̄p̄riū: nec
 determinat̄ ap̄ronoīe dēmōstratiuo. nec cōfufe vel dīstri
 butiue qz nullo signo cōfusiuo determinat̄: nec ēt d̄termi
 nate: qz nō cōtīgit d̄scēdere sub ly oīs hō. deberet. n. sic
 d̄scēdi ī hoc īstātī ē oīs hō: et īstī sūt oēs hoīes. ergo ī Bīstātī
 ti ē iste oīs hō: vel ī hoc īstātī ē iste oīs hō: vel sic de singl̄is:
 cōsequēs falsū: vt p̄z p̄ q̄libz singulari: qz ex illa seqt̄: qz ali
 qd ē oīs hō: z tm̄ aīis ē verū: qd p̄z p̄ expōnē maiorū: q̄re zc.

¶ Ex ista p̄ne seqtur p̄mo. Qz aliq̄ ē ppō affirmatiua vera
 de tertio adiacēte: et tamē subiectū et p̄dicatū nec p̄ eodē
 nec p̄ eisdē supponūt: p̄z d̄ ista: nūc ē oīs hō: ex q̄ p̄dica^o n̄
 suppoit. p̄dica^o ē. n. aggregat^o ex cathegozēate z sincathego
 amate: solū sincathegozēma nō supponit: nec suppositiōez
 recipit. v̄l ēt qz nec aggregatū illō: lz ly hō dīstribuat̄. z^o
 seqt̄: qz ī nulla istaz p̄dicatū suppoit: aīal ē oīs hō: hō ē oīs
 hō. aliqua fenix ē oīs fenix. z ex quo p̄dicatū ē aggregatū
 ex cathegozēmate et sincathegozēmate. ¶ Secūda q̄ ē ista:
 Aliqua ē īdefinita affirmatiua: c^o subz et p̄dicatū sūt termi
 ni cōes et tm̄ subm̄ suppoit determinate: z n̄ p̄dicatū: p̄z de
 ista. ī īstātī p̄ntī ē oē aīal: ipa. n. ē vera: z eēt falsa: si p̄dicatū
 supponeret determinate: seu quacūqz alia suppositiōe.

¶ Ex ista p̄ne seqtur. Qz aliqua ē exclusiua affi rmatīua p̄
 mi ordinis: cui^o p̄dicatū ē termin^o cōmunis z tm̄ nō suppo
 nit distributiue: p̄z de ista. tm̄ īstātī p̄ntī ē oē ens: aut de
 ista: tm̄ aīal ē oīs hō. ¶ Secūda seqtur. Qz aliqua ē v̄lis: c^o
 p̄dicatū ē terminus cōis nō determinatus ap̄ronoīe d̄
 mōstratiuo. z tamen non supponit cōfufe tm̄: nec dīstribu
 tiue: p̄z de q̄libz illarū: qlibet hō est omnis hō. nullus hō ē
 omnis homo. ¶ Tertia cōclusiō ē ista. Aliq̄ sunt p̄posi
 tiones eiusdē denominatiōis oīno: quarū subiecta: z p̄dica
 ta supponūt oīno: z p̄cise p̄ eisdē: z tm̄ vna ē vera: z reliqua
 falsa. pbat: z pono: qz oīs hō p̄mittat d̄nariū nullū dena
 riū promittēdo: isto p̄posito: ista ē vera: oīs hō ē p̄mittens
 denariū: z ista ē falsa. oīs hō ē denariū p̄mittēs: z tm̄ ambe
 sūt eiusdē denominatiōis oīo: qz vniuersales affirmatiue: z
 subiecta supponūt oīmode: z p̄cise p̄ eisdē: z p̄dicata silr: vt
 p̄z: qz ly denariū vtrobīqz stat cōfufe tm̄. ¶ Ex ista p̄ne se
 qtur correlarie p̄mo. Qz hec. oīs hō p̄mittit denariū: nō ē
 vera ex eo qz ly denariū stat cōfufe tm̄: qz hec ē falsa: om
 nis hō denariū p̄mittit: tamē ly denariū stat cōfufe tm̄: qz
 illa sit falsa manifestū ē: qz sequit̄: oīs hō denariū p̄mittit.
 ergo hō denariū p̄mittit: ab vniuersali ad suā p̄iacētē: z cō
 sequēs falsū. ergo et antecedēs. ¶ Secūda seqt̄ qz hō oīs
 homo est aīal: nō ē vera: quia ly aīal stat cōfufe tm̄: qz hec
 est falsa: tm̄ aīal ē oīs hō: et tamē ly aīal stat cōfufe tm̄: q̄re
 zc. ¶ Quarta cōclusiō ē ista. Aliquī termini significāt idē
 et p̄cise supponūt solūmodo p̄ eodē aut p̄ eīsdē: et tamen
 nō īuicē cōuertuntur: p̄z de p̄dicatis harū vniuersaliū. oīs
 hō ē promittēs denariū oīs hō ē denariū p̄mittēs: qz. n. p̄
 cise significēt idē pbat: qz qdlibet eoz significat p̄mittēs
 denariū: nō tamen cōuertuntur qz nō sequitur: hoc est p̄
 mittēs denariū. ergo hoc ē denariū p̄mittēs lz e^o teneat
 consequentia. ¶ Ex ista cōclusiōe seqtur correlarie p̄mo. Qz
 ista cōsequētia nō valet. nihil ē denariū p̄mittens. er
 go iste terminus p̄mittēs denariū nō significat denariū p̄
 mittens. aut nō supponit pro denariū p̄mittente: sicut nō
 seqtur. nihil ē hominē cognoscens. ergo iste termin^o hoīez
 cognoscens non significat hoīem cognoscēs: seu nō suppo
 nit pro illo. ¶ Secūda seqt̄. Qz lz p̄mittēs denariū significat
 cet p̄cise denariū p̄mittēs: nō tm̄ significat adequate: s̄le
 cūdarie: qz solū ly denariū p̄mittens significat adequate
 denariū promittens: z ly p̄mittēs denariū: solū significat
 adequate promittens denarium.

His uisib^o patet responsio ad rationem: qz ista: om
 nis homo est animal non est vera. quia
 ly animal stat cōfufe tantum: sed quia omnis homo est

animal: et illa sic adequate significat: potest tamen dici: qd illa e vera: qz ly aial stat confuse trm rone illi signi ois. sic rilla: omnis homo pmittit denariu ratione illi verbi p mittit: et tuc pz solutio illius: animal est omnis homo: qz ly animal: et si stat pfuse trm: hoc est ratione dictionis exclusi ue: et non signi vniuersalis. similiter illa: omnis homo de narium pmittit: est falsa: qz ly denarium supponit virtu te signi vniuersalis: et non verbi pmisionis. Ad cofir mationem responsum est: qd predicatum illius animal est ois ho: non supponit: id non supponit nec determinate: nec alio modo. quare &c.

Capl3 de virtute signozu officiabiliu: et aditioaliu supra terminum precedentium.

Decimo octavo pncipaliter ad qone ar guitur sic: ista ppoe vera. Animal est si ho est. Et eadem est falsa: ergo qd vera. tenet cosequencia cu pma pte aitis: quonia illa e vna condicionalis affirmatia cuius dicitio riu cosequeteris formalr repugnat aiti: hec eni formalr: repugnat nullu aial e: et ho est. Secuda pars antecedetis probat sic: na si illa condicionalis e vera: qro quo suppoit ly aial. si dicat q distributue: Lotra. nullo signo distributio determinat: ergo si stat distributue. Et con cesso qd stat distributue arguit sic. aial e si ho e: et tu es aial. ergo tu es si ho e. cosequens falsu: cu sit vna condicionalis cuius aitis e necessariu et cosequens coti ngens: ergo et aicedes. no mior: ergo maior: si at dr: q ly aial stat determinate: ergo cotigit disiuctiue descendere: arguit ergo sic. aial e si ho e: et hec sut oia animalia. ergo hoc aial e si ho e: vel hoc aial e si ho e: vel sic de singulis: nis falsu: qz e vna disiuctiua: cuius qlibet condicionalis e falsa. ergo et aitis. no mior. g ma ior. Si at dicat q ly aial stat confuse trm. ergo cotingit dis iuncti descendere: arguit ergo sic: aial e si ho e: et hec sunt oia aialia. ergo hoc aial vel B aial vel B aial et sic de singulis e si ho e: nis falsu: qz e vna aditioalis cuius aitis e necessariu: et cosequens contingens. ergo et antecedes: no scda pars. g p qd erat probandum.

Pro solutione h argumeti pono qtuoz p nes quaz p e ista. Aliquis terminu officiabilis seu modal hz vi cofudedi confuse trm terminu pcedete i ordie ad cathegoricam: pbat: na ly aial stat confuse trm i ista. aial e homine e necessarium. et no ni si virtute termini officiabilis subsequeteris. ergo conclusio vera: nra tenet: et aitis arguit. na ly aial no stat discrete: nec distributue pp caratia: pnomis dmostratiui et signi distri butiui: nec et determinate: qz no licz dscedere disiuctie. re liqui ergo q supponit confuse trm. Et ex ista conclusione se quitur primo. Qd ista cosequencia no valet: nullu signu distri butiui hz vim supra terminu pcedete. ergo nec aliqo si gnii cofusiuu. aitis. n. e veru: vt pz inductiue et nis falsum.

Secdo seqt. Qd illa cosequencia no valet. terminu officiabi lis vel modalis in sensu diuiso no cofudat an se. ergo nec i sensu coposito: antecedes. n. e vyz vt patet inductiue et cose quens falsu: et ca est ista: qz in sensu coposito determinat ac b nominat tota ppositione: sed i sensu diuiso no determinat nisi pte ppositionis: vt ho necessario e aial. Et scda conclu sio e ista. nullus terminu hz vim cofudedi mobilr terminu pcedete: sz bene immobilr i ordie ad tota cathegoricam. pma pp e euides discurrredo p oes terminos potetes mobilita re vel immobilitare. Secuda pars pbat: na dicedo ho est aial necessario: ta ly ho qz ly animal stat confuse trm rone modi supi i sensu coposito sz no stat mobiliter aliquo mo do: no licz descendere nec copulatie: nec disiuctiue: nec di suncti: nec copulati: qualitercuqz eni descenderetur: foret antecedes veru et cosequens falsu. Et ex ista conclusioe se

quit pmo. Qd ista cosequencia non valet. istas ee e necessari um: et hoc e oe istas. ergo hoc ee e necessariu demonstrado istas pns. qz ly istas suppoit confuse trm immobilr sub quo no ptigit descendere. Et 2o seqt. Qd ista cosequencia no valet. hoc ee e cotigens et hoc e ho. igit boiem esse est contingens: quia iterum ly hominem stat confuse trm immobiliter: sub quo non contingit descendere. Et 3o concla e ista. Signa illatiua cofudut confuse trm immobiliter ante te i ordie ad ypotheticam: pbat: aial i illa: aial e si ho e: suppoit i ordie ad conditionalem: et non discrete: determinate: vel distribu tiue vt ondebat ro: ergo pfuse trm: sed no pfuse trm mobilr qz no licz descendere. ergo confuse tati immobiliter. id e dico de subiecto aitis: vel aitis hui ronalis: ho currit: ergo ho mouetur qd stat confuse trm immobilr. Et ex ista 2ne seqt p Qd signu illatiuu hz vi immobilitadi terminu distr ibutu ta pcedete qz sequete i ordie ad ypotheticam: pz. qz si seqt: ois ho currit si ois ho currit et for. e ho. g fortes currit si ois ho currit. nec seqt. igit ois ho currit si for. currit. Et 2o seq tur. Qd signu illatiuu no e distributiuu: pz: qz si e ro qre pl distribuit subiectu aitis qz subm aitis: sed no distribuit subm aitis vt asserunt oes. ergo nec subm aitis: et lz ista pna e bda: si ho currit: aial currit: ergo si iste ho currit: aial currit. no seqt pp hoc q subm aitis stet confuse et distribu tiue qz tenet rone aitis necessary. Et 4o e ista. Signa illatiua no cofudut an se nec p se mobiliter nec immobilr i ordie ad cathegoricam: pz: na ta ly ho qz ly aial i ista condi tional: aial currit si ho currit: suppoit determinate i ordie ad cathegoricam cuius ps: qui a respectu illi ptigit descende re. Et ex ista clusione seqt primo. Qd signa illatiua no i mobilitant terminum distributum in ordie ad suam ca thegoricam: patet: quia ly homo tam i antecedente quam in cosequente huius conditionalis: si omnis homo currit omnis homo currit: supponit distributue mobiliter i ordi ne ad suam cathegoricam: quia respectu illius contingit descendere. Et secundo sequitur q ista consequentia no valet. hic arguitur a superiori distributo mobiliter ad suu inferius cum obito medio: ergo ista cosequencia est bona: probatur: et facio illam consequentiam. omnis ho currit si omne resibile currit: sed tu es homo. ergo tu curris si oe risibile currit: patet: q non valet. et tamen arguitur a supe riori distributo mobilr ad suum inferius: sed bene seqtur hic arguitur a superiori distributo mobiliter et no immobili ter ad suum inferius: cum debito medio. ergo est bona co sequentia: sed i pposito ly homo distribuitur mobiliter et immobiliter. mobiliter in ordie ad cathegoricam: et im mobiliter in ordie ad ypotheticam conditionalem.

Ihis suppositis facilr ruder ad rone conce dedo illa. Aial e si ho e: et di co q ly aial stat determinate i ordie ad cathegoricam: et i ordie ad illa licz descendere. na bn seqt aial e: et hec sunt oia aialia. igit B aial e vel hoc animal e: et sic de singulis: sz in ordie ad condicional e supponit confuse trm immobilr: et ex hoc no licz descendere: quare &c.

Caplm de veritate et falsitate conditionalium.

Decimo nono pncipalr ad qd ne arguitur sic. ista ppoe condicionalis e vera. Si ante xps e nullus de? e: et hec eadem e falsa. ergo qd ve ra. tenet cosequencia cu minor: qz aitis illi condicionalis e pole et cosequens impossibile: ergo condicionalis falsa. pbat trm q illa co ditionalis e va: qz aliqñ ipsa erit vera sic adequate signi ficado: et ipsa ia e. ergo ipsa ia e vera: nra tenet: qz ois co ditionalis vera e necessaria: et ois falsa e ipolis: sicut ois pna bona e necessaria: et ois mala e ipolis: aitis arguit. q illa conditioal aliqñ erit va qz aliqñ aitis erit ipole sic signi

Co2m
Co2m
3o 2o
Co2m
4o 2o
Co2m
Co2m
Co2m
Co2m
Co2m

Dubium

ficatio: ergo tunc erit vera: per consequentiam quia ex ipso sequitur quod libet: et autem est manifestum: quia per corruptionem antechristi erit impossibile antechristum esse.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor rationes quarum prima est ista. Ad veritatem conditionalis non requiritur quod autem non possit esse verum sine consequente: quia hec conditionalis est vera si homo est animal: et tamen autem potest esse verum sine consequente: cum autem possit esse nullo consequente exite.

Cor^m Ex ista conclusione sequitur primo. Quia ad veritatem conditionalis non requiritur quod non sit possibile autem esse verum: et consequens falsum: quia hec conditionalis est vera: si homo est animal: et tamen possibile est quod antecedens sit verum et consequens falsum. quia possibile est quod consequens convertatur cum uno falso ante significante:

Cor^m ut patet. **Secundo** sequitur. Quia ad veritatem conditionalis non requiritur quod non sit possibile autem esse verum: ante exite falso: sine noua impositione: quia hec conditio est falsa: si ante christus esset albus ante christus currens: et tamen non est possibile autem esse verum: consequenter exite falso sine noua impositione: quia non est possibile illud autem esse verum nec illud consequens esse falsum cum nullo illorum sit propositio vel possit esse.

3° s^o **Secunda** ratio est ista. Ad veritatem conditionalis non requiritur quod si ita est sicut est significabile per autem: necesse est sic esse sicut est significabile per consequens: quia hec conditio est vera: si tu es homo: tu es animal: et tamen ita est sicut est significabile per antecedens et non est necesse sic esse sicut est significabile per consequens: quia te esse animal est precise contigens.

Cor^m Ex ista conclusione sequitur primo. Quia ad veritatem conditionalis non requiritur quod non sit possibile sic esse: et sic non est demonstratio significatis autem et consequentis: quia hec conditio est vera: si tu es homo tu non es asinus: et tamen sic esse: et sic non est demonstratio significatis autem et consequentis: quia aliquid vel aliquo modo est: te esse hominem: et nihil nec aliquo modo est te non esse asinum: cum illud non sit subiectum nec accidens.

Cor^m **Secundo** sequitur. Quia ad veritatem conditionalis non requiritur quod non sit possibile sic esse: et sic non est demonstratio significatis autem et oppositi consequentis: quia hec conditio est vera: si tu es aliud a te tu non es tu. et tamen sic esse et sic non est demonstratio significatis autem et oppositi consequentis: quia sic esse demonstratio te esse te: et sic non est demonstratio te esse aliud a te.

3° s^o **Tercia** ratio est ista. Ad veritatem conditionalem non requiritur quod autem intelligatur ante: quia hec conditio est vera: si tu es homo tu es animal: et tamen autem non intelligitur ante: quia autem non significat istud autem.

Cor^m Ex ista conclusione sequitur primo. Quia ad veritatem conditionalem non requiritur quod adequantur significatum autem in intelligatur ante: quia ista conditio est vera: si tu es aliquid a te baculus stat in angulo: et tamen adequantur significatum consequentis non intelligitur ante cum istud non significet per antecedens: nec per aliquem eius partem.

Cor^m **Secundo** sequitur. Quia ad veritatem conditionalem non requiritur quod non stet intelligi sic esse sicut significat per autem: nisi intelligatur sic esse sicut significat per autem: quia hec conditio est bona: si tu es aliquid a te tu non es tu: et tamen non intelligitur sic esse: si significatur per autem: nec intelligitur sic esse sicut significatur per autem: sed intelligitur oppositum.

4° s^o **Quarta** conclusio est ista. Ad veritatem conditionalem non requiritur quod dictio consequentis repugnet autem: probatur: et pono non esse aliquam conditionalem nisi illam vel partem eius: si tu es homo tu es animal: quod posito illa est vera et tamen nullum oppositum autem repugnat autem. quia nullum oppositum autem est.

Cor^m Ex ista conclusione sequitur primo. Quia ad veritatem conditionalem non requiritur quod ex opposito consequentis sequatur oppositum autem: patet: ut patet. **Secundo** sequitur. Quia ad veritatem conditionalem non requiritur quod ex ante et opposito consequentis sic significati b^o: possit fieri copulatio ipsius: quia ista conditio est falsa: si adā non fuit baculus stat in angulo. aliquid enim fuit falsa. ergo modo est falsa: et tamen ex ante et opposito consequentis fit una copulatio impossibile: quia autem est impossibile. dicatur ergo: quod ad veritatem conditionalem requiritur et sufficit quod autem indicatio suppositi sit aptum naturam repugnare dictio autem: quia dato quod dictio autem non sit: tamen potest esse: ideo autem est aptum naturam repugnare illi: et voco

illa iucē repugnare: ex quo sic precise significati b^o non potest non potuit fieri copulatio ipsius: ut tu es homo: et tu non es animal. tu es asinus: et baculus stat in angulo. **Tertio** notandum quod in hoc principali non facio mentionem nisi de conditionali denotata a ly si affirmativa hypothetice probabiliter et significati solū ex autem et consequentis positione: quia conditionalis denotata a ly nisi: probatur per conditionalem denotatam a ly si: et conditionalis negatiua probatur per affirmatiua: et conditionalis modalis probatur categorice: et conditionalis significans aliter quam sue partes. probatur per illam cui subordinatur mentaliter. quare etc.

His uis respondetur ad rationem negando illam conditionalem si antequam est: nullus deus est: et dico quod nunquam est bona: et ad probationem aliquando erit autem impossibile. ergo aliquando illa consequentia erit bona: nego consequentiam: quia oportet forte illud impossibile per se: quod non est verum: quia erit impossibile per accidens: ex quo non sequitur quodlibet: sed ex solo ipso per se: quia impossibile per se cuiuslibet repugnat: impossibile vero per accidens non cuiuslibet repugnat: quia licet ex eo forte ex ea: et alia propositione non possit fieri copulatiua ipsius: potuit tamen fieri et hoc sufficit ut tollatur repugnantiā duarum propositionum etc.

Lap^m de inceptionibus: et densificationibus.

Primo principaliter ad rationem arguitur sic. ista consequentia est vera. Quia homo desinet esse quia non omnis homo desinet esse et hec eadem est falsa. ergo quod vera consequentia tenet: et probatur prima pars antecedentis sic. iste homo desinet esse quia non omnis homo desinet esse: et ista homo desinet esse quia non omnis homo desinet esse: et sic de singularibus: et isti et iste sunt vel erunt omnes homines. ergo omnis homo desinet esse quando non omnis homo desinet esse: per consequentiam a singularibus sufficienter enumeratis ad suam vniuersalem cum obiecto medio. et antecedens est verum. ergo et consequens. secunda pars autem probatur. sic. omnis homo desinet esse quando non omnis homo desinet esse. ergo in aliquo instanti omnis homo desinet esse. et in eodem instanti non omnis homo desinet esse. per consequentiam a temporali ad copulatiua cum determinatione instantanea. vnde sequitur generaliter. scilicet. erit quando placet non erit. ergo in aliquo instanti scilicet. erit et in isto placet non erit. sed consequens est falsum. scilicet. quod in aliquo instanti omnis homo desinet esse et in eodem instanti non omnis homo desinet esse. ergo et autem quod fuit propositio proposita.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor conclusiones quarum prima est ista: scilicet. incipit moueri quia non ipse incipit moueri: probatur: et pono quod scilicet. incipiat moueri per remotionem b^o presentis: isto posito arguitur sic: scilicet. sortes non mouet quia ipse non incipit moueri: et mediate post istas presentis mouebit quia ipse non incipit moueri: ergo sortes. incipit moueri quia ipse non incipit moueri: per prima ab vna causa veritatis ad propositionem habentem illam. et autem per intentionem per assignationem contradictoriam assumptam negatiue. **Ex ista conclusione** sequitur primo. Quia aliquid homo incipit currere: quia nullus homo incipit currere: probatur et pono quod sortes incipiat currere: et quod nullus homo currat: isto posito sequitur correlatiua. **2° sequitur** quod tu incipis esse per istas tui esse: probatur: et pono: quod tu nunc primo sis: isto posito arguitur sic: tu non es per istas tui esse: et mediate per istas presentis tu eris: per istas tui esse: etc. **3° s^o** **Tu desines esse quia tu non desines esse: probatur:** i. a. instanti tu desines esse quia tu non desines esse: ergo tu desines esse quia tu non desines esse: per consequentiam et autem pro. i. a. instanti tu non eris quia tu non desines esse: supposito quod. a. erit primum non esse tui: et mediate ante. a. tu eris quando tu non desines esse: ergo in. a. tu desines esse quando tu non desines esse. **Ex ista conclusione** sequitur primo quod aliquid desinet esse quando nihil desinet esse: probatur: et pono: quod sortes. desinet esse in. a. instanti

Secundum

per tota hora pterita imediata. a. instanti nihil desinet ee. isto posito: p3 correlariu. C 2o seqf. Qz tu defines ee an p m no ee tui: p3: qz i. a. instati tu defines ee an p m u3 no ee tui qm i. a. instati tu no eris an p m u no ee tui. r imediate ante a. instas pris tu eris an p m u no ee tui. C 3o s est ista. Adā incepit ee postqz ipe incepit esse. pbat: r pono. q. a. fuit p m instans ee ade. isto posito arguit sic. in. a. instati adā no fu it postqz ipe incepit ee. r imediate post. a. adam fuit postqz i cepit ee. igitur i. a. instanti adam fuit postqz ipe incepit esse. Cor ergo adā icepicee postqz ipse icepicee. C Ex ista s ne seqf corelarie p: Qz si aliqd icepice moueri q illd icepice moueri postqz mouebit: p3: qz qcuqz istrati dato i q sor. vl aliqd aliqd icepice moueri i illo istati non mouebat postqz mouebat. r imediate p illd istas mouebat tale postqz mouebat: vt p3 pexponetes. C 2o seqf. Qz si aliqd icipiet currere vel moueri: istd icipiet currere vl moueri postqz curret vl moue bit: p3 vt pri. C 4o s est ista. Antexps desinet ee anqz ipe desinet ee. pbat: r pono: q. a. erit p m u no ee an xpi. isto po sito arguit sic. in. a. instati an xps non erit anqz ipe desinet ee. r imediate ante. a. an xps erit anteqz ipse desinet ee. igr in. a. instati an xps desinet ee anqz ipse desinet ee r vltra. ergo an xps desinet ee anteqz ipse desinet esse. C Ex ista co clusione seqf pmo. Qz si aliqd desinet moueri: ipm desinet moueri anteqz ipm desinet moueri. r si aliqd desinet curre re ipm desinet currere anteqz ipm desinet currere. patet istud correlariu ex clusione. C 2o seqtur. Qz ista pna non valet. tu defines esse vel moueri anteqz tu defines esse vl moueri. ergo anteqz tu defines esse vel moueri tu defines esse vel moueri. quia in antecedente aduerbium non e pri mus terminus pbabilis. ideo antecedens est de tepozato extremo: r sequens temporalis: quia aduerbium est pri mus terminus mediatas.

his uisus patet: qz omnis ho desinet ee: qm no omnis homo desinet ee. r ad improbatione nego illa pnam. ois homo desinet ee: qm no ois homo desinet ee. ergo in aliquo instanti omnis homo desinet ee: r in eode no ois homo desinet ee. r tuc ad regula adducta ccedo eam: ex qua no seqtur pnam negata valere: qz ppositio pposita no e tpalis: sed de tepozato extremo. Eode mo pceditur qz ois homo morietur quando non omnis homo moriet: r qz vtrunqz istorum erit verum: quando no vtrunqz istorz erit verum demonstrando duo ddictoria contingentia ex quoz pmo no sequitur: qz quando no omnis ho moriet: ois ho moriet. nec ex 2o seqf: qz quando no vtrunqz illoz erit ve ru: vtrunqz illoz erit vep ppter cam dictam r.

Capitulum de limitationibz r restrictionibz terminoz.

Vgesimo primo principalr ad qone arguit sic. ista ppo est va. Omnis homo albus est albus. r hec eades est falsa. ergo qd vera. pna tenet cum pma parte antecedetis. qz homo albus est alb. r nihil est homo albus gn istud sit albus. g omnis homo alb est albus. patz pna ab ex ponetibz ad exposita. 2a pars antecedetis pbatur sic. qm se quit. omnis homo albus e albus: sed ethiops est homo. g ethiops albus est albus: pna falsum: ergo r ans. no minor: ergo maior. r pna patet: qz arguit a superiori distributo ad suu iferi cu debito medio: qd probo sic. ly homo distribu tur pro omni homine. r ethiops est homo. ergo distribu tur pro ethiope. antecedens arguitur. nam si non distribuere tur pro omni homine: sed solum p omni homine albo: hoc esset: quia restringere a ly albus: sed hoc non: quia omne adiectiuum significat per dependentiam ad substantiuuz sum. r per consequens: presupponit significationem sui substantiu. no g ipedit nec restringit eum. Lofirmaf i ista p pna. ho alb e alb: ly ho supponit disiunctiue p oi homie.

ergo distributum stabit copulatiue p oi hoie: r p ssa i ista ois ho albus est albus. ly ho distribuitur p oi hoie: pna te net: r antecedens arguitur: qz sub illo termino ho contingit descendere ad oia sua supposita disiunctiue: vn optime se quit: ho albus est albus: r isti sut oes hoies: g iste ho albus est albus demonstrando albu: vel iste ho alb est alb de monstrando nigrū: vel sic de singulis.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor clusiones: quaz prima e ista. Solu terminus plura hns supposita pot restringi seu ad sup positione limitari: pbatur: nam restrictio est limitatio ali cuius termini: vt pro aliquo supposito no supponat p quo supponeret deducta limitatio: sed h limitatio non fieret vbi no subyiciuntur plura supposita termino coi: ergo s va: consequetia tenet: r antecedens arguitur inductiue: qm in propositioe ois sol calefaciens calefacit. ly sol ita supponit pro oi sole sicut sine adiectiuo aliquo: r hoc ideo: qz non hz nisi vnum suppositum. Idem p3 de isto termino luna i ista: ois luna frige facies frige facit: supponit. n. pro oi luna: ac si sibi nullum adderet adiectiuu: sed ly ho i ista: ois ho alb currit restringitur: qz pro pluribz supponeret sine illo ad iectiuo: qz cu eode. C Ex ista coclusione sequit correlarie pmo. Qz lz non sint plures dy: sed solu vnus deus: adhuc ly deus pot restringi: qz hz tria supposita: hec enim propo sitio est falsa: ois deus e pater diuinus: qz ly deus distribu itur p tribus psonis: qz nec filius: nec spiritus sanct est p r hec est vera: ois ds generas est pater diuin: io ly p r ly generas restringitur. C 2o seqf. Qz restrictio termini pot fieri sic a parte ante: sicut a parte post: ex eplu pmi: qlibz ho est vnus homo. ex eplu secudi: ois ho masculus e vnus ho: C Seda s e oe adiectiuum pdicabile de aliquo plurium supposito: no codictionalr affirmatiue est eiusde aliqua liter restrictiuu: p3: nam ly albu est restrictiuum huius ter mini al: qz non si al est illud est albus. r nigrum est restri ctiuum istius termini homo vel asinus: qz non si homo vl asinus est homo vel asinus est niger. C Ex ista conclusio ne sequitur correlarie primo. Qz risibile non e restrictiuu isti termini ho: nec coloratu illi termini aial: qz si aliqd e ho istud est risibile: r si aliqd e aial illd e coloratu. C 2o seqf. Qz licz ly ho albus sit inferi ad ly ho: no tn ly ho risi bilis ad ly ho: nec ly aial coloratu ad ly aial: sumendo infe rius large pro eo qz e illatiu alterius r no e s: vnde forma liter sequitur: homo e risibilis: g homo e: r e s: animal est: ergo aial coloratu est: r e s: sed non sequit: ho est: g ho alb est: sed e s fit formalis pna: r si allegeret hec regula: omne se hns per moduz additiois respectu alterius est inferi eo. dico qz non tenet: vbi additu probatur conditionl affirmatiue de illo cui addit: qualr est i pposito. C 3o s est ista oe adiectiuu adiectiue suptu significat per dependentiaz ad suu substantiuu: p3: qz adiectiuu per se suptum nihil lo gicaliter significat: sed so vt ordinatur ad substantiuum: vnde cuz dicitur: ois homo albus currit: significat ly alb hominez albu. Et i ista omnis asinus alb currit: significat asinum album. C Ex ista conclusione sequit pmo. Qz ista consequentia non valet: homo est albus: r nihil est homo quin istud sit album: g ois ho est albus: ans. n. est veru: sup posito qz omne animal sit albu: r coseques falsum: cum ex ipo sequatur: qz ois ho est homo albus. C 2o seqf. Qz ista pna no valet: ois ho erit: ergo omnis homo est futurus: qz ans e verum: r pna falsum: cum ipm asserat oez hoiez fore masculu rone adiectiuu masculini generis: bu tn ccedo: qz glibet ho e futur: r ois ho e futur: ita qz neutru gen dser uiat vtriqz sexui. Notater dixi i coclusione adiectiue suptu: qz adiectiuu i neutro gne substatiuatu no significat per de pedetia ad suu substantiu: vt albu currit: seu oe albu dispu tat. C 4o s est ista: No oe adiectiuu suppositibilr sumptum

Cor^m
Cor^m
2° s
Cor^m
Cor^o
3° s
Cor^m
Cor^m
4° s

Subium

p dependentia supponit ad suū substantiuū. pbat: naz ali-
quādo substantiuū supponit distributiue: z adiectiuū puse
tū. vt ois hō ē alb^o. aliqñ substantiuū supponit determinate:
Cor^m z adiectiuū distributiue: vt aliqñ hō nō ē alb^o. g^o zc. ¶ Ex i^o
pne seq^r pmo. Qz magis depēdet relatiuū: qz adiectiuū ad
iectie sūptū: p3: qz relatiuū cathegorice relatuū ad aliqñ añs
Cor^m nō variat supponez ab isto: c^o p opp^m se bz adiectiuū. ¶ 2°
seq^r. Qz nō oē adiectiuū diūctū substantiuū ē relatiui illati
uū diūcti eidē: qz nō seq^r. ois hō risibilis ē hō. g^o ois hō q est
risibilis ē hō. vl^o ois hō q ē risibilis ē hō. aut ois hō qd ē risi
bile ē hō: posito. n. qz nō foret aliqñ hō: cēt pme pñe añs ve
rū: z pñs falsū. z dato qz nō foret aliqñ hō: cēt scde pñe añs
vez: z pñs falsū. sed tertie cōsequētie relatiuū incongrue su
mis: id negat illa. ¶ 3° seq^r. Qz oē adiectiuū nō distributū
est illatiuū sui vl^o sibi silis distributiue sūptū: p3: nā seq^r. ois
hō ē alb^o. ergo ois homo alb^o ē hō alb^o: vbi ly albus stat cō
fuse tñ i ante: z i ante distributiue. ¶ 4° seq^r. Qz a supiori
distributo: ad suū iferi^o p accñs affirmatiue: sine aliquo me
dio explicito ē bona pñe: qñ formalr seq^r. oē aial est albū.
ergo oē aial albū est albū. ois hō currit. ergo ois homo cur
rens currit: z sic de alijs.

Hic uisus respōdet ad rōnem pcedēdo illā. ois hō al
bus ē albus: z dico qz nō distribuit pro oī
hoīe: sed solū p hoīe albo: qz restringitur a suo pmo ad
iectiuo. adiectiuū enī remotū restringere nō pōt. Et ad im
probationē concedo: qz adiectiuū significet per dependen
tiam ad suū substantiuū: z presupponit significatiōē illi^o:
quam nō valet impedire: tñ restringit eius supponez: ita
qz signū distributiū p paucioribus distribuit: substantiuūz
annexū adiectiuo: qz sine illo. ¶ Ad pfirmationē dico sil^r
qz i illa. hō albus ē alb^o: supponit solū p hoīe albo. z cuz dī
stringit descēdere ad hoīem: oēs disūctiue: ergo supponit
p omni homine disūctiue. nego pñam: qz nō licet sic de
scēdere per se z imediate: sed solū per accidens z mediate:
qz bz disūctiua: vbi disūgunt: tam albi qz nigri. seq^r for
maliter ex disūctiua: vbi disūgunt albi solū: qz quidē disū
ctiua est formalis descēsus illius indefinite: hō albus est al
bus. vñ in ista. homo est: ly homo stat determinate. z tam
cōtingit descēdere coplatiue. vt hō est: z isti sūt oēs hoīes.
ergo iste hō est. z ista hō est. z sic de alijs. z hoc id: qz conse
quens hoc seq^r formalr ex 3° pre añtis. qre zc.

¶ Cap^lz d resolutōe relatiui: tā affirmatiue qz negatiue sūpti.

Vgesimo secūdo principalr ad qōnē
arguit sic. Ista ppo est va.
Chymera que est nō intelligit. z eadez ē fal
sa. ergo questio vera. cōsequētia p3 cū pma
parte antecedētis: qz suum contradictoriū
est falsum. f. omnis chymera que est intelli
gitur: cum ipsa asserat aliquam chymeram
esse: qualiter esse est impossibile. z^a pars antecedētis p
batur sic. illa ppositio est de termino relatiuo. ergo infert
vnam istarū. chymera est: z ipsa nō intelligitur. aut chyme
ra ē: vel ipsa nō intelligitur. patet psequētia: qz relatiuum
nō confusū est resolubile in pronomen relatiuū: z notam
copulationis: aut in pronomen relatiuum: z notam disūn
ctionis. sed quācumqz illarum ypotheticarum infert: seq
tur illam esse falsam. chymera que est nō intelligitur. p^o
ma enim ypothetica est falsa: quia est vna copulatiua cui^o
pma pars est falsa: z secūda ē vna disūctiua: cui^o qlibz
pars est falsa. pma enim pars est falsa: vt patet: z secūda
similiter: quia omnis chymera intelligitur: per illuz termi
num chymera: aliter enim nō cognoscerem illam esse fal
sam. chymera potest ēē: z illam esse veram. omnis chyme
ra est intelligibilis: nisi omnis chymera intelligeretur.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
conclusiones: quaruz prima est ista

Nulluz relatiuum nōminis confuse limitatum: est in p
nomen relatiuum: z notam copulationis vniuersalite rez
solubile: p3: quia nō sequitur tu es fortior animali qd est
musca: ergo tu es fortior animali: z illud est musca. omnis
homo est animal qd est rōnale: ergo omnis homo est aial:
z istud est rationale: ly hō q est significat primo hominem
q est: g^o ly hō qui ē significat pmo hominē z ille ē. ¶ Ex ista
conclusionē seq^r pmo. Qz aliquis termin^o significat chy
merā que ē: aut añxpm qui fuit. z tñ nulla chymera est nec
aliquis añxps fuit: pbat sic: ille termin^o chymera que ē
significat chymeram que est: z ille terminus añxps q fuit
significat añxpm qui fuit: tñ nec chymera est: nec etiam añ
xps fuit: vt p3: ergo conclusio uera: t3 pñe: z añs arguitur:
nā illa ppositio chymera q ē currit: significat chymerā q
est currere: ergo aliquis terminus eius significat chymerā
q ē: sed nō videt aliqñ nisi ly chymera que ē: ergo zc. Silr il
la ppositio añxps qui fuit legit: significat añxps q fuit le
gere: ergo aliquis eius terminus significat antexps q fuit:
ex quo illa significat ibi iux compositionē suoz terminoz
sed nullus nisi ly añxps qui fuit: ergo zc. ¶ 2° seq^r. Qz
aliquid significat qd nō significat: quia ille terminus: q nō
significat: significat qd nō significat: z ille termin^o est ali
quid: ergo correlarium verum: pñe tenet: z añs arguitur.
nā ly q nō currit: significat q nō currit: ergo p idē ly q nō
significat: significat q nō significat. Silr illa ppo aliqd q
nō significat ē: significat aliqd q nō significat esse: ergo vñ
q aliquis terminus ei^o significat: q nō significat: z nō ni
si ille terminus q nō significat: qre zc. ¶ 3° seq^r. Qz oē
relatiuū nois affirmatiue sūptū: nec cōfuse limitatū ē in p
nomē relatiuū: z inotā copulationis vl^o resolubile: p3: qñ
seq^r: hō q currit mouet: ergo hō currit. z iste mouet: for. ē
cuius est asinus. ergo sortes est z illi^o ē asinus. ¶ Ex illa p
ne seq^r pmo. Qz aliquis termin^o significat chymerā q ē:
tñ nullā chymerā q ē significat aliqñ termin^o. pma ps ē p
bata i pma pñe: z scda probatur: qz suū oppositū ē falsū:
v3: chymerā q ē significat aliqñ termin^o: cū ex illo seq^r q
chymerā significat aliqñ termin^o: z illa ē qd ē falsū p z^a par
te. ¶ 2° seq^r. Qz aliqñ termin^o supponit p añxpo q fuit: z tñ nō
p añxpo q fuit supponit aliqñ termin^o pma ps p3: qz subz
hui^o añxps fuit: supponit p añxpo q fuit: rōne vbi pncipal
preteriti tps: z 2° est manifesta ex quo nullus añxps fuit.
¶ 3° seq^r. Qz oē relatiuū negatiue suppositū: z nō confuse li
mitatū: ē i pnomē relatiuū: z inotā disūctiōis: vel est reso
lubile: pbat iductiue: qñ seq^r vl^o for. q currit nō mouet:
ergo for. nō currit: vel ipse nō mouet: chymera q legit nō
disputat. ergo chymera nō legit vl^o ipa nō disputat. Et notā
ter nego qzlibet pte disūctiue: qz nō seq^r añxps q ē nō erit
ergo añxps est vel ipse nō erit: pñs ē falsū pp cuiuslibet sue
partis pncipalis falsitate: z añs est verū: qz suū pdictoriuz
est falsum. v3: ois antexps qui est erit: cum ex ipso sequitur
añxpm eē. ¶ Ex illa conclusionē sequitur pmo. Qz ppo
stio relatiui disformiter negatiua cum vna disūctiua vni
uersaliter cōuertitur: vñ sequitur generaliter: chymera q
currit nō mouetur: ergo chymera nō currit: vel ipa nō
mouetur: z e^o. voco aut ppositionez relatiui disformiter
negatiuam: cuius verbū pncipale negatur: z nō variam:
z vniiformiter negatiua cuius qdlibet verbū negatur. Si
militer disūctiuam voco disformē: cuius partes nō sunt
sil^o qtritatis: qtritatis. z vniiformē cui^o ptes sūt silis qtritatis.
¶ 2° seq^r. Qz ppositio relatiue vniiformiter negatiua cū
disformi disūctiua vniuersaliter cōuertitur: vñ aon seq
tur: adam qui nō fuit nō intelligit. ergo adam nō fuit
vel ipse nō intelligitur: quia añs est verum: vt patet in suo
contradictorio: z pñs falsū ppter quālibet partem falsaz.
Similr nō sequitur. aliqd instās nō erit: vel ipm nō ē: g^o
aliqd istās qd nō erit nō ē: añs ē vez: z pñs falsū: qz oē istās

quod non erit est. et ratio que habet hanc non valet: quia distinctiva et categorizemata uniformiter sumuntur. Ideo bene sequitur ad am quod non fuit: non intelligitur. quod ad am fuit: vel ipse non intelligitur: et est. Etiam sequitur: aliquod instans erit: vel ipse non est. quod ali-

4° quod instans: quod non erit non est: et est. **C 4°** est ista. Pronome relatiuum copulatiue sumptum: est illatiuum vel nominis relatiui (pbat inductiue) quoniam sequitur. soz. currit: et ille mouet. g. soz. g. currit mouet. aliq. aial est asinus: et istud est bo. g. aliq. aiai quod est asinus est homo. pmitto tibi denarium: et illi tibi non pmitto. g. pmitto tibi denarium quem tibi non pmitto. glibz homo est aial. et ille est vnus homo. ergo quilibet homo g. est vnus homo est aial: et sic de alijs quibuscuqz. **C** Ex ista conclusionem sequitur primo. Quod illa pna est bona: ly homo significat pmo boiem: et ille est. g. significat pmo boiem qui est. et sicut pns est falsum: ita et ans p scda parte. qm ipsa asserit: quod ille homo quem pmo significat ly bo: et B est falsus. qm nulum boiem significat pmo ly homo est. **C 2°** sequitur. Quod quilibet istarum pnarum valet. aliq. homo est: et quilibet bo est ille. igitur aliquis homo est g. est quilibet homo. aliq. coloratum est: et o. album est illud. g. aliquod coloratum est: quod est omne album.

Hic visis patet responsio ad rationem concedendo illa. chymera que est non intelligitur: et vltimus dico: quod non infert aliquam illarum ypotheticarum assignatarum. quia difformis negatiua categorica uniformem infert ypotheticam: Ideo ex illa: chymera que est: non intelligitur: debet inferri. illa chymera non est: vel ipsa non intelligitur: quam ego concedo ratione prime par tis et.

Capitulum de positio gradu.

Agesimo tertio principaliter ad quoniam arguit sic. ista ppositio est vera. Tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. et eadem est falsa. g. quod vera. tenet pna. et pbatur pma pars antistis: quoniam tu fuisti magnus: et tu non fuisti maior: quod tu fuisti. g. tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. p3 pna ab exponetibus ad expositionem. et maior est manifesta: minor at pbatur: quia nec in tpe nec in istanti fuisti maior quod tu fuisti. 2° pars antistis pbatur sic. quia si tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. g. in aliquo instanti fuisti ita magnus sicut tu fuisti. sit g. illud instans. a. et b. me^m istans iter. a. et B istans pns. isto posito arguit sic. In. a. instanti tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. s. i. b. instanti tu fuisti magnus. g. i. a. in instanti tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti i. b. pns est s. i. m. supposito quod continue fuisti auct^o vsqz ad B istans.

Pro solutione huius argumeti pono quatuor pnes. qz p^o est ista. Tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. et tamen nec p tpe nec p istans tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. Pna pars p3 cu vltima p ronez facta. qz i toto tempore vite tue tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. sed in nullo instanti tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. sed quod per nullum tempus fuisti ita magnus sicut tu fuisti pbatur: quia si per aliquod tempus sit: sit illud. a. et prima medietas. b. et secunda. c. Et arguitur sic. per. a. tempus tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. ergo per. b. medietatem tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. sed tu fuisti magnus per. c. medietatem. ergo per. b. fuisti ita magnus sicut per. c. sequens falsum. quia in quo libet instanti. c. fuisti maior: quod in aliquo instanti. b. vt suppono pp ptiuū augmētū. **C** Ex ista conclusione sequitur correlarie. Quod per nullum tempus tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. et tamen in infinitis temporibus tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti. quia in quolibet tempore terminato ad hoc istans tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti: et infinita fuerunt tempora terminata ad hoc istans. quare et. **C 2°** est ista. tu fuisti maior quod tu fuisti in aliquo instanti: et tamen in nullo instanti tu fuisti maior quod tu fuisti in aliquo instanti (pma pars p3) quia tu fuisti magnus in aliquo instanti: et in nullo instanti tu fu-

isti ita magnus sicut tu fuisti in aliquo instanti: g. et. **C** Consequetia p3: ab exponetibus ad expositionem: et minor silr: quia suū dictionem est falsum. 2° pars conclusionis est p3: quia quocumqz instanti dato in quo tu fuisti magnus in aliquo posteriori tu fuisti maior: quod tu fuisti in priori assignato. **C** Ex ista conclusionem sequitur correlarie. Quod tu fuisti maior quod tu fuisti in aliquo instanti: et tamen tu non fuisti maior tempore in aliquo instanti. pma pars ponit in conclusionem: et secunda pbatur: quia si tu fuisti maior tempore in aliquo instanti. g. aliqui fuit ita quod tu es maior tempore in aliquo instanti consequens falsus: et consequetia tenet: quia antecedens est ppositio singularis in terminis simplicibus requirens correspondentem de pnti. Itē si tu fuisti maior tempore in aliquo instanti. g. in aliquo instanti fuisti maior te in aliquo instanti. pns falsum et pna tenet: quia consequens est ppositio singularis in terminis simplicibus: certum exigens instans p sui verificatione. **C 3°** est ista. tu es ita magnus sicut tu fuisti: et aliqui non fuisti ita magnus sicut tu fuisti: et tamen tu non incipis nec incepisti esse ita magnus sicut tu fuisti: pma pars est manifesta: et secunda probatur: et primo quod tu non incipis esse ita magnus sicut tu fuisti: quia tu es ita magnus sicut tu fuisti: et immediate ante instans pns tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti: g. tu non incipis esse ita magnus sicut tu fuisti. consequentia p3: ab vna causa veritatis ad ppositionem habentem illam: ans clarret per exponentes secunde partis. 2° probatur quod tu non incepisti esse ita magnus sicut tu fuisti: quia in nullo instanti incepisti esse ita magnus sicut tu fuisti: p3 pna: quia ex opposito sequitur oppositum cum verba inceptionum: et desitionum semper exigant instans pro sui verificatione: et antecedens arguit: quia in nullo instanti tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti: g. in nullo instanti incepisti esse ita magnus sicut tu fuisti p3 pna: quia ex opposito sequitur oppo^m. **C** Ex ista pna sequitur correlarie. Quod tu non es ita magnus sicut tu eris: et aliqui eris ita magnus sicut tu eris: et tamen tu non incipis nec incipies esse ita magnus sicut tu eris. p3 supposito quod continue augmentaberis vsqz ad primū non esse tui: tamen in casu isto concedo: quod tu desines esse ita magnus sicut tu eris. p3. in primo instanti non esse tui: quare et. **C 4°** est ista. per totam horam preteritam fuit ita quod tu incipis esse maior quod prius fuisti: et tamen nūquā incepisti esse maior quod prius fuisti. pma pars probatur sic: ista consequentia fuit bona: per totam horam preteritam tu es maior quod prius fuisti: et non fuisti maior quod prius fuisti. ergo tu incipis esse maior quod prius fuisti: et per totam illam horam fuit ita sicut significatur per antecedens: ergo per totam eandem horam fuit ita sicut significatur p pns. 2° pars probatur sic: tu nūquā fuisti maior quod prius fuisti: g. tu non incepisti maior esse quod prius fuisti: p3 pna: quia ex opposito sequitur oppositū et ans de se p3. **C** Ex ista conclusionem sequitur correlarie. Quod incipis esse maior quod prius fuisti: et desinis esse maior quod prius fuisti supposito cu primo casu quod tu incipias diminui p remotionem de pnti: isto posito sic arguit. tu es maior quod prius fuisti: et non immediate ante instans pns tu fuisti maior quod prius tu fuisti: nec immediate post instans pns tu eris maior quod prius fuisti: g. tu incipis et desinis esse maior quod prius fuisti.

Hic premis p3 rnsio ad rationem concedendo illa: tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti: et nego illam pna. g. in aliquo instanti tu fuisti ita magnus sicut tu fuisti: quia p p3 vbi substitui de pterito vel de futuro in terminis ppositis non exigit istantia p sui verificatione: oppo^m tamen h^o ac pluz alioz in B principali als substitui: s. non est vis: quia in variatōe libroruz licet snias variare: quare et.

Capitulum de comparatio gradu.
Agesimo quarto ad quoniam arguit sic. ista ppo est va. Soz. erit maior pla. et eadem est falsa. g. iterū. pna tenet et ans arguitur: posito quod fortes sit bipedales: et plato pedalis: et quod uniformiter augmentabū

Cor^m

3° 3°

Cor^m

4° 2°

Cor^m tu fuisti maior quod tu fuisti in aliquo instanti: et tamen in nullo instanti tu fuisti maior quod tu fuisti in aliquo instanti (pma pars p3) quia tu fuisti magnus in aliquo instanti: et in nullo instanti tu fu-

turvsq; ad tripedale q̄titatē excludit: ita q̄ i fine boze q̄i
quilibet eoz deberet h̄re tripedale q̄titatē: q̄libz eoz de
finat eē. isto posito: p3 q̄ soz. erit maior platone: q̄ i quoli
bet istāti istū boze ipse h̄bit maiorē q̄titatē q̄ h̄bit pla.
p eodē istanti: tñ pbat q̄ illa ē falsa. sortes erit maior pla.
q̄ ex ipa seq̄: q̄ pla. non erit tantus q̄tus erit soz. tanq̄ ab
exposita ad vnā suaz exponētū: r̄ d̄ns falsū: q̄ q̄tātū q̄z
q̄titatem habebit sortes: tantam habebit plato eē. ergo
plato erit tantus q̄tus erit sortes.

Pro resolutione h̄ arguētū pono q̄tuor p̄nes. q̄z
p̄ ē ista. Quādocūq; sortes erit:
ip̄se erit maior platone: r̄ tamē ipse nūq̄ erit maior q̄ erit
plato. p̄ma pars patet. nā q̄ncūq; soz. erit: ita erit q̄ ip̄se est
maior platone. q̄ q̄ncūq; ip̄se erit: ip̄se erit maior pla. patet
q̄nā. ex quo illa p̄positio. sortes erit maior pla. ē singularis
i terminis simplicibz. sc̄da pars p̄batur. sortes nō habebit
maiorē q̄titatē q̄ habebit plato. q̄ sortes nō erit maior q̄
erit plato. p3 q̄nā: r̄ āns arguēt sic. soz. habebit solū omnes
q̄titatē citra tripedalē: r̄ oēm talē h̄bit plato: r̄ non maio
rez. ḡ r̄c. **Ex ista** cōlone seḡtur correlarie. q̄ soz. erit ma
ior platone: r̄ tñ plato erit tant⁹ sicut erit soz. patet: q̄ i quo
libet istāti istius boze sortes erit maior platone. r̄ in tota
boza plato erit tant⁹ sicut erit sortes. si queritur ergo quali
ter debet ista p̄positio exponi. sortes erit maior platone:
dico: q̄ non debet exponi: sed resolui. p̄mo per demonstra
tina instantis vel tēporis sic. In. a. instanti sortes erit ma
ior platone. ergo sortes erit maior platone. r̄ āns sic exponi
tur: in. a. instanti tam sortes q̄ plato erit magnus: r̄ in. a. in
stanti plato non erit tantus sicut erit sortes i eodē instan
ti. ergo r̄c. Sed hec. sortes erit maior q̄ erit plato: imme
diate exponitur: q̄ est i terminis cōpositis nō exigēs aliqd. p
sui verificatōe. **z̄** ē ista. Tu eris maior q̄ erit ānxps:
r̄ tñ tu nō eris maior ānxpo. pbat: r̄ pono: q̄ tu nunq̄ eris
sīl cū ānxpo: sed tu eris q̄dripedalis q̄titatis: r̄ ānxps solū
pedalis: isto posito: p3 p̄ma pars p̄ exponētes. q̄ tu eris ma
gnus: r̄ ānxps sīl: r̄ ānxps nūq̄ erit tā⁹ q̄tus tu eris. ḡ r̄c.
z̄ ps ē t̄ p3: q̄ si tu eris maior ānxpo. q̄ aliqui erit ita: q̄ tu
es maior ānxpo. q̄nā tenet: q̄ āns est p̄pō singularis i ter
minis simplicibz: r̄ d̄ns falsū: q̄ tu nō eris sīl cū ānxpo. ḡ r̄c

2° āns. **Ex ista** p̄ne seq̄t correlarie: **O** iste p̄pones nō con
uertitur. tu eris maior ānxpo. r̄ tu eris maior q̄ ānxps: q̄
i casu istius sc̄de cōlonis ē p̄ma falsa: r̄ sc̄da vera. cū ipsa cō
uertunt cū hac. tu eris maior q̄ ānxps erit: r̄ i casu p̄me cō
clusionis eēt p̄mā vā r̄ sc̄da falsa p̄ eandē cāz. **3°** ē ista.
Plato erit maior q̄ ē sortes: r̄ tñ nūq̄ erit ita: q̄ ip̄e ē tā⁹:
sicut ē soz. p̄ma ps est euīdēs: q̄ sortes est bipedalis q̄tita
tis solū: r̄ pla. erit maioris q̄titatis q̄ bipedalis. ḡ pla. erit
maior q̄ ē soz. z̄ ps p̄batur. nā q̄ncūq; plato erit: ip̄se erit
minor sorte. ergo nunq̄ erit ita: q̄ ip̄se est tantus sicut soz.
est. patet q̄nā: r̄ āns est superius p̄batur. **Ex ista** p̄ne se
quitur correlarie: q̄ plato incipiet eē tant⁹ sicut est sortes:
r̄ tamen nūq̄ erit ita q̄ plato incipit eē tā⁹ sicut est soz.

4° p̄ma pars patet. q̄nā in isto instanti in quo plato erit p̄
mo bipedalis q̄titatis ip̄e incipiet esse tantus sicut est pla.
vt patet exponendo p̄mo modo. z̄ pars etiam est mani
festa: q̄ nunq̄ erit ita q̄ plato est tantus sicut ē soz. iō nūq̄
erit ita q̄ pla. incipit eē tantus sicut ē soz. p3 q̄nā. q̄ ex opposi
to sequitur oppositum. **4°** cōlō est ista. Aliquī erit ita: q̄
tu es maior q̄ ē ānxps. r̄ tamē tu nunq̄ eris tantus: q̄tus
ē ānxps. p3: dato q̄ tu eris maior ānxpo: r̄ q̄ ānxps non sit:
ve l ponatur q̄ antichristus sit quadripedalis quantitatis
r̄ q̄ tu nunquaz eris nisi tripedalis: r̄ q̄ antichristus dimi
nuetur vsq; ad pedalem quantitatem non murato: isto po
posito: p3 p̄ma pars: q̄nā aliquī erit ita: q̄ tu es tripedal⁹ q̄
titatis: r̄ ānxps solū bipedalis q̄titatē: ḡ aliquī erit ita q̄ tu
es maior q̄ est ānxps: z̄ ps ē t̄ p3. nā ānxps est quadripeda

lis: r̄ tñ tu nūq̄ eris nisi tripedalis: ḡ tu nūq̄ eris tant⁹: quā
tus ē ānxps. **Ex ista** cōclusiōe seq̄t correlarie. **O** aliquī
erit ita q̄ tu incipies eē maior q̄ est ānxps: r̄ tñ tu nūq̄ incipi
es eē maior q̄ ē ānxps: pbat: addēdo casui: q̄ in isto instan
ti i quo ānxps erit tripedalis quātitatis: tu incipies parum
augeri: nō tñ ad quadripedalē quātitatē: isto posito: p3 p̄ma
pars: q̄ tūc hec copulatiua erit vā: tu non es maior q̄ ē ān
xps r̄ immediate p̄ istās eris maior q̄ ānxps ē. ex quo seq̄t
q̄ tu incipies eē maior q̄ ē ānxps. z̄ ps ē māifesta: q̄ tu nūq̄
eris maior q̄ ē ānxps: ḡ tu nūq̄ incipies eē maior q̄ ē ānxps.

His premissis r̄ndet ad rōnē cōcedēdo illam. soz.
erit maior pla: r̄ ad ip̄robatōez: soz.
erit maior platone: ḡ plato non erit tā⁹ q̄tus erit soz. nego
q̄ntiā: nec arguēt ab exposita ad vnā suarū suaz exponētū
q̄ āns nō est exponibile sed resolubile. p̄ per demonstratiua
instantis vel t̄pis vt cor̄m̄ notificauit p̄me p̄nis: q̄rē r̄c.

Capitulum de positiuo r̄ comparatiuo gradu admixto
cum inceptiōe r̄ desitiōe.

Vigesimo quinto p̄ncipaliter ad q̄
stionem arguitur sic. ista
propositio est vera: Quilibet hō est tantus
quantus ip̄e est: r̄ eadem est falsa: ergo que
stio vera: tenet cōsequētia: r̄ antecedens
arguitur pro p̄ma pte: nā qlibet hō h̄z tā
tam q̄titatez q̄tā ip̄emet habet: ḡ quilibz

 homo est tā⁹ quantus ip̄e est: p3 q̄ntiā ab vno conuertibi
li ad reliquū. Itē quilibet hō est magnus: r̄ nullus est ma
ior nec minor seip̄o: ergo quilibet homo est tantus quant⁹
ip̄e ē. tenet q̄nā ab exponētibus ad expositum. r̄ si non im
mediate saltem reducibiliter. z̄ pars āntis probatur: nā
si quilibet homo est tā⁹ quantus ip̄e est: ergo quilibet hō
est equalis sibi: consequens est falsum: q̄ equalitas est re
latiō p̄prie dicta que non reperitur nisi inter duo extre
ma adinuicē distincta. r̄ per cōsequens si aliquis est equa
lis sibi ip̄e distinguitur a se sicut si aliquis est pater ille di
stinguitur a filio vela filia: quare r̄c.

Pro resolutione hui⁹ ratiōnis pono quatuor con
clusiones. quaz p̄ma ē ista: Sor
tes fuit tantus quantus fuit plato: r̄ eē: r̄ tamē sortes r̄ pla
to nūq̄ fuerit eēles: pbat r̄ pono: q̄ soz. i p̄ncipio istū boze
fuit bipedalis: r̄ pla. solū pedalis r̄ abo fuerint augmenta
ti vniformiter vsq; ad instans p̄sens inclusiue: sic q̄ soz.
semper fuit maior platone: r̄ nunc p̄mo sint equales: isto
posito patet p̄ma pars: nā quātancūq; quantitatem ha
buit sortes tantam habuit plato: r̄ eē. ergo sortes fuit tan
tus sicut fuit plato r̄ econuerso. Sc̄da pars probatur sic
sortes semper fuit maior platone: ergo nūq̄ fuerunt equa
les: tenet cōsequētia: q̄ ex opposito sequitur oppositum.
Ex ista conclusionē sequitur correlarie. **O** immediate ān
instans p̄sens plato fuit tantus: sicut immediate ante istās
p̄sens fuit sortes: r̄ tamē plato nūq̄ fuit equalis sorti: p̄
pars patet per exponentes: similiter r̄ z̄ ps probatur: quia se
quitur: plato fuit equalis sorti: ergo in aliquo instanti. con
sequētia tenet: quia antecedēs est propositio singularis i
terminis simplicibus: r̄ cōsequens falsum: quia in quolibz
instāti istius boze plato fuit minor sorte: item si plato fuit
equalis sorti: ergo non nūc p̄mo est equalis sorti. q̄ tenet
r̄ āns r̄pugnat casui. **4°** ē ista. Plato d̄fnit eē mior soz.
r̄ tñ pla. ē tā⁹ sic ē soz. r̄ immediate ān istās qd ē p̄ns fuit tā
t⁹ sic fuit soz. p̄ ps pbat: plato n̄ ē mior soz. q̄ ē eēl sibi: r̄
immediate ān istās p̄ns fuit mior soz. vt p3 p̄ exponentes: ḡ
pla. d̄fnit eē mior soz. p3 q̄nā ab vna cā vitatis ad p̄pōnē
h̄ntē illā cāz. z̄ vō ps p̄nis p3 p̄ casuz: r̄ p̄ p̄mā p̄nē. **Ex**
ista p̄ne seq̄t correlarie. **O** pla. incipit r̄ d̄fnit eē eēlis sorti:
r̄ tñ plato ē tā⁹ sic ē soz. r̄ immediate ān istās p̄ns fuit tā⁹ q̄
t⁹ fuit soz. r̄ ime p̄ istās p̄ns pla. erit tā⁹ sic erit soz. p3. dato

q' fortes & pla. incipiāt diminiui per remotionē de p'fenti: & continue p' totā horā futurā diminuent' fm illū ordinē fm quē augmētābātur in hora p'terita. isto posito p' totū cor'm volēti aduertere expositiones p'positionū eiusdē. ¶ Tertia d'clō ē ista. Fortes definit eē equalis alicui: & tñ nullus homo definit eē equal' forti: p'bat'. & pono q' fortes in p'ia parte p'portionali hore p'terite fuerit equalis alicui hoi q' nō fuerit in sc'da parte p'portionali: & in sc'da fuit e'qlis alicui qui nō fuit in tertia: & sic in īfinitū versus hōc instās in quo ipse nō sit equalis alicui: isto posito: p' p'ia pars p' exponētes: & sc'da sil'r: q' nullus hō qui fuit in p'ia pte p'portionali definit eē e'qlis forti: q' ille iā definit esse: nec aliq' qui fuit in sc'da parte p'portionali: q' ille etiā diu ante hoc definit esse: & sic de ceteris aliarū partiū p'portionalū. ergo rē: nec pōt dici: q' fortes definit esse e'qlis sibi: q' ipse nō pōt eē equalis sibi: & tñ si cōcedī' oppositū: pono q' sit equalis sibi: & sequit' q' ipse nō definit eē equalis sibi & tñ nūc fuit: & erit equalis sibi. ¶ Ex ista d'clōe sequit' correlarie. De fortes incipit eē e'qlis alicui hoi: & tñ nullus hō icipit esse e'qlis forti: p'z pōndēdo q' for. se habebit in hora futura respectu hōim equaliū sibi: sicut in hora p'terita: cōtinuādo vt p'us partes p'portioales miores ad hoc instās p'fens: isto posito. patet correlarium. ¶ Quarta cōclusio est Infiniti homines inceperunt & desuerunt esse equales forti: & tamen fortes nō incepit nec definit eē equalis alicui hoi. p'ia pars est manifesta: q' duo & tres: & sic in īfinitū inceperūt & desuerūt esse e'qlis forti. videlicet ille qui fuit ī p'ia parte p'portionali: & ille qui fuit in sc'da & sic in īfinitum. Sc'da pars p'bat'. nā fortes cōtinue fuit e'qlis alicui homini. g' nō definit esse e'qlis alicui hoi. p'z p'ia: q' ex op'posito sequit' oppositū. ¶ Ex ista d'clōe sequit' correlarie. De īfiniti hoies incipiet & definit esse equales forti: & tñ for. nō incipiet nec definit eē equalis alicui hoi. p'z in casu correlarij terti d'clusionis: quare rē.

Ad rationem

concedo: q' qlibet hō est tā' quā' ipse est: & nego p'ia: ergo qlibet homo ē e'qlis sibi: ad hoc. n. q' aīus sit verū sufficit q' q'libet hō habeat tā'ā quātitatē quātā ipse h'z: sed ad hoc q' p'ia sit verū illud requirit' & cū hoc q' distinguat' ase sicut enīz nihil est pater suūp'stus: ita nihil est equale vel simile sibi: vt clare ostēdit ratio: quare rē.

Capitū' de positiuo & cōparatiuo gradu.

Vigesimosexto ad q'stionē principi paliter arguitur sic. ista p'pō est vera. Tu es maior aliq' parte tui: & eadē est falsa. ergo qd' vera. t'z p'ia cū maiori iuxta cōe principii. oē totū ē maius sua parte: & minorē p'bo sic: qm' sequit'. tu es maior aliqua parte tui: sed aīa tua est pars tui: ergo tu es maior aīa tua: p'is falsuz: q' aīa tua nec est magna: nec ē parua: cū ipsa sit indiuisibilis: nec nō īparibil'r multiplicata ad quālibet partē tui corporis. Itez tu es equalis alicui parti tui. g' tu nō es maior aliq' parte tui: p'ia t'z. & aīus arguit' q' tu es e'qlis toti cor'pori tuo: qd' est maxima pars cōpositi concurrēs ad constitutionē tui.

Pro solutione huius argumēti pono quatuor r'nes: quarū p'ia est ista. Omnis terminus cōparatiue distribut' solū in ordine ad positiuū suscipit distributionē: p'bat'. nā cōparatio nō fit nisi respectu positiuū. ergo solū respectu eius sit distributio. p'z p'ia in simili. nā ex eo q' ly quilibet est masculini generis non distribuit nisi pro masculis: & ly oīs sit distributiū vtriūq' sexus: tñ illū terminū hō cōiunctū illi termino albus solū pro hoibus albis distribuit: ita in p'posito: l'z cōparatiuus gradus sit oīuz hoium distributiuus: tñ ipsuz nō distribuit nisi p' respectū ad suū positiuū. verbi grā. tu es al-

bior hoie: nō supponit ly hoie pro oī hoie: sed soluz p' hoie albo. sed in ista tu es fortior hoie: supponit ly hoie p' oī homine: q'z oīs hō est fortis. ¶ Ex ista d'clōe sequit' p'. De l'z ista p'ia sit bona. A. ē fortius hoie: fortes est hō. ergo. a. est fortius forte: bec tñ p'ia nō valet. a. ē albius hoie: & for. est homo. g. a. ē albius for. q' si for. ē hō: for. ē fortis: l'z nō si for. est hō: for. ē ens albū: ideo deberet sic argui. a. ē albi' hoie & for. ē hō albus. g. a. est albi' forte. ¶ Sc'do sequit'. De nō valet ista p'ia. a. ē maius aliqua parte tui: l'z aīa tua ē pars tui. g. a. ē maius aīa tua. nec arguit' cūz debito medio: q'z ly parte tui: nō distribuit' pro oī parte tui: l'z solū pro oī parte magna tui: iō debuit eē tale mediū: aīa tua ē magna ps tui. ¶ Sc'da d'clō ē ista. L'z tu nō scis maior aliqua parte tui: tñ tu es maior aliqua parte q'titatiua tui. prima pars ē p'bara in sc'da deductione argumēti. & sc'da p'bat'. nam tu es magn' & aliqua pars q'titatiua tui ē magna: & nulla pars ē ita magna sicut tu es. g. tu es maior aliqua parte q'titatiua tui. p'z p'ia ab exponētib' ad expositū. ¶ Ex ista d'clōe sequitur correlarie. De si tu es maior aliqua parte quātitatiua tui: p' aliq'd excedis q'libet partē quātitatiua tui: q'z per te ipsuz excedis q'libet talem partē. ¶ Sc'do sequit'. De l'z excedis quālibet partē q'titatiua tui p' aliq'd adaequate: p' nihil tñ adaequate excedis quālib'z pte q'titatiua tui. p'ia pars p'z: qm' tu excedis aliquā partē quātitatiua tui per alī quid adaeq'te: & nulla ē pars q'titatiua tui qn' illā excedas per aliq'd adaequate: q'z per totū residuū q' nullaten' includitur in illa parte. g' rē. Sc'da pars p'bat'. nāz oīs excessus ille dat' ē diuisibilis: & p' p'ia ille includit' in aliqua parte quātitatiua fortis: iō p' illū excessuz adaeq'te: tu nō excedis aliquā partē q'titatiua tui: g' rē. ¶ Tertia d'clō ē ista. Quātā tūcūq' q'titate tu hūisti: tantā habuit aliq' pars q'titatiua tui: & tñ tu fuisti maior q' fuit aliqua pars q'titatiua tui: p'bat' (& pono) q' cōtinue fuisti augmētat' vsq' ad hoc instās. Isto posito p'z p'ia pars: q' si nō signo g' aliquā q'titatez quā hūisti: & nō tantā hūit aliq' pars q'titatiua tui: q' sit .a. & q'titas quā nō habes sit. b. & arguit' sic. iter. a. & b. fuerunt īfinite q'titates maiores: a. quarū q'libet cor'rūdebat licui parti tui. g' tā'ā q'titate quātā fuit. a. & maiorē habuit aliq' pars q'titatiua tui: qd' fuit p'batū. Sc'da ps etiāz p'z p' exponētes: q'z tu fuisti magn': & q'lib'z pars q'titatiua tui fuit it magna: & nulla fuit tā'ā q'tita tu fuisti: q're rē. ¶ Ex ista d'clōe sequit' p'io. De q'titacūq' q'titate tu hūisti: tā'āz hūit alius hō ate: & tñ nullus hō ali' ate fuit ita magnus sicut tu fuisti: p'bat'. & pono q' in p'ia parte p'portionali hore p'terite fuit aliq's hō alius ate ita magn' sicut tu fuisti. p' illa parte: q' nō fuit ī sc'da parte p'portionali: & ī sc'da vn' alius q' tecū augmētābat' & fuit ita magn' sicut tu fuisti in illa: qui tñ nō fuit pro sc'da parte: & sic in īfinitū vsus b' instās p'fens: isto posito p'z p'ia pars: q'z oēz q'titate quā hūisti illā habuisti aliq' pte p'portionali: & ī eadē fuit aliq's homo ita magnus sicut tu fuisti in illa. ergo rē. Sc'da vō ps etiā sequitur ex casu: q'z nec ille q' fuit ī p'ia parte p'portionali: fuit ita magn' sicut tu fuisti: nec ille q' fuit in sc'da: & sic de singularis: & nō fuerunt alij hoies q' designati in casu vt suppono. igi' rē. ¶ Sc'do sequit'. De quātācūq' q'titatez tu hēs tantā h'z aliq's hō alius a te: & tñ nullus hō alius ate est ita magn' sicut tu es (p'z) dato q' oēs hoies partiūz p'portionalium de' p'seruasset vsq' nūc iclusiuē: cūz sola q'titate acq'ssitā in parte p'portionali assignata in casu isto: nec iste q' augmētābat' tecū in p'ia parte p'portionali ē ita magnus sicut tu es: nec ille q' augmētābat' in sc'da parte p'portionali: nec sic de alijs. ergo nullus ali' ate ē ita magn' sicut tu es. ¶ Quarta d'clō est ista. In īfinitū minor te est aliqua pars q'titatiua tui: & tñ nō in īfinitū maior tu es aliqua pte q'titatiua tui (p'ia pars p'z) q'z plusq' ī duplo minor te est aliqua pars tui: & plusq' in triplo minor te est aliqua pars q'ti-

Cor'm

Cor'm

2°

Cor'm

Cor'm

3°

Cor'm

Cor'm

4°

tatiua tui: & sic in infinitu. ergo rē. aīis p3 itueti. Scda pars
 similr probat: qz non in duplo es maior aliqua parte tui:
 seu loquamur de parte essentiali: seu de quātitatiua: ergo
 nō i infinitu maior tu es aliqua parte tui. nā tenet 7 aīis si
 militer: qz suū dīctōriū est falsum. ¶ Ex ista rēlone seq/
 tur pmo. Qz infinita modica pars est in te: 7 tū nulla pars
 in te est in infinitu modica. pma pars p3: qz aliquātuz mo/
 dica pars est i te: 7 nō est ita modica pars in te qn illa alia
 minor sit in te. scda pars pbat (qz quacūqz parte data)
 minor illa est in te: videlicet sua medietas. ergo illa nō est
 in infinitu modica. ¶ Secūdo sequit. Qz infinita pporti/
 onē habes ad aliquā partē tui: 7 tū ad nullā partē tui hēs
 infinita pportionē (pma pars p3) qz duplā pportionē ha/
 bes ad aliquā partē tui: 7 triplā: 7 sic in infinitu. 7 scda pars
 pbat: qz nulla pars tui ē infinite modica: nec tu es infinite
 magnus.

His suppositis respōdetur ad rōnē negando il
 laz tu es maior aliqua parte tui
 non ppter primum augmentū de anima intellectiua: qz
 illa non est magna: sed ppter augmentuz de corpore ma/
 ximo tui: quod est equale tui. 7 ad cōmune pncipiū addu/
 ctuz: dico q loquit de parte integrali vel quātitatiua: 7 nō
 essentiali: 7 sic expmīit ad verū itellectū: omne totū ē ma/
 ius sua parte quātitatiua: 7 hoc ē cōcedēduz: quare rē.

¶ Capitulu de quātitate cōtinua 7 quātitate discreta.

Vigesimo septimo

principaliter arguit
 sic ista ppō est vera. Oīs quātitas est quā/
 titas discreta: 7 eadem est falsa. ergo quā/
 titas vera. nā tenet: 7 aīis arguit pmo pro pma
 parte sic. Oīs quātitas cōtinua ē quātitas
 discreta: 7 oīs quātitas discreta ē quātitas
 discreta. q oīs quātitas est quātitas discreta. nā t3 cū miori 7
 maiorē pbo sic. omnis numerus ē quātitas discreta: s3 oīs
 quātitas cōtinua ē numerus. q oīs quātitas cōtinua est quā/
 titas discreta: nā t3 cū maiori: 7 miorē pbo. oīs quātitas cō/
 tinua ē numerus binari: q oīs quātitas cōtinua est numerus. aīis
 arguit. oīs quātitas cōtinua est due medietates. q oīs quātitas
 cōtinua ē binari: duarū medietatū. p3 nā 7 aīis: supposito
 q totū nō distinguit a suis partib' simul sumptis: nec nu/
 merus a rebus numeratis. iā pbat secūda pars aīis pnci/
 paliter sic: qm sequit. oīs quātitas est quātitas discreta: s3 quā/
 titas cōtinua est quātitas. q oīs quātitas cōtinua ē quātitas di/
 screta. nā est Aristotelē in pdicamētis diuidētē quā/
 titas: in cōtinuū. 7 discretū nō diuidētia de seipsis inuicē ve/
 rificari nō possunt: cōfirmat: si oīs quātitas eēt quātitas di/
 screta: sequerē q ly quātitas nō esset gen' ad ly discretū:
 nā ē iterū Aristotelē vbi p3. 7 nā t3: ex quo pdicatur
 vlr ly quātitas discreta de ly quātitas 7 ecōuerso.

Pro solutione huius argumpti pono qtuor s/
 nes: quarū prima est ista. L3 oē
 ens sit vnū trāscēdēter: nō tū oē ens est numeraliter vnū.
 pma pars patet: qz ens 7 vnū trāscēdēter sumptū inuicē
 cōuertunt: 7 scda pars pbat: qz oē vnū numeraliter sum/
 ptū. s. vt est pncipiū numeri est ens p se exis: sed nō oē
 ens est per se existens. q nō oē ens ē vnuz numeraliter su/
 ptuz. nā t3 cū minori: 7 maior colligit ex snia aristotelis i
 libro pdicamētoz 7 methasifice. ¶ Ex ista rēlone sequit
 correlarie p. Qz l3 quelibet pars cōtinui sit vna 7 vnū trā/
 scēdēter: nulla tū est vnū numeralr. pma pars p3: qz quelī
 pars cōtinui est vnū ens. secūda vero ē manifesta: qz nulla
 talis est p se exis. ¶ Scdo sequit. Qz l3 sortes vel pla. sit
 pars alicui: tū quilibet eozū ē vnū tā trāscēdēter: qz un/
 meraliter. pma pars est euidēs: qm tā for. quā pla. ē pars
 mundi: 7 scda silr: qz tam for. qz plato est ens p se existens.

¶ Secūda ē ista. Aliqua sunt duo trāscēdēter sūpta: q
 tū nō sunt duo numeraliter accepta: pbr. nā due medietates
 cōtinui sunt duo trāscēdēter sūpta: qz sunt duo entia: nō
 tū sunt duo numeralr accepta: qz nullū eoz per se existit.
 ¶ Ex ista rēlone sequit primo. Qz ex nullis partib' conti/
 nui resultat aliqs numerus seu quātitas discreta: pbat: nā
 ex nullis resultat numerus seu quātitas discreta: nisi illa sint
 p se exis: sed nulla pars cōtinui per se existit: qz est pars
 alicui: qd est p se vnū. ergo nulla talis cōcurrat ad nume/
 rus vel ad quātitatē discretā. ¶ Secūdo sequit. Qz ex solis
 vnitatib' numeralib': 7 per se exisib' resultat numerus seu
 quātitas discreta: probat. nā ex aliqbus resultat numerus: vt
 ex duob' binarijs: 7 ex trib' trinarijs: sed nō ex his que de
 per se nō existūt: qz illa nō cōcurrūt ad cōstitutionē nume/
 ri: sed vnitatis solū: ergo solū ex his q per se existūt: causat
 numerus: seu quātitas discreta. ¶ Tertia rēlō est ista. Nul/
 la quātitas cōtinua est quātitas discreta: nec eō: pbat. oīs
 quātitas cōtinua format in esse ex his que nō per se existūt
 sed oīs quātitas discreta cōstituit in esse ex vnitatib' p se ex/
 istentib'. q rēlō vera: cuius veritas etiā p3 p aristotelē in su/
 periori allegatione. ¶ Ex ista rēlone sequit pmo. Qz aliq
 sunt numerus binarijs: que diu post hoc erūt: 7 tamen nō
 imediate post instās p̄sens erūt aliqs numerus. p3. dato q
 illa sint inuicē separata: ex qbus imediate post instās p̄/
 sens fiet vnū cōtinuū. ¶ Secūdo seqt. Qz a. 7 b. ita bene
 sunt duo sicut unqz erūt: 7 tū imediate post instās p̄sens
 erūt numerus binari: 7 tū nō sunt numerus: nec quātitas
 discreta: pbat: dato q. a. 7 b. sint vnū cōtinuū: 7 imediate
 post instās p̄sens inuicē diuidēt: sic q nulluz illoz erit
 pars alicuius qd per se erit vnuz. ¶ Quarta conclusio est
 ista. Nulla quātitas cōtinua potest esse quātitas discreta:
 nec ecōuerso: pbat. nā cōtinuū 7 discretū sūt dīte imedia/
 te diuisiue generis: 7 cōstitutie sp̄ci. q nec de icē: nec de poli/
 pnt inuicē affirmatiue pdicari. nā p3 iductie. nā qz corporeū
 7 icorporeū imediate diuidūt ly sba: 7 rōnale 7 irrōnale ly
 aial. id nullū corporeū p̄t eē icorporeū: nec eō. ēt nullū rō/
 nale p̄t eē irrōnale nec eō. ita i pposito ex q cōtinuū: 7 di/
 scretū imediate diuidūt illū terminū quātitas: d se inuicē nō
 pnt verificari. ¶ Ex ista rēlone seqt. Qz illa nā nō valz. a. 7 b.
 pnt eē quātitas discreta: 7 a. 7 b. sūt quātitas cōtinua. q quātitas
 cōtinua p̄t eē quātitas discreta. dato. n. q. a. 7 b. sint due me/
 dietates cōtinui: ē aīis vep 7 nā falsuz: s3 ex illis pmissis so/
 lū seqt: q aliq q sūt quātitas cōtinua pnt eē quātitas discreta.
 ¶ Scdo seqt. Qz ista nā nō valet. Ista duo pedalia pnt
 eē quātitas cōtinua 7 ista duo pedalia sūt quātitas discreta: q
 quātitas discreta p̄t eē quātitas cōtinua: dato. n. q. a. 7 b. sūt
 duo pedalia p se exis: ex qb' aliqñ fiet vnuz bipedale. ē
 aīis verū 7 nā falsuz: sed bñ sequit ex illo aīte: q aliqua
 que sūt quātitas discreta pnt eē quātitas cōtinua: 7 hoc cōcedi/
 tur sicut 7 antecedens.

¶ Capitulum de magnitudine 7 paritate.

Vigesimo octavo

principaliter arguitur sic.
 ista ppō est vera. Oīs numerus est quātitas
 7 eadem ē falsa. ergo questio vera. cōsequē
 tia tenet cū prima parte antecedētis: ex eo
 q illa ppō est vniuersalis affirmatiua: in q
 pdicatur generalissimū de sua specie: sed

secunda parte pbo (qz seqt) ois numerus e qstus: s3. a. e nu- merus. g. a. e qstus: nis est falsuz: dato q. a. sit numer' triu pucto: g. z nis: no minor: g maior: q nis sit falsuz (pbo) qz seqt. a. e qstus. ergo. a est magn': nis t3: qz oe qstus e ma- gnu: z e. s3 nis falsu: qz seqt. a. est magnu: z omne. a. e tria puncta: ergo tria puncta sunt magna: tenet nis i qrtu. 3. fi- gure: z nis falsuz: qz nullus puct' e magn': cu sit idiuisibi- lis: g z nis: no minor: g maior: qd erat pbandu.

Pro solutione bu' argumeti pono qttuor solu- stiones: quaz pma e ista. Sic ali- qd e paruu z no magnu: ita ptingit dare magnu: z no puuz: pma pars pz de puncto: qz e paruu ens cu sit idiuisibile: z p- tina aci qstitate: cu sit picipiu qstitatis cotinue. z. pbat ex hoc: qz em positionem theologoz: deus pot facere cor- pas infinitu: quo facto: illud esset magnu: z no paruu: qz ni- bil posset ee maius illo. Ex ista solone sequit primo. Qz ista pntia non valet. a. est maius. b. ergo. b. e minus. a. pba- tur: z pono: q. a. sit corpus ifinitu: z. b. corpus finitu. isto po- sito: nis est veyz p exponetes: z nis falsuz: si eni. b. est min' a: seqt: q. a. e paruu: nis falsuz: qz nihil pot ee maius. a. z. seqt q ista nis no valet. a. e. minus. b. g. c. e maius. a. pba- tur: z pono: q. a. sit vnus punctus: z. b. corpus finitu. isto po- sito: pma pars e vera per exponetes: z nis falsuz: ex quo. a. non est magnu: cu nihil potest esse minus. a. Secunda e ista. Sicut aliquis numerus e paruus z no magnus: ita contingit dare numez magnu: z no paruu: pma pars pz: de numero binario qui est paruus: z no magnus: cu non possit habere numez minore se. z. pars pz et: dato: qz eet nume- rus ifinitus: ille naqz eet magn': z no paruu: qz no possz hre numez maiore se. Ex ista pntia seqt pmo. Qz numer' bi- narius quocunqz alio nuro finito e minor: z tn nullus nuer- rus finit' binario e maior: p. pars pz de se: z z. filr ex quo nullus binarius e magnus. Secundo seqt. Qz numer' ifinitus quocunqz ternario: vel qternario e maior: z tn no e maior aliquo binario: pz vt pus: qz quilibz numer' terna- rius vel quaternarius: aut qcuqz altus: inter numez bina- rium: z ifinitu numez est magn': z paruus: magn' naqz re- spectu minoris: z paruus respectu maioris: s3 nuerus bina- rius no bz aliqne numez infra se: ideo ille est paruus: z no magn': qz zc. Tertia e ista. Lz ptingat dare corp' ma- gnu z no paruu: no tn ptingit dare paruu z non magnus: p- pars pz de corpore ifinito: z secunda pbat: na si aliqd e cor- pus: illud bz medietate: z p nis maius e illa medietate: g e magnus. Ex pma pntia sequit pmo. Qz ista nis e bona. a. est aliquatu paruu: z nihil est minus. a. g. a. est paruu: z no magnu. Sz ista no valet. a. e aliquatu magnus: z nihil e ma- ius. a. ergo. a. est magnu z no paruu: pma pars pz: qz nis e impossibile: eo ipso eni qz a foret aliquantu paruu: aliqd fo- ret min'. a. z. pars pbat: qm vltima spera e corpus aliq- tu magnu: quo nihil est maius: z tn est magnu z paruu: ma- gnu naqz respectu minoris z paruu respectu maioris: non qd actualr existit: s3 per assignatione. Secundo seqt. Qz possibile e aliquid esse intesum: z no remissuz: sed no e possi- bile aliquid ee remissuz: z no intesuz: pma pars pz: dato: qz deus pduceret ifinita albedine itesue. z. filr: qz si aliqd est remissuz: illud distat a no gradu sue latudinis: z p nis e dare gradu remissiore: quare seqtur: qz pms assignat' gra- dus est intesuz. Quarta e ista. Aliq' pportio maioris inequalitatis no e habitudo maioris ad minus: pbat: naz corpus ifiniti ad corpus finitu: z numeri ifiniti ad nume- rum finitum: e pportio maioris inequalitatis: z tn non e ha- bitudo maioris ad min': qz nihil e minus copore ifinito: nec aliqs numerus e minor numero ifinito: cuz numerus ifinit' no sit paruu: nec modicu sit corp' ifinitu. Ex ista pntia seqt pmo. Qz aliqua pportio minoris inequalitatis no e habitudo minoris ad maius: pz: na binary ad ternariu

e pportio minoris inequalitatis: et tn no e habitudo minoris ad mai' qz ternari' no e numerus maior binario: cum bina- rius no sit numerus magn'. Secundo sequit. Qz aliqne sunt due pportiones eiusde ronis omnino: quaz vna est ha- bitudo maioris ad minus: z no alia: pbat: z assigno duas p- portiones: quaz vna sit octonary ad quaternarium: z alia quaternary ad binariu. isto posito: quelibet istaz pportio- num est pportio dupla: ergo sut eiusde denominatois om- nino: z pma est habitudo maioris ad minus: qz tam octona- rius qz quaternarius e magnus: z paruu nuerus: s3 scda no e bitudo maioris ad minus: qz binari' no e magn': qz zc.

His visis pz responsio ad rone pcededo illa: omnis numer' e qstus: z illa filr. a. numer' e qua- tus. s3 nego illa nisaz. a. numerus e quatus: g. a. numerus e magnus: z nego qz oe qstus e magnu: z e. s3 pceda: qz omne quatus pntiu e magnu: cocedo tn q numerus trium pun- ctu e magnus. z ad improbatione quado sic arguit. a. est magnu: z omne. a. e tria puncta: g tria puncta sunt magnuz: nego nisaz: nec e fillus i quarto tertie figure: qz no pcludi- tur maior extremitas de minori: vnde magnu i prima pro- portione e numeri singularis: z respicit illum terminu. a. i pclusionone vero e numeri pluralis: z respicit illum terminu tria: z ideo deberet sic concludi: ergo tria puncta sunt ma- guum. a. seu magnus numerus: qd coceditur: quare zc.

Capitulu de terminis transcendentibus.

Vgesimo nono pncipalr ad qone ar- guit sic. ista ppositio e ve- ra. Ois qstitas e ens: z eade e falsa. g qd va- z nis cum pma parte antia: qz termin' tra- scendens e verificabilis vlr de omni gene- ralissimo: vt pz iductiue: bec eni ppositio e vera: ois suba e ens: z bec filr. ois qualis est ens: z sic de singulis: g etiaz videf qz bec debeat esse vera. ois qstitas e ens. z. pars antia pbat: qm sequit: ois quati- tas e ens: s3 ois numerus e qstitas: g ois numer' e ens: nis flz qz nuer' ex sorte z pla. no est ens: cu sor. z pla. no sint ali- qd: g aliq' pmissaz. non minor. g maior: qz ois numerus est quantitas discreta: ergo maior qd erat probandum.

Pro solutione bui' argumti pono qttuor nes: quaz pma e ista. No solu i recto z singulariter repit termin' transcendes: sed etia in recto z obliquo: z pluraliter aliqs denoiat talis: pbat: na sic bec e pdicatio transcendes. sor. est ens: ita videf ista: sor. est entis: z bec et sor. z plato sunt etia. g sicut ly ens est termin' tran- scendes: ita ly entis z ly etia obliq' z plraliter sumpra. Ex ista pntia sequit i pmo. Qz plures qz quinqginta sunt termi- ni transcendes no coincidetes in mo significadi: pz: qm isti gnqz sunt termini transcendes: aliqd: res: vnu: veyz: pfectu: z eoz casus tam singlariter qz pluraliter sumpti. Secu- do seqt qz vltra centu sut generalissima gna: no coicideta in modis significadi: pz: qm decé sunt i recto: z singulariter pdicabilia: ac et eoz casus singlariter: z pluraliter sumpti. vt satis liqt itueti. z. e ista. De omni gnalissimo e veri- ficabile vlr transcendes p se vel p accidés: pz ista e iductiue: qz ois suba e ens: vel entia: z ois qstitas: vel qualitas e ens: vel entia: z sic de alijs: voco aut transcendes p se terminum transcendet: transcendet pdicabile singlaré z i recto. tran- scendenté vero p accidés voco ei' alios casus singularis: z pluralis numeri transcendenté pdicabiles: vt entis: entia: en- tibus. z bz. Ex ista pntia seqt pmo. Qz lz de ly numer' no distinguendo numez a reb' numeratis n verificet ly ens: vel ly aliqd: tn de eode verificat entia: vel aliq: pz: qz licet bet no sit vera. numerus est ens: vel aliqd. h tn est vera nu- mer' e entia: z aliq'. Secundo seqt. Qz non de quocunqz e verificabile vnu transcendentiu: de eode e verificabile reli- quu: pz: qz de ly numerus verificat ly entia: z non ly ens: z

Coz

p' s

Coz

z s

Coz

Coz

3° de ly deus: verificat ly ens: et non ly entis. ¶ 3° est ista. L3
quodlibet ly aliqd: vel ly res: sit terminus transcendentis: non tamen
quodlibet ly ens est h^o: prima pars p3 inductiue: et secunda filii: qz
ly ens participialiter sumptum non est terminus transcendentis: qz co
uertit cum ly existens: solum enim ens nominaliter sumptum: in tali de
noatione est transcendentis. ¶ Ex ista h^one sequit primo. Quod ly ens:
et ly aliqd: conuertuntur: et ly ens: et ly aliqd: non conuertuntur (p3) qz
ly ens: et ly aliqd: transcendentem sumpta conuertuntur: sed ly ens: et ly
ens nominaliter sumpta conuertuntur: sed non difformiter sumpta: vnu
participialiter: et reliquum nominaliter. ¶ Secundo sequit. Quod ois
numerus: et ois quantitas est ens participialiter sumptum (p3) qz
ois numerus: et ois quantitas est existens. ¶ Tertio sequit. Quod
alis numerus est ens: et ideo non est ens: sumendo ly ens diffor
miter: in affirmatiua participialiter: et in negatiua nominaliter. ¶ Quar
to sequit. Quod ista pna non valet. Iste numerus est ens: iste nume
rus est for. et pla. qz for. et pla. sunt ens: qz ly ens participialiter sum
ptum: est adiectiuum in antecedente respiciens illum terminum nue
rius: et in ista illud copulatum for. et pla. sed deberet inferri. qz
4° for. et plato sunt numerus ens: seu numerus existens. ¶ 4° est
ista. Sumendo numerus put distinguit a reb^o numeratis:
ois numerus: et ois quantitas est aliqd: et ens nominaliter: seu
transcendentem sumptum (p3) na sicut ois quantitas pna est ali
quid: qz est accidens quo copulantur partes inuicem continui. ita
ois quantitas discreta videt esse aliqd: quia est vnu accidens
quo aliq^o mlti separantur. ¶ Ex ista h^one sequit primo. Quod ali
quod accidens est in duobus hoibus. non tamen in duplici subo (p3)
na numerus binarius duorum hoium est in duobus hoibus: in quibus
est accidentaliter fundatus: sed isti duo homines non sunt nisi
vnu subiectum istius accidentis. ¶ Secundo sequit. Quod aliq
forma indiuisibilis est in aliquo subiecto qnto: et non in aliq^o par
te eius (patet) na numerus binarius: seu quicumq^o alius put di
stinguit a reb^o numeratis est in subo discreto: et non in aliqua
parte eius: ex quo nullam partem denotat: exemplum habetur in for
ma circuli. qz est indiuisibilis exns in toto circolo. et in nulla eius
pte: habet tamen non sunt hic nisi tangenda: qm pntinet ad sciaz altiore.
his visis **faciliter rident ad rone procedendo qzlibz**
illaz: ois quantitas est ens: ois numerus est
ens: sumendo ly ens participialiter: et distinguendo numerus a reb^o
numeratis: et non tenendo nominaliter: et tunc dicitur: quod numerus for
tis et platonis: non est fortes et plato. Si autem ly ens tenet noia
liter et transcendenter: non distinguendo numerus a reb^o nume
ratis: nego illa. ois quantitas est ens (et ad probationem dico) qz
lz de quolibz generalissimo verificet transcendentis: non oz
quod illud sit ly ens. sed sufficit quod ipz sit ens vel entia. Ideo co
cedo quod ois quantitas est ens vel entia: quare etc.
Capitulum de corpore predicamenti quantitatis et predi
camenti substantie.
Igesimo pncipaliter ad questionem ar
guit sic: ista propositio est ve
ra. De corpore est suba. et eadem est falsa. qz qstio
vera: et pna cum pna parte antea. qz illa est propositio
tio vlis affirmatiua: in qua predicat generalis
simum de sublaterno: et pna parte (patet)
qm arguit sic: ois corpus est suba: sed aliqz quanti
tas continua est corpus. qz aliqz quantitas continua est: pna sim: distin
guendo quantitatem are qnta: qz sic sumendo quantitatem ipsa non est ni
si accidens. qz aliqz pmissa est falsa: non minor. qz maior: qz minor
non sit falsa (p3) p Aristo. in predicamento quantitatis diuidetur co
tinuum: in linea: superficie: corpore: locum: et tps. Ite dato quod quantitas
non distinguat are qnta: arguit sic: ois corpus est suba: sed aliqz al
bedo est corpus. qz aliqz albedo est suba: sed est impossibilis. qz vna pre
missa est falsa: sed non minor: qz albedo est longa: lata: et p
funda. qz maior quod erat probatum.
p^o Pro solutioe huius pnae pono quatuor pnae: quarz
prima est ista. Li corpus sumptum in sua

maxima cōitate nō ē termin^o pdicamentalis: s; termin^o eg
uocus (p3) qz ly corpus cōissime sumptū pdicaf taz de sub
stātia qz de accūte: et taz de corpe pdicamti. sube: qz de cōpe
pdicamēti accūtis. qz nō ē i aliq pdicamto (p3 pna) qz nlls
termin^o p se ē i duplici pdicameto: sic nec ly ens: qz pdicaf
de oib^o pdicamentis nec ly accūis: qz pdicaf de oib^o pdica
mētis accūtiū: qz at ly corpus sic sumptū sit termin^o equo
cus (patet) qz s; diuersas rōnes pdicatur: vificat nāqz de
suba: vt pposita ē ex mā et forma: et de accūte. put h3 trinas
diuēsiones. v3. lōgitudinē: latitudinē: et pfunditatē. ¶ Ex
ista h^one sequit pmo. Quod ly corpus nō ē pdicamēti sube subal
ternū: nec spēs pdicamēti qntitatis (p3) qz nō est terminus
pdicamentalis. ¶ Secdo sequit. Quod qlibet istaz ē impossibilis: oē
corp^o ē substātia: oē corp^o est qntitas: qz cuiuslz eaz de aliq
vificat subz de quo nō vificat pdicatu. ¶ 2° est ista. ly cō
pus vniuoce sumptū ē terminus pdicamentalis: nō tñ pntes
ad duo pdicamenta: p^o pars ē manifesta: p aristotile in pdi
camentis ponētē corpus in pdicamēto substantie: et itez ly
corpus i pdicamento qntitatis. 2° pars pbat sic: nullū ly
corp^o qd est pdicamēti sube est pdicamēti qntitatis nec e.
qz ly corp^o non ē pertinens ad duo pdicamenta (p3 pna) ex
quo nō ponit corpus in aliquo pdicamento: nisi in predica
mento qntitatis vel sube: et ans arguit: quia nullū vniuocū
est in duobus pdicamentis. ¶ Ex ista h^one sequit pmo. Quod
ly corpus. et ly cōpus nō inuicē conuertunt: s; sunt termini di
spcrati (patet) illi duo termini nō conuertunt: sed sunt dispe
rati: quoz vnus solū de suba verificat: et aliis de accūte: s;
ly corpus pdicamenti sube: solū de substātia verificat: et ly
cōpus pdicamēti qntitatis: solū de accūte: et hoc distinguen
do qntitatē are quāta. ¶ Secdo sequit. Quod ly corp^o ē subal
ternū pnti sube: et ly corpus non est subalternuz pdicamē
ti substantie (p3) ex quo sunt duo pdicamēta i quoz subal
ternat ly qntitas et alio ly cōpus. Et ita dicit de pdicamento
quantitatis quia ly corpus ē spēs pdicamti quātitatis: et ly
corpus nō ē species eiusdē. ¶ Tertio sequit. Quod qlibz istaru
ē necia. qdlibz corp^o ē suba: qdlibz cōpus ē accūis: supposito
n. qz i p^o subyciat termin^o pdicamti sube. et i 2° termin^o pdi
camentis qntitatis. ¶ 4° sequit. Quod hec pdicatio ē impossibil. oē
corp^o ē corp^o: dato quod subyciat terius pdicamti sube: et pdicaf
terminus pdicamti qntitatis: aut e.^o tñ cū pponit oz pcedit: qz
fm cōem modū loquēdi vniformiter sumit apte vtriusqz
extremi: qre etc. ¶ 3° est ista. Ponendo quātitatē distinctaz
are quāta possibile ē aliqd eē hoiez: et nullā oino hre dime
sionem pbat (et pono) quod deus anihilat oem quātitatē for
tis: remanente mā fortis cū actuatione sue forme. isto posi
to: for. esset hō: qz esset substātia p se existēs pposita ex ma
teria: et forma: nō tñ hret aliquā dimensionē: ex quo in co
ois qntitas esset anihilata. ¶ Ex ista h^one sequit pmo. Quod est
possibile corp^o esse: et nō lōgū: latū: et pfundū (patet) na in
casu pclonis: for. eēt cōpus: qz esset hō: et aial: et nō eēt longū
latū: nec pfundū: ex quo nō hret quātitatē. ¶ Secdo
sequit. Quod h diffinitio: lōgitudō: et latitudo: cū pfuditatē
ē diffinitio cōporis pdicamti sube: s; pdicamti qntitatis (p3)
qz possibile ē eē corp^o pdicamti sube sine h^o demēsionib^o: s;
non est possibile esse corpus pdicamenti qntitatis sine illis.
¶ 4° est ista. Cōtingit aliqd totū esse et hre partes: et nulla
sui parte esse maius (p3 in casu isto) for. habere partes cō
tiales. v3. materia: et forma: et ex hoc esset quoddaz totū: nō
tñ aliqua sui parte esset maius: qz nullā haberet magnitu
dinem: nec partes quātitatiuā. Et si dicit quod superi^o in vno
pncipali cōcessuz est: omne totū eē maius sua parte qntita
tiua: dicit quod vex eēt possibile ē oppositū: vel dicat quod vbi
sumit totū vt h3 respectum ad suas partes quātitatiuas: et
non ad partes simplr. ¶ Ex ista h^one sequit pmo. Quod non si
ab equalibus equalia demas cetera que remanebūt erūt
eqlia: pbat (et pono) quod a. et b. sint duo pedalia: que nunqz

post hec habebunt aliquam quantitatem: sed remanebunt cum simplici materia: et simplici forma. isto posito. a. et b. sunt equalia: quia sunt pedalia: a quibus dement equalia: quia due pedalia: et tamen cetera que manebunt non erunt equalia: quia non erunt quanta: et si dicitur hoc est oppositum unius principii. dicitur quod istud principium sic intelligitur: si ab equalibus equalia demas: cetera que remanent quanta: sunt equalia. **Secundo sequitur.** Quod possibile est aliquid quantum esse: et ad suam medietatem non habere proportionem duplicem: probatur (et pono) quod a. sit unum bipedale: cuius una quarta immediate post hoc non habebit aliquam quantitatem. isto posito. a. immediate post hoc erit quantum: quia plusquam sua medietas erit quanta: et tamen ad suam medietatem non habebit proportionem duplicem (probatur) nam nihil ad suam medietatem habet proportionem duplicem: nisi excedat illam per aliam medietatem equaliter: sed illa medietas cuius una pars est quanta: et alia non: non est equalis alteri medietati totaliter quanto: cum illa non sit quanta: cum sola eius medietas sit quanta: quare etc.

Hic visis pars solutio ad rationem dicendo. quod illa propositio est vera: omne corpus est substantia: si subicitur corpus predicamenti sube. Et ad rationem dico: quod si in minori corpus sumitur eodem modo: nego illam: si vero differenter: nego contra. Et ita ad confirmationem dicatur: si autem in principio sumitur subiectus propositionis proposita ut species predicamenti quantitatis: nego illam: et contra quod predicetur generalissimum de suo subalterno: quare et cetera.

Capitulum de superiori: et inferiori: cum negatiua et distributioe.

Trigesimo primo principaliter arguitur sic: ista propositio. Tu non es aliquid ubi sol est: est vera: et eadem est falsa. quod quantum vera: contra tamen cum prima parte antea: quam arguitur sic: tu non es ubi sol est: ergo tu non es aliquid ubi sol est (pariter) quia ex opposito sequitur oppositum: et antea est verum ut patet. ergo et contra. et pars antea probatur sic (nam sequitur) tu non es aliquid ubi sol est. ergo tu non es sciens ubi sol est (patet contra) quia arguitur a superiori distributo negatiue: ad suum inferius: et contra falsum: quia tu scis ubi sol est ut suppono. quod et antea.

Pro solutione huius argumenti pono quattuor rationes: quarum prima est ista. a superiori ad suum inferius non distributiue non valet contra: nisi forte gratia materie (patet) quia non sequitur: animal currit: ergo homo currit: nec sequitur: animal non currit. ergo homo non currit: et notanter dico nisi gratia materie: quia optime sequitur: tu es animal: ergo tu es homo: demonstrando hominem. aliqua propositio scitur: ergo aliqua propositio vera scitur: alius homo est albus. ergo aliquis homo albus est albus: et sic de infinitis. **Ex ista** hinc sequitur primo. Quod a superiori ad suum inferius negatione proposita: non valet argumentum: quia non sequitur. non nullum animal currit: ergo non nullus homo currit: non omne animal mouetur. ergo non quilibet homo mouetur: sicut non valet iste: quibus equaliter aliquid animal currit: ergo alius homo currit. aliquod animal non mouetur. ergo aliquis homo non mouetur: quare etc. **Secundo sequitur.** Quod a superiori ad suum inferius negatiue distributioe: superius et inferius: non valet consequentia: quia non sequitur: animal non mouetur: ergo homo non currit: hic namque arguitur a superiori ad suum inferius ratione vtriusque extremi: et ratione primi non arguitur distributiue: sed ratione secundi. Ideo fallit contra ratione primi: et non ratione secundi. **Secunda** ratio est ista a superiori distributo negatiue et immobili ad suum inferius ratione totius extremi non valet contra. unde non sequitur: non incipit homo esse: ergo non incipit sol esse: tu non incipis esse albus: ergo tu non incipis esse coloratus. **Ex ista** hinc sequitur primo. Quod nulla istarum consequentiarum valet: non continenter homo est homo: ergo non contingenter tu es homo. ly homo non significat primo animal: ergo non significat primo hominem: et hoc contingit. quia terminus distributus negatiue immobili distribuitur. **Secundo sequitur.** Quod nulla istarum consequentiarum valet. fortes non in quantum animal est risibilis. quod

fortes non in quantum homo est risibilis. si nullum animal mouetur: nullum animal currit: ergo si nullus homo mouetur: nullus animal currit. continue enim arguitur distributiue immobili. **3°** est ista a superiori distributo negatiue mobili ad suum inferius ratione partis extremi solus: non valet contra: quia non sequitur: tu non es equalis asinus: ergo tu non es apparens asinus: tu non es ens platonis: ergo tu non es dominus platonis: quia ly aliquid sit superius ad ly apparens: et ly ens ad ly dominus: non tamen ly aliquid sit superius ad ly apparens asinus: sicut nec ly ens platonis: ad ly dominus platonis. **Ex ista** hinc sequitur primo. Quod ista contra non valet. Tu non es aliquid ubi sol est: ergo tu non es sciens ubi sol est: quia arguitur ratione partis solus et non ratione totius extremi: nec etiam illa prima valet. non animal currit: ergo non hominem currit: risibile currit: quia hic non arguitur ratione totius extremi: nec ratione partis ex eo quia ablatiuus absolute sumptus: non se tamen ex aliqua parte propositio. **4°** est ista a superiori distributo ad suum inferius negatiue mobili: ratione totius extremi: frequenter fallit consequentia: patet: quia non sequitur: nullum animal disputat: ergo nullus homo currit. nullum coloratum tangitur: ergo nullum album videtur. **Ex ista** hinc sequitur primo. Quod ista consequentia non valet de forma. nullum animal currit: ergo nullus homo currit: quia alia sibi similis in forma non valet. hinc vult nullum animal currit: ergo nullus homo disputat. **Secundo sequitur.** Quod a superiori distributo negatiue mobili ad suum inferius: non vniuersaliter valet contra de forma: in 3° adiacente: sed bene in 2° adiacente: quia hec est formalis: et de forma: nullum animal est: ergo nullus homo est: dicatur ergo: quod a superiori distributo negatiue mobili ad suum inferius: ratione totius extremi: quolibet alio non variato: et cum debito medio: est bonum argumentum: hinc tamen medium non requirit nisi in terminis modalibus: vel officialibus: quia bene sequitur: nullum animal currit: ergo nullus homo currit: sed non sequitur: nullum hominem scis non esse: ergo nullum antichristum scis non esse: dato enim quod quilibet hominem scias esse: est antea verum: et consequens falsum: sed bene sequitur cum tali medio antequam est homo.

Hic visis pars solutio ad rationem concedendo illam: tu non es aliquid ubi sol est: et ad impragationem: nego consequentiam: quia arguitur distributiue negatiue: ratione partis extremi. **Notanda** tamen est differentia inter istas propositioes: ubi sol est: tu es sciens: et tu es sciens ubi sol est: prima enim significat assertiue: quod locus in quo sol est: est locus in quo tu es sciens: et hoc est falsum: idem prima est falsa: sed 2^a significat conuertibiliter quod tu es sciens locum in quo sol est: et hoc est verum: idem secunda est vera: et non mixta quare una est vera: et alia falsa: quia una est localis. vult patet: et alia de locato extremo. s. 2°. Et ex hoc sequitur quod ista consequentia non valet ubi sol est: tu non es sciens: ergo tu non es sciens ubi sol est: quia iam antea est verum: et contra falsum: nec etiam est sequitur: tu non es sciens ubi sol est: ergo ubi sol est tu non es sciens: dato enim quod tu esses ubi sol est: et scires istam propositionem: homo est animal: sed ne scires ubi esset sol: foret antea verum: et contra falsum: quare etc.

Capitulum de superiori et inferiori: cum distributioe affirmatiua.

Trigesimo secundo principaliter ad questionem arguitur sic: ista propositio est vera. Tu es omne animal: et omnis homo currens: et eadem est falsa: ergo questio vera: tenet consequentiam: et antea arguitur: et pono quod tu sis omnis homo currens. isto posito: probatur prima pars sic: tu es animal: et omnis homo currens: et nihil est animal et omnis homo currens: quin tu es istud: ergo tu es omne animal: et omnis homo currens: patet consequentia ab exponentibus ad exposita: antecedens est verum: ergo et consequens: quod tamen illa sit falsa arguitur sic: tu es omne animal: et omnis homo currens: sed aliquis asinus est animal: ergo tu ex asinus: et omnis homo currens: patet consequentia a superiori distributo ad suum

inferius cu debito medio: 7 consequens falsus vt satis stat. ergo 7 antecedens: quod fuit probandum.

1^a 2^a Pro solutione huius argumeti pono quattuor nes: quarum prima est ista. A superiori distributo affirmatiue ad suu inferius non valet

2^a sequentia nisi forte gratia materie: p3: q2 non sequit: omnis homo currit: ergo tu curris: q2 tradictorizum sequetis stat cu antecedete: nec sequit: omne aial e aial. g aligs homo e aial: q2 ams e necessariu: 7 pns ptinges. iterdu tn valet 2^a a superiori distributo ad suu inferius affirmatiue gra ma/ terie: q2 bene sequit: omnis ppositio scitur. ergo omnis p

1° positio falsa e impossibilis. Ex ista hne sequit pmo. q2 a superiori distributo affirmatiue: ad suu iferius p se vlr si ne medio 73 argumetu: na bene sequit: omne aial currit. g omnis ho currit (pbat) na tradictorizum pntis repugnat anti. bec. n. rapugat: omne aial currit: 7 homo no currit: q2 pbo sic: omne aial currit: 7 ho non currit: ergo ho no e aial: tenet 2^a i qro secude figure: 7 2° celo e impossibilis: ergo p/

1° misse repugnant. Secundo sequit. q2 a superiori distri buto affirmatiue ad suu inferi per accns non valet argu mentum sine medio: nisi forte gratia materie: seu certe co/ positionis subiecti ad pdicatu: vnde non sequit: ois ho cur rit: ergo ois ho albus currit: q2 oppo pntis stat cu ante: tn bene seqt: omne aial e album: ergo omne aial albu e albu: omnis homo currit: ergo omnis ho currens currit: voco ife/ riu sp se illud ex quo 7 suo supiozi resultat ppositio affir matiua necessaria: vt homo dicit inferi per se ad ly aial: q2 bec est necessaria: homo est animal: 7 inferius per accidens: voco illud ex quo 7 suo superiori resultat ppositio affirma tiua contingens: vt ho albus respectu huius termini homo:

2^a 2^a q2 bec e contingens: ho albus est homo. Secuda 2ª est. A superiori distributo affirmatiue imobilr ad suum iferi? cum debito medio non valz 2^a na. vñ non sequitur: necessa rio omne aial est: sed tu es aial: ergo necessario tu es. incipit omne ens esse: sed tu es ens: ergo tu incipis esse: 7 hoc ideo:

1° q2 superi distribuitur imobiliter. Ex ista hne sequitur p. q2 a supiozi distributo affirmatiue 7 dterminato p terminu officabilem: seu conditionalem cu debito medio: non valz 2^a na: q2 no seqtur: ly ois homo pmo significat omnes homi nem: 7 fortes e ho: ergo ly ois ho significat pmo forte. si ois ho currit omne risibile currit: sed fortes e homo: ergo si for tes currit omne risibile currit. Secundo sequit. q2 a supe riori distributo affirmatiue 7 determinato p terminuz ha betez causas veritatis ad suu iferi? cu debito medio no va let 2^a na: q2 no sequit: tu desinis scire omnē ppositionē: 7 a. e ppositio: ergo tu desinis scire a. omni aial currete omne aial currit: sz fortes e aial: g omni aiali currete fortes cur rit: quare 2^a. 3^a 3^a est ista. A supiozi distributo mobiliter

1° affirmatiue ad suu inferi? cu 2^a stia superioris de inferiori no valet 2^a na: q2 no seqt: ois ho alb? currit: fortes e homo: ergo fortes albus currit: tu es albio: asino: brunellus e asi nus. g tu es albio: brunello. Ex ista hne sequit pmo. q2 ois termin? distributus: distribuit p oi suo supposito: non tamen pro omni suo inferiori (patet) nam cuz dicit ois ho albus currit: distribuit ly homo p omni hoie albo: 7 omnis ho albus e suu suppositu: sed no supponit p forte (dato) q2 sit niger: no obstate q2 ly fortes sit inferior ad illu terminum homo. Secundo sequit. q2 suppositum: 7 inferius: se ba bent fm ordinem predicamentalem: q2 sequit: hoc est sup positum: ergo hoc e inferius: 7 non e. vñ ly antechrist? est inferius ad aliquē terminuz: sz ille terminus no supponat

3^a 2^a p antechristo. Quarta coclo e ista. A supiozi distributo mobiliter affirmatiue: ad suum inferius cu debito medio: est bonuz argumentum: vt omnis ho currit: fortes e ho. g for: currit: poco aut debitū mediu: ppositionē in qua cōiungit

1° 4^a superius suo inferiori eque ample: vel stricte: cu altera pre missa: p. verbi gratia: in hac ppositione ois ho currit: suppo nit ly ho p omni hoie exite: no limitatu plus ad vnuz: q2 ad aliū: io hoc e sufficiens mediu forte. e ho: sz i ista: omnis ho albus currit: limitat ly ho: ideo hoc no e sufficiens mediu forte. e ho: q2 hic non limitat ly ho: sed hoc e sufficiens: fortes e ho albus: vbi ita stricte sumit sicut i pozi. Ex ista hne sequitur pmo. q2 ista 2^a na non valz: tu es hic omnis homo: plato e homo. g tu es hic pla. q2 ly homo i pma supponit fo lum p homine exite hic: 7 i secuda indifferēter distiucti ue p omni homie. Secundo sequit. q2 nec etiā valz ista 2^a na. aliquādo omne aial fuit in archa noe: tu fuisti aial ali quādo g tu fuisti in archa noe: q2 ly aial in maiori supponit solū p aiali: q2 fuit tēpoze noe: 7 i minori indifferēter distiucti ue p omni aiali q2 fuit aliquo tēpoze: io deberet sic ar gui: aliquādo omne aial fuit i archa noe: 7 tūc tu fuisti aial: ergo tu fuisti in archa noe: Itēz tu es hic ois ho: 7 plato est homo hic: ergo tu es hic plato: consequentia bona: sed ante cedens no est possibile: quare 2^a.

superius suo inferiori eque ample: vel stricte: cu altera pre missa: p. verbi gratia: in hac ppositione ois ho currit: suppo nit ly ho p omni hoie exite: no limitatu plus ad vnuz: q2 ad aliū: io hoc e sufficiens mediu forte. e ho: sz i ista: omnis ho albus currit: limitat ly ho: ideo hoc no e sufficiens mediu forte. e ho: q2 hic non limitat ly ho: sed hoc e sufficiens: fortes e ho albus: vbi ita stricte sumit sicut i pozi. Ex ista hne sequitur pmo. q2 ista 2^a na non valz: tu es hic omnis homo: plato e homo. g tu es hic pla. q2 ly homo i pma supponit fo lum p homine exite hic: 7 i secuda indifferēter distiucti ue p omni homie. Secundo sequit. q2 nec etiā valz ista 2^a na. aliquādo omne aial fuit in archa noe: tu fuisti aial ali quādo g tu fuisti in archa noe: q2 ly aial in maiori supponit solū p aiali: q2 fuit tēpoze noe: 7 i minori indifferēter distiucti ue p omni aiali q2 fuit aliquo tēpoze: io deberet sic ar gui: aliquādo omne aial fuit i archa noe: 7 tūc tu fuisti aial: ergo tu fuisti in archa noe: Itēz tu es hic ois ho: 7 plato est homo hic: ergo tu es hic plato: consequentia bona: sed ante cedens no est possibile: quare 2^a.

Hic visis p3 solutio ronis pcedendo istaz: tu es om ne aial: 7 omnis ho currens: si distributio pmi signi cadit supra totum copulatum (7 ad iprobatoez) nego cosequentiam: quia no arguit cum debito medio: q2 in prima limitatur ly animal per ly omnis homo: 7 no in se cūda: io dēret sic argui: tu es oē aial: 7 ois ho currens: sz pla. e aial 7 ois ho currens. g tu es plato: sz minor negat i casu il lo: si autē dicitur in principio: q2 distributio primi signi no fertur supra totum copulatum: sed solum supra primā par tem: nego illā: tu es omne animal: 7 omnis homo currens: (7 ad probationē) nego consequentiaz: nec arguitur ab ex ponentibus ad expositum: quoniam illa sic sumpra debet isto modo exponi: tu es animal: 7 omnis homo currens: 7 nihil est animal quin tu es illud 7 ois homo currens: qua ruz 2^a e falsa: vt p3 inspiciēti suū cōtradictoriū: quare 2^a.

Caplm de inceptōibus reduplicatis p terminū relatiuū.

Trigesimo 3° pncipaliter ad qonē arguitur sic. ista propo sio e vera. Tu icipis ee alb? aliquo gradu albedinis: 7 eadē est falsa. g qstio vera: 2^a na tenet: 7 ams arguit: ponēdo q2 tu icipias ee albus p remotionē de pnti: isto posito (pa tet p? pars aantis) qm nūc tu no es alb? ali quo gradu albedis: 7 imediate p? istās pns tu eris alb? ali quo gradu albedis. g tu icipis esse alb? aliquo gradu albo dinis: sz pbat scda pars sic: tu no icipis ee albus isto gradu albedis: nec icipis ee alb? isto gradu albedis: 7 sic de singu lis. 7 isti erūt oēs gradus albedis qbus tu eris alb?. g tu no icipis ee albus aliquo gradu albedis: p3 2^a na a singularib? sufficiēter enumeratis ad suū terminū cōez cu debito mo dio: 7 ams e verz. g 7 2^a na: q2 est tradictorizuz pponis ppositē sz q2 ams sit verz (pbat) q2 e vna copulatiua cui? qlibz p? e vera: quacuq; n. data. verz e: q2 tu no icipis ee alb? isto gr du albedis. q2 iter istū gradu datus: 7 no gradu albedis n? ee albi sub quo es mō erūt ifiniti gradus quoz quolibz p? eris alb? q2 isto gradu assignato. g tu no icipis sz aliqū icipies ee alb? isto gradu albedis. q2 fuit pbandū.

Pro solutiōe hui? argumeti pono qttuor nes. quaz pma e ista. Jā icipit ee istas p? q2 post hoc icipiet ee (pbat) nūc non e instās q2 post hoc icipiet ee. 7 imediate post hoc istās pns erit instās q2 post hoc icipiet ee. g icipit ee instās q2 post hoc incipiet ee p3 2^a na 7 ams silr p assignationē tradictoriz pme partis 7 expo sitionē scde. Ex ista hne seqt correlative. q2 iā icipit aliq par e ptransita: q2 p tps post hoc 2^m se totā erit ptransē m da. pbat (7 pono) q2 iā icipiat alq spaciū pertrāfiri p re moriōez de pnti. isto posito arguit sic. nūc no e aliq pars p

segit: no necessario iste ho e aial: 7 no necessario iste homo e aial: 7 sic de singulis: 7 isti sunt oes homines: ergo no necesario homo est animal: quare 7c.

Capitulum de veritate 7 falsitate propositionum: de preterito 7 futuro.

Trigesimo quarto. ad qone pncipaliter arguit sic. ista ppositio e vera. Necessse e deu sciuisse an xpz fore: 7 eadez e falsa. g qstio vera: 7 ams arguit p pma parte sic: hec pposito e necia deus scinit an xpm fore: 7 ipsa adeqte significat deu sciuisse an xpz fore. ergo necesse e deu sciuisse an xpz fore: 7 ams t3 cu minori: 7 maiore pbo sic: illa ppoe e de pterito va no depedes a futuro. g e necia: cose quetia t3 cu antecedente: quo ad hoc q illa e va de pterito: s3 pbo ipsaz no depedere a futuro: qz no seqt: deo sciuit ant xpm fore: ergo ant xps erit: nec seqt: ant xps non erit. g deus no sciuit ant xpm fore (dato enim) q ant xps esset corruptus: eet antecedes ve 7 7 seques falsum.

2o solutione hui arguanti pono quattuor conclusiones quaz pma e ista. Aliq p 3o

e ppositio affirmatiua vera de pterito: no dependes a futuro: 7 tn ipsa sic significado pncise aliquado erit falsa: pbatur (7 pono) qz sortes sit tripedalis qritatis: 7 tate precise continue fuerit: 7 continue erit: plato vero sit: 7 fuerit bipedalis soluz: 7 aliquado erit quadripedalis: isto posito (capio ista ppositionem) sor. fuit maiore qz plato: que sit. a. (7 patet) qz .a. ppositio e ppositio affirmatiua vera de pterito: no depedes a futuro: qz eius veritas no respicit futurum: s3 solu preteritum: 7 q aliquado erit falsuz (patet) qz postqua plato erit quadripedalis quantitat: hec erit falsa: sor. fuit maior qz plato. Ex ista hne sequit correlarie. Qz no ois ppositio affirmatiua va de pterito: no depedens a futuro e necessaria: s3 aliqua e 7tinges (patz) qz .a. e ho (dico tamen) q qlibet ppositio de pterito va affirmatiua i terminis simplicib: tam iplicite: qz explicite no depedens a futuro e necia: vt tu fuisti ho vel alb vel currez: 7 sic de singulis. Ex ista hne sequit ppositio affirmatiua de futuro falsa: q aliqui erit va: pbatur: 7 pono: qz sor. sit tripedalis qritatis: 7 nec erit maior nec minor: plato vero sit qdripedalis: 7 diminuat vsq ad pedale qritate: nec vnqz apli augebit: isto posito: sumo hac ppoez: sor. erit maior qz plato: 7 p3 q ipsa e affirmatiua de futuro falsa: 7 tn aliq erit va. vs. continue p depeditioem tripedatitatis. Ex ista hne sequit correlarie. Qz no qlibet ppoe de futuro affirmatiua falsa e ifaliblr talis: p3 de ppone pposita: 7 si dr: q illa e regla: dico: q itelligit i termis simplicib: 7 non ppositis iplicite nec explicite. h. n. sor. erit maior qz plato. dr de termis ppositis: qz subordinat isti mentali: sor. erit maior qz erit pla. s3 ista: ada erit ho: aut ista: istas pns erit e falsa: 7 ppetuo erit falsa. Ex ista hne sequit correlarie. Qz aliq fuit ppoe de pnti va: cui no corrndet nec vnqz corrndebat aliq va de pterito: p3 de ista: tu es maior qz pus fuisti: q fuit va: 7 nuqz fuit aliq tal va: tu fuisti maior qz pus fuisti. Nodu3 tn q qlibz ppoe de pterito va i teris simplicib: taz iplicite qz explicite: potuit hre vna de pnti vera: 7 e s. sic. n. hec est va: tu fuisti ho: ita h fuit vera: tu es ho: 7 e s 7 ita de alijs. Ex ista hne sequit correlarie. Qz aliq e ppoe vera de futuro: cui no corrndet nec vnqz corrndebit aliq de pnti. p3 de ista: tu eris maior qz tu es: q e va: 7 nulla tal e vel erit va: tu es maior qz tu es. Ex ista hne sequit correlarie. Qz aliq e ppoe de pnti vera: cui no corrndebat aliq de futuro va: p3 de ista: tu es minor qz tu eris q e vera: supposito qz sis i continua augmētatione: 7 tn nuqz fuit aliqua talis vera: tu eris minor

transita: q p tps post hoc erit ptransita. 7 imediate p istas pns erit aliqua pars ptransita: que p tepus post hoc erit ptransita. g iaz incipit aliq pars ee ptransita q p tps post hoc erit ptransita: t3 nra cu pma pte antis: 7 minore pbo: post istas pns erit aliq ps ptransita q p tps post hoc erit ptransita: 7 nullu erit istas post hoc istas pns: qui iter istud 7 istas pns erit aliq pars ptransita: que p tps post hoc erit ptransita. g 7c (p3 nra cum ante) qz quocunqz instati dato inter illud 7 instas pns cadit tepus mediu i cuius secuda parte aliqua pars erit ptransita: que p pma parte erit ptransita. Ex ista hne sequit correlarie. Qz b. aque incipit aliq ps ee calida: que no definit ee frigida: pbatur (7 pono) qz aliq ignis incipiat agere successiue i. b. aqua: que iaz e totalr frigida: isto posito arguit sic. b. aque incipit aliq pars ee calida 7 b. aque nulla pars definit ee frigida: g correlariu ve 7 (p3 nra cu pma parte antis per exponetes) 7 scdam pbo. nam quacunqz parte data illa nuc e frigida: 7 imediate post istas pns ipsa erit frigida: qz no subito in eius medietate introduceret caliditas. g nulla definit ee frigida. Ex ista hne sequit correlarie. Qz b. aque incipit aliq ps ee calida: que no definit ee frigida: pbatur (7 pono) qz aliq ignis incipiat agere successiue i. b. aqua: que iaz e totalr frigida: isto posito arguit sic. b. aque incipit aliq pars ee calida 7 b. aque nulla pars definit ee frigida: g correlariu ve 7 (p3 nra cu pma parte antis per exponetes) 7 scdam pbo. nam quacunqz parte data illa nuc e frigida: 7 imediate post istas pns ipsa erit frigida: qz no subito in eius medietate introduceret caliditas. g nulla definit ee frigida.

his visis p solo ronis cededo illa: tu incipis ee alb aliquo gradu albedinis (7 ad iprobatione nego nraz) qz a singularibus ad terminu distributu iobilr no valet nra qlr e in pposito: qz in illa ppone: tu no incipis ee alb aliquo gradu albedinis: supponit ly gradu distribu tuerite negatiōis: 7 imobilr y tute iceptois. Un i fili no

p 3o

Cor 2o

p 2o

Cor 2o

p 3o

Cor 2o

p 4o

Cor 2o

tu eris: vt pz p exponetes: verutamē cuilibet ppōni ve
re de futuro in terminis simplicibus: correspondebat aliq
vera de p̄senti. Sicut. n. hec est vera: Antexps erit hō: Ita
hec aliquādo erit vera. Antexps ē homo. Sifr cuilibet p/
positiōi vere de p̄senti i terminis simplicibus correspondebit
vna vera de futuro: hec enim est vera: tu es. ⁊ hec etiaz ali

His visis quando fuit vera: tu eris.
Respondebit ad rōnē negādo illā ppōnē:
necesse ē deū sciuisse antexpm fore: ⁊ nego q̄ illa sit necessa
ria: deus sciuit antxpm fore (⁊ ad p̄bationē) illa ē vna ppo
sitiō de p̄terito affirmatiua vera nō depēdens a futuro. ḡ ē
neciā: pz ex p̄^o h̄ne: q̄ n̄a nō valz: tñ nego aīns (⁊ dico) q̄ il
la deus sciuit antexps fore depēdet a futuro: nō pp hoc: qz
sequat: deus sciuit antexpm fore: ergo antexps erit. aut an
texps nō erit: ergo deus nō sciuit antexpm fore: s; qz scien
tia dei qua deus scit antexpm fore: aut veritas illius ppō
nis: deus sciuit antexps fore: solū futurū respicit obiectiue:
nō aut p̄sens: aut p̄teritū: vt cōstat intuitū: quare ⁊c.

Capitulum de necessitate: ⁊ contingentia: tam nominali
ter: q̄ aduerbialiter sumpta.

Rigesimo q̄nto p̄ncipaliter arguit
sic ad q̄stionē: ista ppō ē
va. Cōtingēter de^o sciuit te fuisse: ⁊ eadē ē
falsa. ḡ qd̄ vera: n̄a t3: ⁊ p̄bat p̄^o pars aīn
sic: de^o sciuit te fuisse: ⁊ p̄t eē q̄ de^o nūq̄ sci
uit te fuisse: ergo cōtingēter deus sciuit te
fuisse. ista cōsequētia ē bona ab exponētib^o

ad expositam: ⁊ aīns ē vez. ḡ ⁊ n̄is: q̄ antecēdēs sit verum
p̄^o p̄te (p3) s; z^o p̄bo sic arguēdo: tu nō fuisti. ḡ deus nō
sciuit te fuisse: ista n̄a ē bōa: ⁊ aīns fuit posse. ḡ ⁊ n̄is: ⁊ si sic
potuit eē q̄ d̄s nō sciuit te fuisse. z^o ps aīntis p̄bat sic: necio
de^o sciuit te fuisse. ḡ nō cōtingēter: aīns arguit. h̄ ppō ē neciā.
deus sciuit te fuisse: cū sit affirmatiua va de p̄terito: i terminis
simplicib^o n̄ depēdēs a futuro: ⁊ ipsa adeq̄te significat deū
sciuisse te fuisse. ḡ necē ē deū sciuisse te fuisse: ⁊ p̄ sequens
necio deus sciuit te fuisse.

Pro solutione hui^o argumēti pono q̄ttur celo

nes: q̄rū p̄^o ē ista: necē ē te fuisse: ⁊ tñ cōtingenter tu fuisti. p̄^o
ps p̄bat sic: ista ppō ē neciā tu fuisti: q̄ adeq̄te significat te
fuisse. ḡ necē ē te fuisse: pz n̄a ab officiātib^o ad officiātū. z^o
ps arguit sic: tu fuisti: ⁊ potuit eē q̄ tu n̄ fuisti. ḡ cōtingēter tu
fuisti: pz n̄a ab exponētib^o ad expositū. Ex ista h̄ne seg
tur p̄. Cōtingēter de^o sciuit te fuisse: ⁊ tñ necē ē deū sciuis
se te fuisse (p3) p̄ exponē p̄me: ⁊ officiatiōnē scōde. C^o z^o seq
tur. Qz lz ly necē sit termin^o supior ad ly necio: nō tñ ly cō
gēs ad ly cōtingenter (p̄bat) q̄m̄ segt: necio tu fuisti. ḡ necē
ē te fuisse: ⁊ nō eē: s; n̄ segt: cōtingēter tu fuisti. ḡ cōgēs ē te fu
isse. C^o z^o ē ista. Necē ē deū fuisse cām hui^o: demonstrādo
aīaz tuā: ⁊ tñ nō necio de^o fuit cā hui^o (p̄^o ps p3) qz hec fuit
neciā de^o ē cā hui^o: q̄ adeq̄te significauit deū fuisse cāz h^o.
ḡ necē ē deū fuisse cām hui^o: z^o ps p̄bat sic: potuit eē q̄ de^o
nō fuit cā hui^o. ḡ nō necio deus fuit cā hui^o: pz n̄a ab vna
cā vitatis ad ppōnē habētē illā cām. Ex ista h̄ne segt p̄.
Qz necē erit deū eē cāz hui^o: demonstrādo aīaz aīxpi: ⁊ tñ nō
necio d̄s erit cā h^o: z^o ps ē māifesta (⁊ p̄^o p̄bat) ⁊ facio istā
n̄az: hoc ē. demonstrādo aīaz aīxpi. ḡ d̄s ē cā h^o: ista n̄a sp
erit bōa: ⁊ aliq̄n aīns erit neciuz. ḡ tūc n̄is erit neciuz: s; tūc
adeq̄te significabit deū eē cāz huius. ḡ necē erit deū eē cāz
huius. C^o z^o seqt q̄ ista n̄a nō t3: tūc erit necē deū eē cām
huius: ⁊ tūc hoc erit aīa aīxpi. ḡ tūc necē erit deū eē cāz aīe
aīxpi: qz lz necē erit hoc eē: nō tñ necē erit aīaz aīxpi esse.
C^o z^o ē ista. Necio d̄s scit te fuisse: ⁊ tñ ipse scit. solū cōtingē
ter te fuisse (p̄^o ps p̄bat) qz d̄s scit te fuisse: ⁊ n̄ p̄t eē q̄n ip̄e
sciat te fuisse. ḡ ⁊c. n̄a t3 cūz p̄^o p̄te aīntis. ⁊ z^o p̄bat ex hoc
qz nō p̄t eē q̄n vez ⁊ necium sit te fuisse. z^o ps p̄bat sic: ista
ppositio scit a deo: solū: cōtingenter tu fuisti: ⁊ ipsa sic adeq̄

te significat. ḡ d̄s scit solū cōtingēter te fuisse. Ex ista h̄ne
seqt p̄mo. Qz nō qualrcūqz deus scit te fuisse: talr sciuit te
fuisse: qz necio scit te fuisse: ⁊ p̄cise cōtingēter sciuit te fuisse.
C^o z^o sequit. Qz nulla istaz n̄a valz: nō cōtingēter d̄s scit
te fuisse. ḡ cōtingenter d̄s nō scit te fuisse: nō necio d̄s sciuit
te fuisse. ḡ necio d̄s non sciuit te fuisse. qz vtriusqz istaz n̄a
rū ē aīns vez: ⁊ n̄is falsuz (vt pz ex dictis) cū ex p̄ cōte seq
tur: qz d̄s nō scit te fuisse: ⁊ ex z^o qz nō sciuit te fuisse: tāqz ab
exposita ad vna suaz exponētū. C^o 4° ē ista. Tu scis ne
cessario deū eē: ⁊ tñ cōtingēter scis deū eē (p̄bat p̄^o ps sic)
h̄ ppō ē scita ate. necio d̄s ē: ⁊ ipsa sic adeq̄te significat. ḡ ⁊c.
z^o pars p̄bat sic: tu scis deū eē: ⁊ p̄t eē q̄ tu nō scias deum
eē: qz p̄t esse q̄ tu nō sis. ḡ tu cōtingēter scis deū eē: pz n̄a:
ab exponētib^o ad exposita. Ex ista h̄ne seqt p̄mo. Qz tu
scis necio deū eē: ⁊ tu nō scis necio deū eē: ponendo in p̄ma
modū determinare ōfōnē ifinitiuā: ⁊ in z^o verbū p̄ncipale.
Secundo seqt. qz tu scis cōtingēter deum esse: ⁊ non scis
cōtingenter deum esse: dato: qz modus in p̄ma determi
net verbum p̄ncipale: ⁊ in secunda ōfōnē ifinitiuā: nec illa
sunt d̄dictoria: qz modus difformiter determinatiue sumit.

His visis faciliter respondetur ad rōnem seu argu
mentū cōcedēdo illā: cōtingenter de^o sciuit
te fuisse: ⁊ negādo istam. Necio de^o sciuit te fuisse: ⁊ ad p̄ba
tionē cōcedo n̄az p̄mā qua iferit: qz necesse ē deū sciuisse te
fuisse: ⁊ n̄is illatū etiā cōcedo: sed vltimis cum ex illo con
cluditur: qz necessario deus sciuit te fuisse: nego cōsequētia:
qz arguitur quodāmo a superiori ad suum iferius affirma
tine: ⁊ sine signo distributiuo: quare ⁊c.

Capitulum de nāli significatiōe: ac suppone terminoz mentaliū.

Rigesimo sexto p̄ncipaliter arguit
sic: ista ppositio est vera.

Omne ens ē ens: ⁊ eadē ē falsa: ergo q̄stio vera:
tenet n̄a cum p̄ma parte aīntis inductiue ⁊ ex
ponibiliter: ac etiā qz terminus transcēdēs vni
uersaliter ⁊ affirmatiue de se ipso vere p̄dicat: z^o ps p̄bat:
p̄ aliq̄ supponit subiectū: p̄ quo nō verificat p̄dicatū: ergo
ppositio falsa: n̄a tenet: ⁊ aīns arguit pro antexpo suppo
nit subm. ⁊ p̄ nullo antexpo verificat p̄dicatū. ḡ ⁊c. minor
p3: ⁊ maiorē p̄bo sic: ly ens in simplici apprehēsiōe distri
butū: distribuitur p̄ omni homie p̄nti: p̄terito: futuro: yma
ginabili: ⁊ possibili. ḡ distributū in p̄positione: distribuitur
p̄ omnibus illis: pz cōsequētia: qz omnis terminus naturali
ter significans idē penitus significat in p̄positione: ⁊ extra
ppositionē: qz nō potest absolui a sua significatiōe: ⁊ p̄ cōse
quēs distribuit p̄ aīxpo: ⁊ supponit qd̄ eo: qd̄ ē intētum.

Pro solutione huius argumēti pono quattuor
h̄nes quaz p̄ma est ista. Nullus
terminus nāliter significās pōt absolui a sua significatiōe:
patet: nā ista ē differētia iter terminū significatē ex iposi
tiōe: ⁊ significatē nāliter: qz p̄mus absolui pōt a sua signifi
catiōe: ⁊ nō secūdus. Ex ista h̄ne sequit. Qz ly ens menta
le: p̄mo ista significat oīa etiā possibilīa i p̄positiōe ista: ens ē
ens: sicut in simplici apprehēsiōe: pz: qz significat nāliter
omnia entia possibilīa. Secundo sequitur. Qz in illa p̄
positiōe omne ens ē ens: significat ly ens antexpm: qz quo
quid significatur per subalternum significatur per vniuer
salem: ⁊ consequēter quicquid significat subiectum indefi
nite significat subiectum vniuersalis: sed subiectū indefini
te significat antexps. ergo ⁊ subiectuz vniuersalis. Ter
tio sequitur qz ly homo mentale materialiter supponens
significat omnem hominem: quia in simplici apprehē
siōe significat omnem hominem: sed non potest absolui
a sua significatiōe naturali: ergo materialiter supponens
significat adhuc omnem hominem. Secunda cōclusio
est ista. Qz naturaliter terminus mentalis significat: tam
nāliter in p̄positione supponit (p̄bat) nā termin^o mentalis

in propositione supponit: et non ex impositione: quia omni vo-
luntario secluso supponeret: ergo naturaliter supponit. ¶ Ex il-
la conclusione sequitur primo. Quia licet termino naturaliter si-
gnificanti: sit innata significatio non tamen termino naturaliter sup-
ponenti est innata suppositio: patet: quia licet ens cum primo for-
matur: significat: licet non supponit. ¶ Secundo sequitur
Quia licet terminus naturaliter significans non possit absol-
ui a sua significatione: tamen terminus naturaliter supponens potest ab-
solui a sua suppositione (p3) quia quocumque extrinseco circum-
scripto: terminus mentalis presertim significacionem: et am-
mittit suppositionem. ¶ Tertia est ista. Omnis terminus natu-
raliter significans ab intrinseco habet suam significationem: et omnis
terminus naturaliter supponens ab extrinseco habet suam suppone-
(prima pars p3) nam quocumque termino dato naturaliter signi-
ficante: non stat ipsum esse: et non habere saltim significationem
nabitualem. 2a pars probatur: nam aliquis terminus sup-
ponit naturaliter coniunctus cum aliquo: qui per se nullo
modo supponeret: ergo huiusmodi suppositionem habet ab alio.
¶ Ex ista conclusione sequitur primo. Quia in ista propositione licet ens
omne ens est: supponit solum pro ente quod est (probatur) nam
supponit extrinsece per habitudinem ad verbum: sed verbum
solum presentialem significat: ergo etc. ¶ Secundo sequitur. Quia
in ista propositione. omne ens est ens: licet ens non supponit pro
antechristo: quia non supponit nisi pro his que sunt: ita quod non sup-
ponit pro aliquo quod non est: sed antechristus non est: ergo non sup-
ponit pro antechristo licet ens. ¶ Quarta est ista. Quia naturaliter
supponit licet ens in .a. propositione: tam naturaliter supponit licet ens in
.b. propositione: et est: et tamen in .a. supponit licet ens pro antechristo: et non
in .b. (p3) dato quod .a. sit illa mentalis: omne ens erit ens: et .b.
illa: omne ens est ens. ¶ Ex ista consequenter sequitur p. Quia omni modo
quo se habebit .a. in .b. instanti: id est se habet: et .a. in .b. instanti sup-
ponet pro antechristo: et tamen in .a. non supponit pro illo (p3) dato quod
.a. sit subiectum illius omne ens est ens: et .b. erit p. instanti esse
antechristi: ita quod nulla fiet mutatio in .a. nec subiecto in besio-
nis eiusdem. ¶ Secundo sequitur. Quia quicquid potentie est b
verbis est tamen erit in .b. instanti: et est: et tamen in .b. instanti erit
sufficiens mouere: aut supponat pro antechristo: et iam non
est sufficiens ut idem .a. supponat pro eodem (p3) quia licet ante-
christus tunc erit ens: et licet ens vult subicietur: sed iam licet ante-
christus non subicitur: nec de eo verificatur respectu illius ubi est.

His suppositis (p3 solutio) rationis concedendo il-
lam: omne ens est ens: et nego quod
subiectum eius supponat pro antechristo: et ulterius concedo quod
subiectum eius significat omnem hominem presentem: preteritum:
et futurum: et possibilem: et distribuitur pro omni tali: sicut
in simplici apprehensione: non tamen supponit pro omni homine
preterito: vel possibili. distributionem namque habet assigno quam
ita haberet extra propositionem: sicut in propositione. sup-
positionem vero habet a verbo: iuxta consignificationem: et con-
tinentiam eiusdem: et quia verbis illud non consignificat nisi
presentialiter. ideo subiectum non supponit pro antechristo:
sed solum pro his que sunt: quare etc.

Capitulum de suppositione terminorum respectu verbo-
rum preteriti ac futuri temporis.

Rigesimo septimo principaliter ad quaestiones arguitur sic. ista
propositio est vera. Omne instans fuit. et ea-
dem est falsa: quod est va: tamen tenet: et probatur
prima pars antea sic: aliquo instans fuit: et nul-
lum instans fuit quod istud fuit: ergo omne instans
fuit (p3) tamen ab exponens ad expositam: et
sic arguitur (probat) quoniam in illa vltima omne instans fuit: suppo-
nit licet instans solum pro instanti quod fuit: et sic exponit in suis expo-
nentibus: ergo etc. tamen tenet cum minor: et maior: et proba sic: non ob-
stante quod licet instans significet omnia instantia: preterita: futura: aut
possibilia: adhuc distributum respectu huiusmodi verbi est non suppo-

nit nisi pro eo quod est: sed eque preteritive significat hoc verbum
fuit: sicut hoc verbum est presentialem: et est: ergo licet instans distri-
butum respectu huiusmodi verbi fuit: solum supponit pro instanti quod
fuit: vel detur ratio diuersitatis. 2a pars antea arguitur sic:
Omne instans fuit: sed instans presentis est instans: ergo instans presentis fu-
it: discursus tenet in tertio parte: et tamen est falsa: ergo aliqua
premissarum non minor: ergo maior: quod erat probandum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
partes: quarum prima est ista. Omne
verbum preteritum substantiuum presentis temporis est resolubile in
verbum substantiuum. ista est pars inductiuum quod sequitur: for-
currit: ergo for. currere est. plato disputabit: ergo plato est disputatu-
rus. adae fuit: ergo adae est preteritum. antechristus erit: ergo antechristus
est futurus. a. potest esse: ergo a. est potest esse. et patet hec omnia per
Aristotelem per yermenias dicentem: quod idem est ambulare hominem: et
hominem ambulare esse. ¶ Ex ista consequenter sequitur primo. Quia
terminus distributus respectu huiusmodi verbi currit: supponit
non solum pro eo quod currit: sed pro eo quod est: et non currit (patet
in ista) quilibet homo currit: ex eo enim est falsa: quia subiectum
supponit pro omni homine quod est: et non quilibet homo qui est currit. Se-
cundo sequitur. Quia terminus distributus respectu horum verborum
fuit: vel erit: non solum distribuitur pro eo quod fuit: vel erit: sed
est pro eo quod est: et non fuit: nec erit (patet in istis) omne instans
fuit: et omne instans erit. subiectum enim huius: omnis homo
currit: supponit pro omni homine quod est solum ratione resolutionis
illius verbi currit: in suis esse est. sed eque bene resolutionem illa
verba erit: fuit: in suis esse est. sicut illud verbum currit. ergo etc.

Secunda est ista. licet eque resolubiliter tam verba amplia
temporis. non tamen ampliativa continent verbum substantiuum presentis
temporis. non tamen eque illatiue continent (prima pars p3) ex-
clusioe potest. quia tam verbum ampliatiuum: quam non ampliatiuum
resoluitur in verbum substantiuum presentis temporis. 2a pars pro-
batur. quia ex verbo non ampliatiuo resolubile: sequitur licet
de secundo adiacete: sed non ex verbo ampliatiuo. sequitur. n.
omnis homo currit. ergo omnis homo est. sed non sequitur. omne
album erit. ergo omne album est. ¶ Ex ista consequenter sequitur primo.
quod licet nullus currens esset: adhuc subiectum
illius: omne currens fuit: supponeret pro currente quod est: quia
supponeret respectu verbi includentis resolubiliter b ver-
bum est: unde dato: quod nullus homo preter sortem curre-
ret: adhuc licet homo in illa propositione: homo currit: sup-
poneret pro omni homine: non copulatiue: sed disiunctiue
ita cum dicitur: omnis homo fuit: seu omne currens erit: sup-
ponant subiecta pro eo quod est: et quod verbum cum significat disi-
unctiue: seu disiunctim: quia hec propositio omne currens erit: signi-
ficat quertiabiliter: quod omne quod est vel erit currens erit.

Secundo sequitur. quod quilibet istarum partium est bona: omne album erit: sed .a. est
album: ergo .a. erit: omne instans fuit: et .b. est instans: ergo .b. fuit ex quo am-
bo subiecta supponit pro his que sunt: si tamen solum supponerent
pro his que erunt: aut fuerunt: non valerent aliquid illarum partium.
¶ Tertia est ista. aliqua est vltima cuiuslibet supposito subiecti correspon-
det vna singularis: quod perpetuo erit va: sic significatio: et tamen illa
vltima perpetuo erit falsa: et impossibilis (p3 de illa) omne instans fuit
quod est: et semper erit impossibilis. et cuiuslibet supposito subiecti cor-
respondet vna singularis: et quilibet talis singularis preter
vna respiciet presentis instans est va (vt p3 intuerti) et eadem presentis
ad instans presentis perpetuo erit vera. cum alijs veris pro hoc
instanti. ¶ Ex ista conclusione sequitur p. Quia aliquid est vltima quod
semper fuit impossibilis: cuius cuiuslibet supposito subiecti
correspondet vna singularis: et tamen nulla est singularis
eius. quin illa semper fuit vera (patet de ista) omne instans
erit. quilibet enim eius singularis: que iam respicit instans
futurum. semper fuit vera. et etiam ista que respicit instans
presens. ¶ Secundo sequitur. Quia aliqua est vltima falsa. cui corre-
spondebant et correspondebunt infinite singulares falsa. et tamen
non est possibile quod sibi non correspondebat. nisi vna falsa:

p3
p3
Coz
z3
Coz
Coz
33
Coz
Coz
Coz

Dubium

(p3 de qualibet istarum) omne instans fuit: omne instans erit: nunq̄ enim fuit: aut erit falsa aliqua istarum nisi pro vna singulari: & quia prima fuit falsa: pro quolibet instanti preterito: & secunda pro quolibet instanti futuro. **Quarta conclusio est ista.** Aliqua est vniuersalis necessaria que sic significando adequate perpetuo erit necessaria: & tamē aliqua eius singularis sic significando adequate perpetuo erit impossibilis (p3 de ista) omne instans ē cuius hec singularis: hoc instans ē demonstrando istas p̄ns: semp erit iposibilis. **Ex ista h̄ne seq̄t̄ p̄.** Quod aliq̄ ē v̄lis q̄ p̄petuo erit impossibilis: sic p̄cise significādo: & tñ q̄libet ei⁹ singularis sic adēq̄te significādo aliq̄n erit v̄a (p3 de ista) nullū instās ē cui⁹ q̄libz tal' singularis hoc instās nō est: p̄nti seu futuro de mōstrato: aliq̄n erit vera. **Sec̄do seq̄t̄ q̄ aliq̄ ē v̄lis v̄a: q̄ h̄uit: & h̄bit ifinitas singulares v̄as: & tñ nō est possibile: q̄ h̄eat nisi vnā verā (p3 de ista) oē instās ē cui nūq̄ correspōdet nisi vnū instās: licet infinita sibi correspondebant: vel correspondebunt.**

His visis p3 r̄nsio ad rōez negādo illā: oē istās fuit: (ad p̄bationē nego r̄ns) nec arguitur ab exponētib⁹ ad expositā: qz ly instās ī exposita: supponit p̄ oī instātī: qd̄ ē: vel fuit: distributiue. Et ī exponēte negatiua s̄m p̄ instātī qd̄ fuit: iō bñ seq̄t̄: aliq̄d instās fuit: & nullū ē: vel fuit instās: qn istud fuit: ḡ oē istans fuit. r̄ns ē bona: s3 negat̄ minor. Et ad rōez p̄bantē q̄ ly istās in exposita solū supponit p̄ instātī qd̄ fuit: negat̄ r̄ns: & rō diuersitatis est ista: qz hoc v̄bū ē nullo mō r̄tinet aliud v̄bū: cū sit v̄bū imediātissimū: s3 qd̄libz aliō r̄tinet ipz: vt patuit ī p̄ h̄ne. q̄re r̄c.

Capitulum de necessitate: ac contingētia p̄pōnis: ac sui significati.
Trigesimo octauo ad q̄stionem p̄ncipalr̄ arguit sic. Aliq̄ p̄pō ē necia. & contingēs est eadē: ḡ possibile est eandē p̄pōnez ē v̄az & falsam: r̄ns tenet: an̄s arguit. Ista p̄pō: hō est aial ē necessaria: & eadē ē contingēs: ḡ aliq̄ p̄positio ē necia: & contingēs (p3 r̄ns) cū p̄ p̄te aīcedentis: qz hoiez esse aial ē neciuz: & ipsa sic adequate significat: ḡ ipsa ē necia. p3 r̄ns a p̄pōne officiabili cū vna officialiū ad aliā (s3 iaz p̄bat) q̄ ista ē contingēs: qz illa p̄pō p̄t eē & nō esse: ḡ ē contingēs. Itē nullū neciū ē illa p̄pō & aliqd̄ ē illa p̄pō: ḡ aliqd̄ contingēs ē illa p̄pō: & p̄ r̄ns illa p̄pō ē contingēs: p3 r̄ns p̄ r̄uerfionē simplicē. S̄ilr̄ hoiez eē aial ē contingēs: & ipsa sic adequate significat: ḡ ipsa ē contingēs (p̄bat sic) hoiez eē aial est hoiez sedere: sed hoiem sedere ē contingēs: ergo r̄c.

Pro solutione hui⁹ argumētī pono quatuor cōclūfōes: quaz p̄ ē ista. Aliqua ē p̄positio necia: & illa ē contingēter (p̄bat) illa p̄pō d̄s est: est necessaria: & illa contingēter ē: ergo r̄c. an̄s arguit sic: suū adequate significatū ē necessariū: ḡ ipsa ē necessaria: & q̄ ipsa cōtingēter ē (patz) qm̄ ipsa p̄t eē: & nō esse indifferēter: ḡ r̄c.

Ex ista h̄ne seq̄t̄ p̄. Quod aliqua p̄pō ē necessaria: q̄ tñ nō ē aliq̄d necessariū (patet de illa) d̄s ē: cui⁹ adequate significatū est necessariū: iō ipsa ē necessaria: nō tñ ipsa ē aliquod necessariū: cū eadē aliq̄n non erit. **Sec̄do seq̄t̄.** Quod aliq̄ p̄positio est aliq̄d contingēs: q̄ tñ non ē p̄positio contingens (patet) de q̄libet illaz vt p̄us: de⁹ est: hō ē. **Tertio seq̄t̄.** Quod aliqua p̄pō est contingēs & eadē est nō contingēs (p3) sumēdo ly cōtingēs in p̄ma in neutro genere: & ī 2⁹ adiectiue ad illū terminū p̄pō. **Sec̄da h̄ne est ista.** Necessariū est hoiez esse aial: & tñ nullū necessariū est hoiez esse aial: p̄ ps p3: qz h̄ est necessariū: hō est aial: & ipsa adequate significat hoiem eē aial. 2⁹ pars ē p3: qz quocūq̄ necessario (dato) istō nō est hoiez esse aial. **Ex ista h̄ne seq̄t̄ p̄.** Quod aliq̄d contingēs est hoiem esse aial: & tñ hoiez esse aial nō ē contingēs: p̄ma pars p̄bat sic: hoc est hoiem eē aial: & hoc est aliquod contingēs: demonstrando te: ḡ aliq̄d contingēs ē hoiez eē aial. **Sec̄da v̄o pars ē manifesta: ex quo hoiez esse aial ē necessa-**

riū. **Sec̄do seq̄t̄ q̄ hoiez eē aial contingēter est: & tñ hoimē esse aial nō contingēs est (p̄ma ps p3) qz hoc cōtingēter est demonstrando te: & hoc est hoimē esse aial: ḡ r̄c.** **Sec̄da pars ē p3: qz hoimē esse aial necessariū est.** **Tertia h̄ne est ista.** Aliqua p̄pō est necessaria: & tñ suū adequate significatū est aliqualiter esse: qualiter esse est contingens (probat) hec p̄pō est necessaria deus ē: cuius adequate significatū est deū esse: & deū esse ē deuz p̄ducere h̄ instās: qualiter eē cōtingēs est (vt patet) ḡ h̄ vera. **Ex ista h̄ne seq̄t̄ p̄.** Quod ista cōsequētia nō valet: deū p̄ducere hoc instās est cōtingēs: s3 quicquid & qualitercūq̄ ē deuz p̄ducere hoc instās est deū eē: ḡ deuz esse ē cōtingēs: aīcedens enī ē verum: & r̄ns falsuz (vt p̄ officiātes p3) s3 bene seq̄t̄: ḡ deū esse: ē aliqualr̄ esse: qualiter eē est contingēs. **Sec̄do seq̄t̄.** Quod ista r̄ns nō valet: solē esse ē necessariū: s3 quicquid & qualitercūq̄ est solē esse: ē solem illuminare hanc domū: ḡ solē illuminare hanc domū est neciuz. itē p̄ antecedens est verū: & r̄ns falsuz (vt p̄ officiātes p3) s3 bene seq̄t̄: ḡ solē illuminare hanc domū est aliq̄liter eē: qualr̄ esse ē neciū. & hoc cōcedit̄ qz soles illuminare hanc domū est solē esse: qualr̄ esse ē necessariū. **Quarta h̄ne est ista.** Aliqua p̄pō est contingēs: cui⁹ adequate significatū est aliqualr̄ esse: qualr̄ esse est necessariū (probat) ista p̄positio ē contingens. deus est cā tui: cui⁹ adequate significatū ē deū esse cām tui: s3 deum esse causāz tui: ē deū esse qualiter eē ē necessariū: ḡ h̄ vera. **Ex ista h̄ne seq̄t̄ p̄mo.** Quod ista cōsequētia nō valet: deum esse ē adequate significatū illi⁹ p̄pōnis de⁹ ē: sed quicquid & qualitercūq̄ ē deū esse: ē deū esse cām tui: ḡ deū esse cām tui ē adequate significatū illi⁹ p̄positionis deus ē: s3 bñ seq̄t̄: ḡ deū esse cām tui est aliqualiter esse: q̄liter esse est adequate significatū illius d̄s ē. **Sec̄do seq̄t̄.** Quod ista cōsequētia non valet: hoimē esse ē significatū secundariū istī⁹ p̄pōnis hō ē aial: s3 quicquid & qualitercūq̄ ē hoimē esse: est hoimē esse aial: ḡ hoimē esse al' ē significatū secundariū illi⁹ hō ē aial (p3. n. cui⁹z intelligenti) an̄s esse verū: & r̄ns flm̄ s3 solū seq̄t̄: qz hoimē esse aial ē aliqualr̄ esse: qualiter eē ē significatū secundariū illi⁹: hō est aial: & hoc conceditur.

His visis respondef ad rationē negando illā esse cōtingentē: hō est aial: & ad p̄mā p̄bationem nego r̄sequentiā: sed bene seq̄t̄: qz ista p̄positio hō ē aial cōtingenter ē: seu aliq̄d cōtingens ē. **Ad secūdā rōez cū dicitur vltimo: aliquod cōtingens ē illa p̄positio: ergo illa p̄positio ē cōtingens: concedo r̄ns: & r̄ns: si ly contingens in neutro genere sumitur substantiuato vbi aut adiectiue dependenter negarem r̄ns. Ad tertiam nego qz hoimem esse aial ē contingens: Et ad p̄bationem nego r̄ns sed ista consequentia est bona: hoimē sedere ē contingens: sed quicquid: & qualitercūq̄ ē hominem sedere est hoiez esse animal: ergo hominem esse aial est aliqualiter eē: qualiter esse est contingens: conceditur consequentia: & consequens: ex quo nunq̄ sequitur: qz hominem esse animal sit contingens: quare r̄c.**

Capitulum de ly immediate adverbialiter sumpto.
Trigesimo nono ad questionem principaliter arguitur sic. ista p̄positio ē vera. Immediate post hoc tu eris: & eadē est falsa: ergo questio vera: consequentia: tenet: & probatnr̄ p̄ pars antecedentis: post hoc tu eris demonstrando semper p̄sēns instans: & nullum crit instans post hoc quin inter illud & hoc tu eris: ergo immediate post hoc tu eris: tenet consequentia ab exponētibus ad expositam: & antecedens est verum: ergo & consequens. 2⁹ pars antecedentis probatur: quonīaz seq̄t̄: immediate post hoc tu eris: ḡ ante oē instans futuruz tu eris: r̄ns t3 ab vno conuertibili ad reliquū: & r̄sequens falsuz: ḡ & antecedens:

q' h'is sit falsum: probat sic: cōsequens est vna ppositio reso-
lubilis rōne: illius termini ante: p' pbabilis: cui' vna illarū
resoluentiū ē falsa. s. tūc tu eris: tūc ē vel erit añ oē istās
futuz: qd' pbat sic: nā p ly tūc demonstra' istās p'ns vel fu-
turū. si instās p'ns: p'ima ps ē falsa: qz istans p'ns nūqz erit si
futuz erit. 2^a ps ē falsa: qz quocūqz instāti futuro dato: in-
ter illō 7 instās p'sens: erunt ifinita instātia: quoz qd'z erit
añ datū istās futuz: g' illō n' ē: nec erit añ oē istās futuz.

Pro solutione huius argumti pono quatuor cō-
clusiōes: quaz p'ima ē ista. Imme-
diate post hoc tu eris: 7 nō eris imediate post hoc. p'ima ps
pbat sic: post hoc tu eris: 7 nullū erit instās post hoc qn in-
ter illud 7 hoc tu eris: g' imediate post hoc tu eris. 2^a ps ē
pbat: qz si eris imediate post hoc: ergo i aliquo instāti eris
imediate post hoc: p'z nā ex quo nō est añs de termino cō-
plexo vbaliter: nec significāte rē successiuā: sed nōs falsuz:
ergo 7 añcedēs: q' nōs sit falsuz (pbat) qz si in aliquo istā-
ti tu eris imediate post hoc: segt q' istud instās subito erit:
nōs falsuz: qz instās p'sens nō subito erit: qz non erit: nec ali-
quod istans futuz: qz quocūqz dato: ifinita erunt instantia
añ istud: puta oia intermedia: iter instās p'ns: 7 illō. (Ex
ista nē segtur p'mo. Qz imediate añ hoc tu fuisti: 7 nō nihil
potuit fuisse imediate añ hoc (p'z p'ima ps per exponētes)
7 2ª silr: qz aliter duo instātia potuissent eē imediata: qd' est
ipossibile. (Secūdo segtur. Qz imediate post hoc erit in-
finita instātia futura: 7 imediate añ hoc fuerūt ifinita in-
stātia p'terita: 7 tñ nullū instans fuit imediate ante hoc: nec
aliqđ instans erit imediate post hoc (p'ima pars p'z p' expo-
nētes) 7 2ª silr iterū: qz nullū instās pōt esse alteri i media-
tum. (Scda nē est ista. imediate ante hoc tu fuisti: demō-
strando instās p'sens: 7 tñ nō imediate ante instās p'sens tu
fuisti (pbat cōclusio sic) ista nā non valet: imediate ante
hoc tu fuisti: ergo imediate añ instās p'sens tu fuisti: demō-
strādo instās qd' iaz ē p'ns: qz post mille ānos erit añs verū
7 nōs falsū. Stet ergo oppositū nōis cū añte: 7 habet cōsilio.
(Ex ista nē segtur p'mo. Qz imediate post B tu eris: omō
strādo instās p'sens: 7 tñ non imediate post instās p'sens tu
eris (pbat) ista nā nō valet: imediate post hoc tu eris:
ergo imediate post instās p'sens tu eris: demōstrādo semp
instans qd' ē p'ns: qz ante mille annos fuit añs verū 7 nōs
falsū. Stet ergo oppositū nōis: cū añte 7 habet cor.
(Secūdo segtur: q' nulla istaz nāz valet. imediate post istās
p'ns tu eris: ergo imediate post hoc tu eris: demōstrādo in-
stans qd' ē p'ns. imediate ante instās p'ns tu fuisti: ergo ime-
diate ante hoc tu fuisti: demōstrādo istās q' ē p'ns (pono
nāz) q' p ly tu i p'ima demonstret āte p'ps 7 i 2ª adā: 7 p'z q'
p'ima nā nō valet: qz in p' instāti eē antep'p' erit añs verū:
7 nōs falsuz. 2^a ē nō valet: qz in p'imo nō esse ade: fuit añs
verū: 7 nōs falsuz. (3^a ē ista imediate post hoc tu eris: 7
tñ nō ante oē instās futuz tñ eris: 7 demonstro p ly hoc in-
stans p'ns (pbat) ista nā non valet ante mille ānos: ime-
diate post hoc tu eris: ergo ante oē istās futuz tu eris. Stet
ergo oppositū cōsequētis cū añte 7 bētur. (Ex ista cōclu-
sione segtur p. Qz imediate ante hoc tu fuisti: demōstrādo
instās p'ns: 7 tñ non post oē instās p'teritū tu fuisti (pbat)
post mille ānos ista nā nō valebit: imediate ante B tu fui-
sti: ergo post qdlibet instās p'teritū tu fuisti: stet g' oppositū
nōis cū añte: 7 habet cor. (Secūdo segtur. Qz si ime-
diate post hoc tu eris añ oē instans futuz post hoc tu eris:
7 si imediate ante B tu fuisti: post qdlibz instās p'teritū añ
hoc tu fuisti (p'z) qz nullo casu ē añs vep sine cōsequēte. Et
hoc tenēdo ly ante vt ē p'positio: 7 nō aduerbiū (qz sic) nō
ē terminus pbabilis. 7 icipit p'batio p'positiōis a signo vli.
verū nō cedo qdlibet illaz consequentiaruz. Immediate
post instās p'sens tu eris: ergo ante omne futurum tu eris.
Immediate ante instans p'sens tu fuisti: g' post oē instās

p'teritū tu fuisti: 7 hoc tenēdo ly ante vt p'ri: qz sic nullo cāu
ē añs vep: sine cōsequēte. (Quarta nē ista añ oē instās fu-
turū tu eris: put ly ante ē p'pō: non tñ ante oē instās futuz
tu eris: put ly ante ē aduerbiū: p'ima ps pbat sic: ante aliqđ
instās futuz tu eris: 7 nullū erit istās futurū: qn ante istud
tu eris: ergo ante oē istās qd' ē futurū tu eris (p'z nā ab ex-
ponētib' ad expositā) 2^a vō ps p'z p' rōnem: qm sumēdo ly
ante vt ē aduerbiū: est illa p'positio resolubilis: q' resoluta
semp est vna exponentiū falsa. (Ex ista nē segtur p'. Qz
post oē instās p'teritū tu fuisti. 7 nō post oē instās p'teritū tu
fuisti. tenēdo ly post i p'ima p'positiōnalr. 7 in scda aduerbia
liter (put pus) (Secūdo segtur: Qz qd'z istaruz est va. tu
fuisti ante instās p'sens. tu eris post instās p'sens (dato) q'
ly ante 7 ly post: sint p'pōnes. 7 qdlibet illarū ē falsa. si ly añ 7
ly post sint aduerbia. p' eniz significat. q' tu fuisti anteqz i
stans p'ns fuit. 7 hec ē falsa. qz ex ipsa segtur p'ns instās fuif-
se. 2^a vō significat: q' tu eris postqz p'sens istās erit. ex q' se
quit: q' p'sens instās erit. iō añs ē falsuz sicut cōsequens. qm at
ly ante tenet p'positiue: nō bz aliū modū pbadi. q' p sensuz
aut p' intellectū: isto mō. hoc instās ē: 7 tu fuisti. g' ante hoc i
stāti tu fuisti. hoc instās fuit mediū instās besterne diei: 7 tu
fuisti in p' instāti besterne diei. g' tu fuisti ante hoc instanti.
eodē modo d'r de futuro. vt. a. instans est. 7 tu eris. ergo tu
eris. post. a. instās erit mediū crastine diei. 7 tu eris in fine
eiusdem diei. ergo tu eris post. a. instanti quare 7c.

His presuppositis p'z sufficiēter responsio ad
rōnē cōcedēdo illā. Imme-
diate post hoc tu eris (7 ad iprobationē) g' añ oē instās fu-
turū tu eris. nego nōiam qualitercūqz teneat ly ante. s. bz
segtur. g' ante oē instās futurū post hoc tu eris. 7 isto modo
arguit ab vno cōuertibili ad reliquū. vbi ly ante sit p'posi-
tio. si autem sit aduerbiū. nego consequentiam. qz ante-
cedens ē veruz: 7 nōs falsuz. pp resolutionē fiendā. qre 7c.
(Capitulū de necessitate: 7 p'ingētia: ac modis entium.

Quadragesimo ad q'stionē prin-
cipaliter arguit
sic. ista p'pō ē vera. Necessario oē ens est.
7 hec eadē ē falsa. g' q'stio vera. tenet nā cū
p'ima parte añtis. qz oē ens ē. 7 non pōt esse
quin oē ens sit. g' necessario oē ens ē. patet
nā ab exponētib' ad expositā. s. pbat
2ª pars sic. necessario oē ens est. g' aliquomō oē ens ē (p'z
nā) ab ifertori ad suū supi' affirmatiue 7 sine ipedimēto.
vñ illi termini necessario: p'ingēter: vident' esse iferiores
ad ly mō (ex quo segt) necessario tu es. g' aliquomō tu es
7 nō e'p. silr āte p'ps p'ingēter erit. g' aliquomō antep'ps erit
7 nō e'p. s. nōs illatū ē falsum. g' 7 añs. q' nōs sit falsū pbat
sic. Aliquomō oē ens ē. s. tu es ens: 7 de' ē ens g' aliquomō
deus ē. 7 eodē mō tu es. s. ois modus quo de' ē: est modus
necessari'. g' mō necessario tu es. silr ois mod' quo tu es
ē p'ingēs. 7 ois ē eodē mō quo tu es (p'cessuz) g' mō conti-
genti deus est. quodlibet istorum consequentium est ipos-
sibile. ergo 7 antecedens ex quo ipsum sequitur.

Pro solutione hui' argumti pono qtuor nōes.
quaz p'ima ē ista. Tu es aliquomō
oē ens. s. tu nō sis oē ens aliquomō. p' ps pbat sic. tu isto
modo es oē ens: 7 iste mod' ē aliqs mod'. g' tu es aliquomō
oē ens. t. z nā cū minori. 7 maiore p'bo. tu es istomō omne
ens. 7 nihil ē istomō ens: qn tu es istud: semp demōstrādo
modū singlarē: quo tu es. g' tu es istomō oē ens. p'z nā ab
exponētib' ad expositā. 2^a ps pbat sic. qz si nō: de' oppo-
m q' tu es oē ens aliqmō (7 segt) q' nihil ē ens aliquo' qn tu
es istō (p'z nā) ab exposita ad vñā suarū exponētū. 7 nōs
falsū g' 7 añs. (Ex ista nē segt p. Qz tu es aliquo' oē es: 7
tñ nullo mō tu es oē es. p' ps ē pbata. 7 2ª pbat. qz si aliqmō
tu es oē ens. 7 sit g' a mod' ille. quo tu es oē ens. 7 arguitur

4^a s

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

Cor^m

p' s

Cor^m

sic. a. modo tu es omne ens: g. nihil est ens quin tu es illd. a. modo (pna tenet) ab exposita ad vna suaz exponentiu: z

Cor^m pns e falsuz: ergo z ans. ¶ Scdo segtur. Qz tu es oe ens. a. mo z. a. modus e aliqs mod: z no tu n es oe ens aliquomd: taz pma: qz scda ps habet ex pdictis: vnde in ista ppositio ne: tu es oe ens aliquomd no stat ly mo determinate: nec co fuisse tñ: sed distributive: qz e determinatio illius termini ens. ¶ Scda p est ista. sic oe ens e aliquo modo: ita aliquo mo oe ens est. prima pars patet p exponetes: z secuda poba isto mo: oe ens e: demonstrado modu quo sortes est: z iste modus e aliqs modus: ergo aliquo mo oe ens e (p3 co seqntia) ab inferiori ad suu supius sine impedimeto: z maio re pbo sic. Istom o oe ens e sor. g. isto mo oe ens e (p3 pna) a 3° adiacete ad scdm adiaces affirmatiue z sine termino di strabete: s3 ans pbat sic: isto mo ens e sor. z isto mo nihil e ens gn illud sit sortes: ergo isto mo oe ens e sortes (p3 pna) ab exponetib^o ad exposita. Itē sortes est isto mo oe ens. g. istom o oe ens e sortes (p3 pna) p uersione simplicite: z ans e prius pbatu. ¶ Ex ista p ne segtur pmo. Qz mo ne cio oe ens est: z mo cotingeti oe ens e: pma pars pbat sic. istom o oe ens est: z iste modus est necessarius: demonstrado modu quo deus est: g. mo necessario omne ens e (p3 pna) cu mio ri: z maioze pbo sic. isto mo omne ens e deus: g. p mo omne ens est (p3 pna) z antecedes vt prius. z^o vero pars consilr pbat. isto mo oe ens est: demonstrado modu quo tu es: z iste e modus cotingēs: g. mo cotingenti oe ens est: maioz p bat sic. istom o oe ens est tu: g. isto mo omne ens e (p3 pna) z ans ex co clusioe. ¶ z^o sequit. Qz nlla istaz pnaaz valet: mo ne cio oe ens est: z tu es ens. g. mo ne cio tu es. mo cotin genti oe ens est: z deus e ens: g. mo cotingenti deus e: qz no sumif debitū mediū: ex quo vtrubiqz restringit ly ens. Itē pme co seqntie hoc deberet esse mediū tu es ens: mo ne cio z scde deus e ens: mo cotigēti: quoz. qdls negatur. ¶ Ter tia p est ista. Necessario oia entia sunt: z tñ nullomodo oia entia sunt: p^a pars p batur sic: oia entia sunt: z no pt esse: gn oia entia sunt: g. ne cio oia entia sunt (p3 pna) ab exponenti bus ad exposita. z^a ps p3: qz nllom o duo entia sunt: mod^o .n. quo vnum ens e: no pot esse modus quo aliud ens e. Et hoc loqndo de mo intrinseco rei: quo ens dicit hoc aliquid

Cor^o ¶ Et ista p ne segtur p. Qz cotingeter sor. z pla. sunt: z tamen nullom o sor. z plato sunt: prima ps p3 p exponetes: z z^a per p nem. ¶ Secundo segtur. Qz si ne cio: vel cotingeter: aliq sunt: ista aliquo vel aliquib^o modis sunt p3 pcessu inducti uo. ¶ Quarta p est ista. Oī mo nulla chy^a est: z tñ no contin gēter nlla chy^a. e. p^a ps probat sic: nullom o chy^a est. aliq a^o chy^a e. g. oī mo nlla chy^a e: p3 pseqntia: cu negatio postposita faciat zc: ans silr. qz suū ddictoriū est falsuz. z^a pars p batur: qz det oppositū: contingeter nlla chy^a est: g. pt esse q aliq chy^a est: p3 pna: ab exposita ad vna suaz exponentiu: z ans falsum: g. z ans. ¶ Ex ista p ne sequit p. Qz omni mo antexps no est: z tñ non necessario antexps no est: p^a pars p3: vt prius: qz nullo mo antexps est: z secunda silr. qz suuz ddictoriū est falsum: cu ex ipso sequat: qz non pot esse q an chrisus sit: ab exposita ad vna exponetium. ¶ Secundo segtur. Qz nulla istaz co sequentiaz valet. mo contingenti nulla chy^a est: ergo cotingenter nulla chy^a e. mo necessario antexps no est: g. necessario antexps no est: qz tam pzie: qz secude consequentie: ans est verū: qz suū ddictorium non est vep: z consequens falsum: vt p3 intuenti.

His visis patet responsio ad rōnez concedēdo qbz illaz: necessario oe ens est: aliquo mo oe ens e: no qz ly mo sit terminus supior ad ly necessario: aut ly cotingeter: qz ly necessario: z ly cotingeter sunt aduer bia: z ly mo nomē: s3 qz quelz eaz e necessaria: z tūc ad im probationē: aliquom o oe ens est: z tu es ens: z deus e ens: g. aliquom o deus est: z eodē mo tu es: nego pntiaz: b. n. ppo/

sitio aliquom o omne ens e: e resolubilis: qz resoluta: argua tur p sub ly ens: cu eadē restrictione: z tūc minor erit falsa: vel p no erit inconueniēs: vt ostendit correlariū scdz: secu de conclusionis: quare zc.

¶ Capitulū de possibilitate: z impossibilitate ppositio num: habentium reflexionem supra se.

Quadragesimo primo ad qōnez principaliter ar guit sic. Aliqua ppositio e possibilis: z eadē est impossibilis: ergo possibile est eandē ppo sitionē esse verā z falsam: pseqntia t3. z ans arguit: hec ppositio. nulla ppositio e nega tiua est possibilis z impossibilis: g. habeo in tentū: pma pars pbat sic: nullā ppōnez esse negatiuaz est possibile: z ipsa sic adeqte significat: g. e possibilis: p3 pna. z ans est vep: ergo z ans. Jam probatur z^a ps: qz illa q sit. a. gratia exēpli sit impossibilis. a. eniz no pot esse verū: sic signi ficado adeqte: ergo. a. est impossibile. pbo pnaaz: qz ex oppo sito segtur oppositū: segtur eniz. a. est possibile: ergo possi bile necessariū: vel possibile cotingēs: si possibile necessa rium. a. est verū: si possibile cotingēs. a. pot esse verū: qz co tingēs ppositio e illa: que idifferenter pot esse vera vel fal sa: pbata coseqntia: pbo q. a. non pot eē verū: sic adeqte significado: qz si sic. pono ergo q. a. sit verū sic adequate significado: z arguo sic. a. est verū: z adeqte significat nullā ppositionē esse negatiuā: ergo nulla ppositio e negatiua: z p coseqns nulla ppositio negatiua est vera: tunc sic: nulla ppositio negatiua est vera: sed. a. e ppositio negatiua: qz si gnificat adequate negatiue: ergo. a. non est verum.

Pro solutione huius argumēti pono qtuor con clusiones: quaz pma e ista. Aliq p e ppositio mere cotingēs: qz sic adequate significado non pot esse falsa: pbat: hec ppositio e mere cotingēs: aliqua ppositio e: qz cotingēs est ad vtrūlibet: aliqua ppositionē esse: z eadē sic adequate significado: no pot esse falsa: qz no qñ esset: nec qñ non esset: no. n. qñ esset: qz tunc aliqua ppo sitio foret: z sic adequate significaret: ergo qz diu eet: eet vā semp: nec quādo non esset: qz tunc non esset vera nec falsa. ¶ Ex ista p ne segtur p. Qz aliqua ppositio e possibilis q no pot esse vera sic adequate significando: p3 de hac: nulla p ppositio est q non pt eē vera: qz non ipsa existēte: nec ipsa no existente: z tñ ista e possibil: qd p batur: qz ipsa e cotingēs: g. est possibilis: ans p3: qz suū ddictoriū e cotingēs p co clu sionē. ¶ Scdo segt. Qz no ex eo aliq ppositio e necessaria qz qñcunqz ipsa formabilē erit vera: nec ex eo aliqua e ipof sibil: qz qñcunqz formabilē no poterit esse vera: pma ps p3 de ista: aliq ppositio est: z secuda de ista: nulla ppositio est. ¶ Scda p est ista Aliq e ppositio cuius adequatū significa tum pot esse verū: z tñ illa non pot eē vera: p3 de qualz illa rum. ois ppō e falsa: nulla ppō est vera: nulla. n. istaz sic si gnificado. pot esse vā. qz ambe sūt cathegorice isolubiles: z sua adeqta significata possunt eē vā. qz tā oēs ppōnez e falsaz: qz nullā ppōnez esse verā. pot eē verū. ¶ Ex ista p clusione segtur p. Qz aliq est ppō: cuius adequatū significa tum pt eē falsuz: z tñ illa non pt eē falsa: p3 de qualz istaz: aliqua ppō est vera. aliq ppō no est falsa. ¶ Scdo segtur Qz non ex eo aliqua ppositio pt eē vera z falsa idifferēter qz ipsa e cotingēs: hec enim. hoc est falsuz. se ipso demonstra to est cotingēs. z tñ non pot esse vera. similiter hec: hoc e verū se ipso demonstrato e cotingēs. z tamen no potest esse falsa. idē assero in alyz dietis ppositionibus. ¶ Ter tia p est ista. Aliqua est ppositio que idifferenter potest esse vera z falsa: z tamen sua ddictoria non pot idifferēter eē vera z falsa. probat. z pono q. a. sit ista ppositio hoc est. b. vero ista: hoc non est. vtrubiqz demonstrando. b. isto posito. patet q. a. z. b. sunt contradictoria. z. a. potest esse ve

rum et falsum indifferenter: quia iam est verum. et quando
 b. non erit: ipsum erit falsum: tñ. b. non potest esse verum (vt p3)
 nec ipso exiit: nec ipso non exiit. ¶ Ex ista conclusio seg
 tur pmo. Quod aliquod propositio inuicem conuertunt: et tñ vna potest esse
 vera: et alia non (probat) et suppono q. a. sit illa. hec n̄ est b.
 illa. hec non est continue demonstrado. b. quo posito. a. et b. cō
 uertuntur: qz cuiuslibet eaz dictionum alteri repugnat: et tñ
 a. potest esse verum. b. non exiit. b. et nullatenus potest esse verum
 (vt p3). ¶ Secūdo segtur. Quod aliquod propōnes inuicem conuertunt:
 et vna illaz potest esse falsa: et non reliqua: pbat (et capio istas
 duas) hoc est: et hoc est: quaz prima sit. a. et z. b. et i. qualibet
 demonstrat. b. isto posito (p3) q. a. et b. conuertunt et a. potest esse
 falsum p definitionē. b. s. ipz. b. non potest esse falsum. qz nec quā ē
 nec quā non est. ¶ Quarta est ista. Aliquod est omnia bona et for
 malia: cuius autem potest esse verum: et omnis non potest esse verum: et itelli
 go sep sic adēqte significado: et pbo sic. ois propositio est affir
 matiuā: ḡ nlla est negatiuā: qz dictionum omnis formalit̄ repu
 gnat anti: et autem potest esse verum (vt p3) qz possibile est q nulla p
 positio sit pter illā: vel partē eius ois propositio est affirmati
 ua: autem vero non potest esse verum vt supius est ostensū. ¶ Nota
 dū tñ q licet huius omne: autem potest esse verum sine sequete: non
 tñ est possibile: q autem eiusdē sit verum sine omne: semper signifi
 cado iux cōmunē significatiōē: qz qz diu illa omnia est: tā autem:
 qz autem est falsum. ¶ Ex ista h̄ne segtur pmo. Quod aliquod sunt inui
 cem impossibilia: q tñ non possunt simul esse vera (p3 de istis) ois
 propositio est affirmatiuā: et nulla propositio est negatiuā: q ista
 non possunt esse simul vera (p3) et pbo q illa sint cōpossibilia: qz
 ista omnia non valet: ois propositio est affirmatiuā: ḡ aliq̄ proposi
 tio est negatiuā: tūc sic: dictionum omnis est: ḡ dictionum omnis
 est cōpossibile anti. ¶ Secūdo segtur. Quod aliquod copulatiua est
 possibilis: cuius partes principales non possunt esse falses in veri
 tate: nec falses in falsitate (p3 de tali) ois propositio est nega
 tiua: et aliqua propositio est: cuius prima pars non potest esse vera: nec se
 cūda potest esse falsa: ergo non possunt esse simul vere: nec simul
 falsae: qd autem illa copulatiua sit possibilis (p3) qz partes sūt
 inuicem cōpossibiles (qd patet) inferēdo ex pma dictionum
 secunde: in consequentia mala: quare et.

Disiunctio patet responsio ad rōnes negādo illā esse im
 possibile: nlla propositio est negatiua (et ad im
 probationē) ipsa non potest esse vera: ergo est impossibilis: nego
 riam (et dico) q ex opposito non segtur oppositū. et ad pba
 tiōē (cedo) q. a. est possibile contingēs: et nego qm̄ ergo. a.
 potest esse verum. nec illud dī contingēs qd potest esse verum et falsum
 indifferenter: s. illa propositio est contingēs: vel possibilis: cuius adēq̄
 tum significatū est contingēs: vel possibile: et ista propositio est
 necessaria: vel impossibilis: cuius adēquatū significatū
 est necessarium vel impossibile: quare et.

¶ Caplm de significatiōe p̄maria: et secūdaria terminoz.

Quadragesimo secundo princi
 paliter ad q̄stio
 nem arguit sic. ista propositio est vera. Al̄ est asin?
 et eadē est falsa. igit̄ q̄stio va (omnia tenet) cū
 maiori: qz asin? est al̄: ergo al̄ est asin? (omnia p3)
 p uersionē simplicē: et autem est verum: ḡ et autem:
 minor vō pbatur sic. ista propositio. al̄ est asi
 nus. est vna indefinita affirmatiua: cuius s̄bz significat p hoiez
 et copula p̄ eē. et p̄dicatū primo asinū. et tota propositio significat p
 in cōpositionē suaz partiū: ergo tota illa propositio signifi
 cat pmo hoiem eē asinū. s. hoiem esse asinū est falsum: ergo
 illa propositio est falsa. al̄ est asin? (autem totū p3) pter quo ad il
 lam particulā ly al̄ significat p hoiez: quā pbo sic ly al̄ signi
 ficat hoiem. et n̄ secundarie: ergo p̄marie (p3 omnia) cū maiori.
 et minori pbo. qz si secundarie ly al̄ significat hoiez: sit ergo
 istemodus secundarius. a. et tūc arguit sic. a. mō ly al̄ signifi
 cat hoiez: ergo. a. mō ly al̄ significat al̄ (p3 omnia) ab inferio
 ri ad suū supius affirmatiue: et sine impedimēto. tūc sic. a. mō

ly al̄ significat al̄: et a. modus est secundarius et ex anti: ergo mō
 secundario et consequenti ly al̄ significat al̄: qd est falsum et
 contra doctrinam omnium logicorum.

Pro solutione huius argumenti pono quatuor
 conclusiōes. quaz prima est ista. Ly p̄ om̄
 al̄ significat al̄: et omne al̄ significat idē terminū al̄ (prima
 pars p3 ex grāmatica) et z. pbat. ly al̄ significat te. et non est
 maior rō de vno qz de alio ali: ergo qdlibet al̄ significat ly
 al̄. omnia t3. et autem arguit. qz si nō. detur oppositū: et segtur ista
 q. qz aliq̄ est propositio singularis affirmatiua vera i recto nu
 meri singularis h̄ns s̄bz et p̄dicatū et tñ n̄ p eodē suppoit s̄bz
 pro quo supponit p̄dicatū. pbat (et assigno illā) tu es al̄: et
 arguit sic q. p̄dicatū pro nullo supponit: ergo q vera (omnia
 tenet) et autem arguit. p̄dicatū nihil significat: ḡ pro nullo sup
 ponit (p3 omnia) a superiorī distributo negatiue ad suū inferi
 mobilr: autem vero p3 p rōnez oppositā. qz te istud p̄dicatū
 nō significat. ergo p idē nec aliqd aliud. ¶ Ex ista h̄ne seg
 tur p̄. Quod non plura significat ly al̄: qz ly hō. qz infinita signi
 ficat ly hō. et non plura qz infinita significat ly al̄: ergo et c. mi
 nor patet. et maior pbat sic. oēs hoiez possibile significat ly
 hō. et infiniti sunt possibile hoiez: ergo infinita significat ly
 homo. ¶ Secūdo segtur. Quod ly hō est spēs respectu illi? termi
 ni adā: vel antexp̄s. et ly aial est genus respectu illi? termini
 chy. p̄ma pars pbat sic. ly hō significat antexp̄m vel adā
 et nō p. nec tanqz supius. ergo tanqz inferius: et est spēs. ergo est
 spēs respectu cuiuslibz illoz. Eodē modo pbat z. ps sic. ly
 al̄ qd est genus significat chy. et nō p. nec tanqz supius. ergo
 tanqz inferi. et p om̄ est genus ad ly chy. ¶ Secūda est ista. ly
 al̄ significat primo al̄. nō tñ aliqd al̄ significat p̄ (prima ps
 p3) de cōmuni mō loq̄ndi. et secūdam pbo sic. qz si aliqd al̄ ly
 al̄ significat pmo. p idē omne al̄ ly al̄ significat pmo. et tunc
 segtur q impossibilis. qz propositio necessaria significat pri
 hoiez esse asinū. pbatur (et capio illā propositiōē) al̄ est al̄
 (et patet) q illa est necessaria (sed pbo) q ipsa significet
 pmo hoiem esse asinū. qz ipsa est vna indefinita affirmatiua
 cuius subiectū significat p hoiem. et copula esse. et p̄dicatū
 pmo asinū. et tota propositio significat pmo iux cōpositionēz
 suaz partiū: ergo tota propositio significat pmo hoiem esse
 asinū (p3) cū minori. et maior habetur ab opposita respon
 sione. ¶ Ex ista h̄ne segtur p̄. Quod si aliqd ly aial significat. Cor^m
 illud significat solū scōarie et ex anti (pbat) nā li aial nihil
 significat nisi aial. s. qdlibet aial significat secundarie. et ex
 anti: ergo et c. maior est euidēs. et minorē pbo. qm̄ ly aial signi
 ficat quodl3 aial p h̄nez primā: et nullū aial significat pmo.
 ergo quodl3 aial significat secundarie. et ex anti. ¶ Secūdo Cor^m
 segtur. Quod ly aial significat pmo aial. et significat te si pmo:
 non tñ significat prius te aial. qz te. qz in quocūqz instāti si
 gnificat: aial: in eodē instāti significat te (cedo tñ q pus)
 nā significat aial: qz te. quia prius nā est aial qz te. et sicut se
 h3 res ad esse. ita se h3 ad cognosci. z. metaphisice. ideo ly
 aial prius nā significat aial. qz te. ¶ Tertia est ista. quali
 cūqz mō significandi ly aial significat aial. tali mō signifi
 cat hoiez. non tñ qualitercūqz ly aial significat aial: taliter
 significat hoiem. prima pars probatur (qz dato opposito)
 sequitur q ly aial infinitis modis significaret. qm̄ alio mō
 te et alio modo me. et sic infinitum. qd est absurdū. z. pars
 pbat sic. qm̄ si qualitercūqz ly aial significat taliter signifi
 cat hominem. sed primarie significat animal. igitur prima
 rie significat hominem (patet consequentia) qz sic vniuer
 saliter sillogizatur cū istis signis vniuersalibus. aduerbia
 libus. et conclusio est falsa. ergo aliqua premissarum. et non
 minor. ergo maior. ¶ Ex ista conclusio sequitur primo. Cor^m
 Quod tam modo primario qz mō scōario ly al̄ significat: et tñ
 vnico modo significat ly animal. prima pars probatur qm̄
 tam primarie qz secundarie significat ly al̄: ergo modo pri
 mario: et mō secundario significat ly al̄. Secūda ps: p3: ex quo

non significat pluribus modis: unde idē modus significā / di illius termini al: est primarius: & secundarius. Prima / rius in significando animal. & secundarius i significādo ho / minem: vel asinum. ¶ 2° sequit. Quā modo primario ly al / significat hoīem: & modo secundario significat hominem / ly al: non tñ primarie significat hoīez: nec secundarie signi / ficat al: pma pars p3. q2 vnico modo significat ly al: oīa sua / significata. 2ª pars p3: q2 aliter propositio necessaria signi / ficaret primarie impossibile: & propositio impossibilis signi / ficaret primarie necessarium: qd non est admittendū. vbi / aut alibi dicerem: q ly al nō significat modo primario ho / minem: intelligo ly modo primario aduerbialiter: & nō no / minaliter: qualiter sumo i pposito. ¶ 4° . 2ª est ista. Ly hō / eqz secundarie & ex pñti significat al: sicut te: & tñ non eque / distince significat illa: prima pars p3: & 2ª probatur: qz ly / al ponitur in diffinitione hoīs: & non ly tu: nec aliquod eius / suppositū formaliter: nec virtualiter. ¶ Ex ista hne sequi / tur. primo. Quā ista propositio. homo est hō: significat asser / tiue hoīem esse al: & non te esse hominē: p3: qz illa significat / hoīem esse aīal: & sequitur formaliter hō est homo: q homo / ē aīal: ergo ipsa significat assertiue hoīez esse aīal: sed qz ea / dem propositio significat te esse hoīem: & non sequitur for / maliter: hō est homo: ergo tu es homo: ideo illa propositio / significat nō assertiue te esse hoīem. ¶ 2° sequitur. Quā nō / quicqd & qualitercūqz signi significatur per vnū dīctorioz / assertiue opposito modo: significat per reliquū: qz prima p / positio nullus hō est homo: significat assertiue me non eē / te: qz sequitur formaliter nullus hō est homo: q ego nō suz / tu: s3 ista: aliquis homo est hō: nō significat assertiue me eē / te: cū non sequatur: aliqs homo est hō: ergo ego sum tu.

Hic visis respondetur ad rationē concedendo illā: / Al est asinus: & nego q sōm significet pri / boīem: & dico: q ly al significat p. al: & secundarie hominē: / vnico tñ modo: & cū dicitur: q modo secundario & ex pñti ly / al: significat al: cedo. 2°: & consequens: nec hec est cōtra do / ctrinam oīum logicoz: tenendo ly mō noialiter: vt vocali / ter sonat: tenendo tñ aduerbialiter mō primario. i. prima / rie: & modo secundario. i. secundarie: non concederē illam: & / sic sumēdo: procedit cōtra doctrinā oīuz logicorū. ¶ No / tandum tñ q li primo non sumit hic cōparatiue: sed officia / biliter: & conuertibiliter cum ly primo adequate & officiat / sic. ly. hō significat primo hoīez: ly homo significat indefi / nite oēm hoīem: sub rōne q est homo: & non significat nō / hoīem. Item ly risibile significat p risibile. similiter offi / ciabiliter: ly risibile significat indefinite omne risibile sub / ratione qua risibile: & non significat non risibile. Itē ista li / oīs homo significat primo oēs hoīem: sic officiat: ly oīs hō / significat vlr oēm hoīem: sub ratione q homo: & non signi / ficat non hoīem. Itē. ly non hō: significat p non hoīem: sic / debet officari. ly. non hō significat infinite non hoīem: sub / rōne qua non hō: & non significat hoīez. ēt modo p simili of / ficiatur ly adequate: & primarie: quare rē.

Capitulū de existentia & vitate significati propositionis.

Quadragesimo tercio ad qstōnē / principaliter ar / guitur sic: ista propositio est vera. Antexps / est: & eadē est falsa: ergo questio vera: tenet / consequētia: cū minoz: & maiorē probō: sup / posito q. a. sit ista: antexps est: quo supposi / to arguitur sic. a. propositio significat preci / se sicut est: q. a. propositio est vera: pñta tenz: & añs arguitur / .a. propositio significat precise hoīem esse: & hoīem esse ē si / cut est: ergo. a. propositio significat precise. sicut est tenet / pñta: cum minoz: & maiorē probō sic. a. propositio est vna / singularis affirmatiua de scdo adiacente: cuius sbm signi / ficat precise hoīem: & copula significat precise esse: & tota. a.

propositio significat iuxta compositionē suoz terminoz: / ergo. a. propositio significat precise hoīem esse: p3 pñta: quia / modo p simili probatur illā significare p: antechristū eē: s3 / añs arguitur quo ad istud: qd sōm significet pñse hoīem: & / argno sic. ly antexps significat pñse antexpm: ergo ly ante / xps significat pñse hoīem: p3 pñta: ab inferiori ad suū supe / rius affirmatiue dictiōe exclusiua addita eisde: vnde bene / sequitur: tñ antechristū significat ly. antexps: ergo tñ ho / minē significat ly antexps ēt a parte predicati. tu vides pñ / se hoīem: ergo tu vides pñse al. tu percutis pñse antechri / stum: ergo tu percutis precise hominem.

2° solutione huius argumenti pono quatuor / hnes: quaruz prima est ista. Ali / qua propositio aliquotr esse significat adequate qualiter ē: / & tñ suum adequatū significatū non est. probatur ista ppo / sitio. Adā est significat adequate adā esse: & taliter ē: ergo / & cetera: pñta tenet: cū prima parte añcedentis: & scdaz pro / bo: taliter est qualiter fuit adā esse: ergo taliter est. patet cō / sequentia: qz taliter significat illa secunda pars. vnde sicut / hec copulatiua: aliqualis fuit adā: & tu es talis: non signifi / cat q aliqualis fuit adā: & tu es adā: s3 significat q aliquis / fuit adam: & tu es talis qualis fuit adā: ita hec copulatiua / ly adam est: significat adequate adā esse: & taliter est signifi / cat assertiue q ista ppositio significat adā esse: & q taliter / est: qualiter fuit: vel potuit esse adam esse: qz actus signifi / cādī ferē vsqz ad ymaginabilia: q at adequatū significatū il / lius adā est: non sit: p3: qz adam esse non est. ¶ Ex ista hne / sequitur primo. Quā aliqua propositio significat aliquotr eē / adequate: & taliter esse est verum: & tñ adequatū significa / tum eius nō est veruz: p3 de ista: antexps est cuius adequa / tum significatū non est verū. s. antexps esse: & tñ ipsa signi / ficat adequate antexpm esse: & taliter esse est verū: qz te eē / est: verū: & te esse est taliter: qliter erit antexpm esse. ¶ Se / cundo sequitur. Quā aliqua propositio significat aliquotr el / se adequate: qliter est: & taliter est verū: & tñ illa propositio / non est vera: p3 de qualibet istaz: adam est: antexps est: te / eniz esse: aut sortē esse est: ac etiā est veruz: & te esse: seu sor / esse est taliter: qliter fuit adā esse: & taliter qualiter erit an / texpm esse. ¶ Secūda hne ista. Aliqua est propositio que / aliquotr esse adequate significat: qualiter esse est falsum: & / tñ suum significatū adequatū non est falsum: patet de ista: / antexps erit: cuius adequatū significatum est verū: & ipsa / adequate antexpm fore significat: qualiter eē est falsuz: qz / adā fore est falsuz: & adam fore est: vel fuit taliter: qualiter / est vel erit antexpm fore: ergo rē: p3 consequētia: qz ly sōm: / h3 viū ampliatiuā ad preteritū: & futurū. ¶ Ex ista hne se / quitur primo. Quā aliq propositio significat aliquotr esse: / qliter esse est verum: & taliter esse est falsum: p3 de ista: añ / christus erit: que significat antexpm fore: & taliter est falsū: / qualiter erit antexpm fore: vt adam fore: & taliter est verū: / qualiter erit antexpm fore. vt platonez fore: dato q plato / erit. ¶ Secundo sequitur. Quā aliqua est propositio vera & / necessaria: que aliquotr eē adequate significat: & taliter / esse est falsum & impossibile: p3: qm ista propositio homo ē / aīal: est vera & necessaria: que hoīem esse adequate signifi / cat: & taliter esse est falsum & impossibile qz Chy^m esse al / est falsum & impossibile: & chymeram esse. animal si esset: / esset taliter esse: qualiter eē est hoīem esse animal: q rē: p3 / pñta: qz ly falsum: & ly impossibile ampliant vsqz ad ymagi / nabilia. ¶ Tertia hne ista. si ly sicut equialet huic com / plexo: aliquotr q est non oīs ppositio vera significat si / cut est: patet: qz nulla chy^m est: ē propositio vera: & tñ non si / gnificat sicut est: qz nō significat aliquotr qd est: ex eo q / nullam chymeram esse non est. ¶ Ex ista hne sequitur pri / mo. Quā si ly aliter q est equialet huic complexo: aliquotr / q non est: ita chy^m est: non significat aliter q est: quia nō si

gnificat aliquo modo: q̄ nō est. ¶ 2° sequit̄. Q̄ sic ē q̄ nulla chimera ē: t̄ t̄n nullā chimera esse nō ē sicut ē: nec aliter q̄ est (p̄ma pars p3) q̄ v̄z ē nullam chimera esse t̄ secunda similiter quia nullam chimera esse non est aliquo modo. ¶ 4° ē ista. Si ly sicut ē equalit̄ huic incōplexo v̄z: t̄ ly aliter q̄ ē: huic incōplexo falsuz: q̄libet pp̄o vera significat adequate sicut ē: t̄ q̄libz falsa: aliter q̄ ē (p3) q̄ quelibet pp̄o vera significat adequate v̄z: t̄ q̄libet falsa: significat adequate falsum. ¶ Ex ista h̄ne sequit̄ p̄mo. Q̄ hec añ p̄s ē significat esse hōiez precise: t̄ ita ē q̄ homo ē: t̄ t̄n nō significat p̄cise sicut ē (p̄ma pars p3) p̄ rōnez factā in p̄ncipio t̄n specialr sic arguit̄. Illa p̄positio antexp̄s ē significat hōiez eē: t̄ non significat nō hōiez eē. q̄ illa significat p̄cise hōiem esse. p3 n̄a ab exponētibus ad expositū: t̄ añs ē verū (vt claret intuētū) q̄ t̄ añs. 2ª pars ē manifesta: q̄ antexp̄s ē significat falsum. q̄ nō p̄cise sicut ē. ¶ 2° sequit̄. Q̄ nullā chimera eē ē sicut ē: t̄ aliqua chimera eē est aliter q̄ sicut est: q̄ nullā chimera eē ē v̄z: t̄ aliq̄ chimera esse est falsum: magis t̄n est in vsu significatio 3ª añs: q̄ quarte.

His presuppositis p3 solo ad rōnez negādo illa: añ p̄s ē. t̄ concedo q̄ ipsa significat p̄cise hominē eē: nō t̄n p̄cise significat sicut ē: qualitercūq̄ sumat̄ ly sicut est (t̄ ad probationē) nō valz añs. v̄nde nō seq̄t̄: tu vis p̄cise hominē eē papā: t̄ ita ē q̄ hō ē papa. q̄ tu vis precise sicut ē. Pono namq̄ q̄ nō velis aliqd aliud p̄ter te esse papā: sit t̄n aliud ate papa. isto posito: añs est verum: t̄ consequens falsum: quare t̄c.

¶ Capitulū de taliter t̄ qualiter.

Quadragesimo quarto principali ter ad questione arguit̄ sic. ista pp̄o ē vera. Contigēter aliq̄s hō p̄t currere: t̄ hec eadē est falsa: igit̄ questio vera (añs tenet) t̄ p̄mo p̄bat̄ p̄ma ps añtis sic: qualitercūq̄ aliquis hō currit: taliter aliquis hō p̄t currere: sed cōtingēter aliq̄s hō currit: supposito q̄ aliq̄s hō currat: ergo cōtingēter aliq̄s hō p̄t currere (p3 añs cū minori) t̄ maiorez p̄bo: aliter aliq̄s hō currit: et taliter p̄t currere. t̄ non aliq̄lter aliq̄s homo currit q̄n taliter potest currere. q̄ q̄ltercūq̄ aliq̄s hō currit: talr aliq̄s hō p̄t currere (p3 añs) ab exponētibus ad expositū: t̄ añs ē v̄z ex hoc: q̄ nlls ē modus quo aliq̄s hō currit: q̄n illo eodē ipse possit currere: quare t̄c. iaz probat̄ 2ª pars p̄ncipalis añtis sic: necio aliq̄s p̄t currere: ergo nō cōtingēter aliq̄s hō p̄t currere (p3 añs) t̄ añs arguit̄: aliq̄s hō p̄t currere: t̄ nō p̄t eē quin aliq̄s hō p̄t currere. q̄ necessario aliq̄s hō p̄t currere (p3 añs) ab exponētibus ad expositū: t̄ añs simlr̄ intuētū: sicut. n. necesse ē: q̄ aliq̄s hō p̄t esse: ita necesse est: q̄ aliq̄s hō possit currere.

Pro solutiōe hui⁹ argumēti pono q̄ttuor h̄nes: quaz p̄ma ē ista. Omni mō quo aliquis hō currit: aliq̄s hō p̄t currere: nō t̄n q̄ltercūq̄ aliq̄s hō currit: talr aliq̄s hō p̄t currere (p̄ma ps p3) p̄ exponētibus non. n. ē aliquis modus: quo aliq̄s hō currit: q̄n isto eodē aliq̄s hō possit currere: sicut nullo gradu: aliquis hō currit qui isto eodē aliq̄s homo possit currere. 2^a pars (p3 ē) q̄ cōtingēter aliq̄s hō currit: t̄ nō cōtingēter aliquis homo p̄t currere: p̄ rōnē supius adductā. q̄ t̄c. ¶ Ex ista h̄ne sequit̄ correlarie. Q̄ p̄cise modo cōtingēti aliq̄s hō p̄t currere t̄ t̄n necio aliq̄s hō p̄t currere. 2ª pars p3 p̄ exponentes: t̄ p̄ma silr̄ p̄bat̄ sic. mō cōtingēti aliq̄s hō p̄t currere: t̄ nullo mō cōtingēti aliq̄s hō p̄t currere. q̄ t̄c. (p3 añs) ab exponētibus ad expositū: t̄ añs silr̄: q̄ quocūq̄ mō: quo aliq̄s hō p̄t currere: ille ē vel p̄t esse modus cōtingēs. ¶ 2° ē ista. Aliqualiter ē hoc instās: nō qualr̄ p̄t eē aliq̄d instās (p̄bat̄ cōtingēter ē hoc instās: t̄ nō cōtingēter p̄t eē aliq̄d instās. q̄ p̄ma: añs t̄z: cū p̄ma parte añtis p̄ exponētibus: t̄ faz p̄bo

sic: necio p̄t eē aliq̄d instās. q̄ non cōtingēter: añs t̄z: t̄ añs silr̄ p̄ exponentes. ¶ Ex ista h̄ne sequit̄ correlarie. Q̄ hoc instās est omne instās: t̄ t̄n aliqualiter agit deus hoc instāti nō qualiter p̄t agere aliq̄d instās: p3: q̄ deus agit cōtingēter hoc instāti: t̄ nō cōtingēter: sed necessario deus p̄t agere aliq̄d instās. ¶ 3° ē ista. Aliqualr̄ ois homo ē: non qualiter aliq̄s hō ē: p̄bat̄: necessario ois homo ē: t̄ nō necessario aliq̄s homo ē. ergo h̄ vera: añs t̄z: cū p̄ parte añtis p̄ aristo. p̄mo posteriorz ponētēz: q̄ sp̄s sunt eterne t̄ necessarie: q̄ demonstratōes non fiūt nisi ex necys: t̄ impossibilit̄ aliter se habere. Scda vero pars est māifesta: q̄ potest eē q̄ non sit aliq̄s hō: potest. n. eē q̄ vna mulier sit ois hō: que sit p̄gnās cūz fetu masculino: i quo casu non foret aliq̄s hō: sed ois hō in qua muliere p̄seruaret̄ sp̄s humana: q̄ in masculino p̄seruari non p̄t: nec in muliere carēte fetu masculino. ¶ Ex ista h̄ne sequit̄ correlarie. Q̄ qualitercūq̄ soz. ē: taliter aliq̄s homo est: nō t̄n qualitercūq̄ berta est: taliter aliqua hō est: p̄ma pars p3: q̄ p̄cise cōtingēter soztes est: t̄ taliter aliq̄s homo ē. 2ª pars est euīdēs: quoniā cōtingēter berta ē. t̄ necio aliqua homo ē. ¶ 4° ē ista. Aliq̄lter d̄s agit soztes: nō qualr̄ agit: nec agere potest: p̄bat̄: cōtingēter d̄s agit soztes: t̄ precise necessario deus agit: t̄ agere p̄t. ergo solio vera: añs t̄z: cū p̄ma parte añtis. t̄ scda p̄bo: q̄ deus agit: t̄ agere p̄t: t̄ non potest eē q̄n ipse agit: t̄ agere possit. ergo t̄c. ¶ Ex ista h̄ne seq̄t̄ correlarie. Q̄ qualitercūq̄ d̄s p̄duxit adāz: taliter p̄ducet añxp̄m: t̄ eē. t̄ t̄n aliqualr̄ de⁹ p̄duxit adam: non qualiter poterit p̄ducere antexp̄s: patz istud correlariū: q̄ p̄cise cōtingēter deus p̄duxit adā. t̄ p̄cise cōtingēter p̄ducet añxp̄s: s̄z non cōtingēter poterit p̄ducere antexp̄s: imo necessario: q̄ de⁹ poterit p̄ducere antexp̄s: t̄ non poterit nō posse p̄ducere eū. ¶ Notādū tamē q̄ non sine causa cōtinue negationē p̄pono relatiuo ac termino modali adverbialiter sumpto: ego. n. non concedo illam: deus aliq̄lter agit hoc instās: qualiter non agit: si enīz deus aliq̄lter necio vel cōtingēter non agit: seq̄t̄ q̄ deus nō agit: tanq̄ ab exposita ad vnam suarum exponentium: hec enim: cōtingēter deus non agit: sic exponitur: ex quo modus non negat̄: deus non agit: t̄ p̄t esse q̄ de⁹ agit. Itē necessario deus non p̄ducet antexp̄m: sic exponit̄: de⁹ non p̄ducet antexp̄s: t̄ nō poterit eē q̄ deus p̄ducat antexp̄s: t̄ hoc negat̄: tanq̄ impossibile.

His visis p3 solutio ad rōnē negādo illā: cōtingēter aliq̄s hō p̄t currere: licz forte cōcederet̄ a nālī: q̄ aliq̄s hō cōtingēter potest currere: q̄ ipse p̄t non posse currere: sicut p̄t non posse esse: corrupto enī homine: non amplius p̄ nāz eē p̄t. Et ad p̄bationē: nego maiorez: t̄ faz exponētē: t̄ dico: q̄ licet nullo mō aliq̄s homo currat: q̄n illo modo ipse possit currere: non t̄n q̄ltercūq̄: quare t̄c.

¶ Capitulū de relatiuo possessionis.

Quadragesimo quinto principali ter ad questione arguit̄ sic. ista p̄positio ē vera. Ois homo ē aliq̄d p̄positū ex oib⁹ suis partib⁹: t̄ hec eadē est falsa: igit̄ questio va: añs t̄z: t̄ p̄bat̄ p̄ma pars añtis iductiue sic. Iste homo est aliq̄d p̄positū ex oib⁹ suis partib⁹: t̄ ista homo est aliq̄d p̄positū ex oib⁹ suis partib⁹: t̄ sic de alijs: t̄ iste sūt oēs hoies. q̄ ois hō ē aliq̄d p̄po^m ex oib⁹ suis partib⁹. p3 añs a singularib⁹ sufficiēter enūeratis: ad suā vlem: t̄ añs ē v̄z. q̄ t̄ añs. scda ps anteceditis p̄bat̄ sic. ois hō ē aliq̄d p̄positū ex oib⁹ suis partibus. q̄ ois homo ē aliq̄d p̄positū ex oibus partib⁹ alicuius p̄positi: seu ois hō est aliq̄d p̄positū ex oib⁹ partibus alicuius hōis: p3 añs: q̄ illud relatiuū suis nō potest referre nisi vnum illoz terminoz: homo: vel composituz: sed cōsequēs est falsum pro qualibet parte: seq̄t̄ enim: omnis homo est aliq̄d compositū ex omnibus partib⁹ alicui⁹

Coz^m

3°

Coz^m

4°

Coz^m

Dubium

compositi: sed tu es homo. ergo tu es compositus ex omnibus partibus alicuius compositi: tunc ultra. asinus habens partes est unum compositum. ergo tu es aliquod compositum ex omnibus partibus alicuius: quod falsum est (et per consequens) ab superiori distributo mobiler ad suum inferius cum debito medio. eo modo (iprobatur) 2^a ps. v3. ois homo est aliq^o compositum ex omnibus partibus alicuius hominis: deducendo ex illa modo ostensi (ut prius) quod tu es compositus ex omnibus partibus sortis. (dato) quod sortis sit: quod falsum. ergo etc.

Pro solutione

- 1^a** huius argum^{ti} pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Signum v^le affirmatiuum collectiue sumptum: terminum propinquum distribuit collectiue: et remotum ab ipso distribuit diuisione rectum ab illo: probatur (et ponitur) quod a. b. c. sunt omnes unitates. d. numeri. isto posito: capio istam propositionem: a. b. c. sunt omnes unitates alicuius numeri: sumendo ly omnes collectiue: quo posito (patet) quod ly unitates distribuit collectiue sicut in ista. a. b. c. sunt omnes unitates. d. numeri: et tamen ly numeri distribuit diuisione (quam optime sequitur). a. b. c. sunt omnes unitates alicuius numeri: sed omnis numerus octonarius est aliquis numerus. g. a. b. c. sunt omnes unitates alicuius numeri octonarii: consequens falsum: et per consequens: a superiori distributo mobiliter diuisione ad suum inferius: vix nullus terminus distribuit collectiue: nisi sit pluralis numeri: sed ly numeri est singularis numeri. et distribuit. ergo distribuit diuisione. Ex ista consequenter sequitur correlarie. Quod quilibet istarum est falsa. sortis est aliq^o compositum ex omnibus partibus alicuius compositi: plato est aliq^o compositum ex omnibus partibus alicuius hominis: quia tam ly hominis quam ly compositi distribuit diuisione: vix optime sequitur: plato est aliq^o compositum ex omnibus partibus sortis: quod falsum. g. plato est aliq^o compositum ex omnibus partibus sortis: quod falsum. g. et antecedens. **2^a** huius est ista. Signum v^le affirmatiuum collectiue sumptum non distribuit diuisione terminum remotum: nisi in comparatione ad terminum propinquum: verbi gratia in ista propositione. a. b. c. sunt omnes unitates alicuius rei: non distribuit ly rei per omni rei: sed solum per habere unitates: quia non sequitur. a. b. c. sunt omnes unitates alicuius rei: sed deus est aliqua res. g. a. b. c. sunt omnes unitates dei: quia deberet sumi talis minor: deus est res habens unitates. Ex ista consequenter sequitur. Quod ista propositio non valet: sortis est aliq^o compositum ex omnibus partibus quantitatiuis alicuius hominis: et plato est homo. g. sortis est aliq^o compositum ex omnibus partibus quantitatiuis platonis: dato enim quod sortis et plato essent omnes homines: et quod sortis esset quantus: et plato non esset quantus: esset antecedens verum: et quod falsum. ideo deberet esse talis minor: plato est homo habens partes quantitatiuas: quas ego in hoc casu negare: verum bene sequitur: sortis est compositus ex omnibus partibus alicuius hominis: et plato est homo. g. sortis est compositus ex omnibus partibus platonis: nec oportet dicere: plato est homo habens partes: quia si plato est homo: ipse habet partes. **3^a** conclusio est ista. Nullum autem alicuius relatiuum est ponendum diffusiuus loco eiusdem: quod supponat idem relatiuum. ista est per inductionem: vix iste non conuertitur: aliquid homo est: et quilibet homo est ille: aliquid homo est: et quilibet homo est aliquis homo: quia ly ille stat determinate: et ly homo positum loco eiusdem supponit diffuse terminum. Ex ista conclusione sequitur. Quod ista propositio non valet: sortis est aliq^o compositum ex omnibus suis partibus. g. sortis est compositum aliq^o ex omnibus partibus alicuius compositi: quia relatiuum supponit determinate: si autem suum autem. scilicet compositum quod supponit esse suum autem: et ly compositum loco relatiui positum: stat diffuse et distributive. ideo bene sequitur: sortis est aliq^o compositum ex omnibus suis partibus. g. sortis est aliq^o compositum ex alicuius compositi omnibus partibus. **4^a** huius est ista. Relatiuum reciprocu supponens coniter non est in autem suum conuertibile illatiue: sed est ad singula referibile singulariter: et discrete: per ista est: quia non sequitur. omnis homo videt se. g. omnis homo videt omnes homines: nec ad veritatem autem requiritur veritas consequentis: sed requiritur: quod iste homo videt se: et iste homo videt se: et sic de aliis. Ex ista consequenter sequitur correlarie. Quod ista propositio

non valet: omnis homo est ex omnibus suis partibus. g. omnis homo est ex omnibus partibus alicuius hominis: quia ly suis distribuitur non absolute: sed referendo singula singulariter. istomodo: iste homo est ex omnibus suis partibus: et ista homo est ex omnibus suis partibus: et sic de aliis (et tunc optime sequitur) iste homo est ex omnibus suis partibus ergo iste homo est ex omnibus partibus istius hominis: et sicut est antecedens verum: ita et consequens.

Hic suppositis

permissio ad rationem principales concedendo illa: omnis homo est aliq^o compositum ex omnibus suis partibus: et ad improbatorem nego: quod ista: quia relatiuum aut refert ly compositum: aut ly homo: si ly compositum: arguitur a termino state confuse terminum: ad secum conuertibile statem continue: et distributive. ideo bene sequitur: omnis homo est aliq^o compositum ex omnibus suis partibus. igitur omnis homo est aliq^o compositum ex alicuius compositi omnibus partibus: si autem relatiuum refert illud terminum homo per predictis: quod propositio non valet: quia non distribuit relatiuum absolute: sed respectiue: referendo singula singulariter: ut dictum est: ex illo terminum ante posset concludi: ut prius: quod omnis homo est aliq^o compositum ex alicuius hominis omnibus partibus: quod ut prius conceditur sicut antecedens: quod patet per singulares: et exponentes: quare etc.

Capitulum de possibilitate: et impossibilitate aduerbialiter sumptis.

Quadragesimo

sexto principali arguitur sic ad quod neque: ista propositio est vera. Impossibiliter deus non est: et hec eadem est falsa. igitur questio vera: consequentia tertia: cum prima parte antea: quia suum dictorum est falsum. v3. possibiliter deus non existit: et illa sunt dictoria: potest esse deum non esse: et ipse est deum non esse: ita et illa: possibiliter deus non est: et impossibiliter deus non est per consequens: quia sicut possibile: et impossibile faciunt propositioes modales: ita possibiliter: et impossibiliter. 2^a per antea probatur sic: quia sequitur: impossibiliter deus non est. g. deus non est: per consequentia exposita ad unam suam exponentium quod probatur sic: istius necessario deus non est. prima exponens est illa: deus non est. sed ly impossibiliter est. ita aduerbiu modale: sicut ly necessario vel contingenter. g. etiam habet exponi: et per consequens huius impossibiliter deus non est. per exponens est ista deus non est. quod erat probandum.

Pro solutione

huius argum^{ti} pono quatuor conclusiones: quarum prima est ista. Licet necessario: et contingenter. sint modi oppositi. non tamen sunt modi dictorum. prima per per. quia ex uno eorum sequitur dictorium alterius. vix sequitur. contingenter tu curris. g. non necio tu curris. etiam sequitur. necio deus est. g. non contingenter deus est. 2^a pars est etiam evidens. quia sepe in qualibet suarum propositionum causant falsitatem: quilibet enim istarum est falsa necio autem christus est: contingenter autem christus est: et est quilibet istarum: necio tu non es: contingenter tu non es. Ex ista consequenter sequitur primo. Quod vere: et false: non sunt termini dictorum: quibus sunt termini oppositi: patet: quia quilibet illarum est falsa: vere autem christus est: false autem christus est. 2^a sequitur. Quod possibiliter: et impossibiliter non sunt termini dictorum: licet sint termini oppositi et repugnantes: per prima pars: quia quilibet istarum est falsa: possibiliter chimera est: impossibiliter chimera est: cum ex quilibet earum sequatur chimeram esse. 2^a pars tenet ex hoc: quia ex uno illorum sequitur contradictorium alterius: ut possibiliter tu es: g. non impossibiliter tu es: impossibiliter chimera est. g. non possibiliter chimera est: quare etc. 2^a sequitur ista. Vere et falsum quolibet opponuntur: sed necius et contingenter solum contrarie repugnant: per prima pars: quia nec simul vere: nec simul false: possunt dictis similibus applicari: eo enim quod hec sit vera: antechristum esse est falsum: hec est falsa: antechristus esse est verum: et 2^a pars etiam patet: quia necessarium: et contingens: non simul vere: sed simul false: dictis similibus possunt applicari: unde hec nunquam possunt simul esse vera: sic significando: antechristum esse hominem est contingens: et antechristus esse hominem est necessarium: sed bene simul falsa: et quod illa repu-

Inter nullam partem quantitativam sortis: et quilibet partes quatuor
 4° titativa eiusdem est aequalis proportio. ¶ 4° est ista. A. est
 equale. c. r. b. est equale eidem. c. r. n. a. n. o. e. equale. b. nec e. s. p.
 pbatur (et pono) q. taz. a. q. b. duertat cu illo termino que
 libet pars quantitativa sortis. c. vero cu isto termino aliqua
 pars quantitativa sortis. isto posito: patet pma pars nis: qz
 quelibet ps quantitativa sortis e equalis alicui pti quativati
 ue sortis. et z^o etiā liquet: qz nulla pars quantitativa sortis est
 102 equalis cuilibet pti quantitativa eiusdem sortis. ¶ Ex ista p^one
 sequit pmo. O. a. r. b. sunt qsta et no sunt equalia: nec ineq
 103 lia: pma pars pz: qz qlibet ps quantitativa sor. e quata. z^o simi
 liter: qz nec. a. e. egle. b. nec e. s. p. r. lonē. ¶ z^o segt. O. nlla
 istaz pntiaz valer: tam. a. q. b. e equale. c. r. n. o. a. r. b. sunt
 104 equalia inter se: ergo aliqua sunt equalia vni. ¶ 3° que no
 sunt equalia inter se. a. r. b. sunt qsta: et no sunt equalia: nec
 105 icqlia. g. aliqua sunt qsta et no sunt eqlia: nec ineqlia: ergo.
 aliq sunt quanta que non sunt equalia nec iequalia: a. n. s. n.
 est vez: et nis falsuz: vt pz: ex suis conuertibilib^o.

His visis ps solutio ad argumetu negando illa. a. e
 equale. b. et ad pbatoez nego minorē: et tuc
 ad argumetu quelibz ps quantitativa. a. e equalis alicui par
 ti quantitativa. b. et qlibet ps quantitativa. b. e equalis alicui par
 ti quantitativa. a. g. a. e aliqd cuius qlibet ps quantitativa e eq
 lis alicui pti quantitativa. b. et e. s. nego niaz (et ad pbationez)
 nego q. fa ps niaz duertat cuz fa pte a. n. s. qz fa ps a. n. l.
 est vera (vt pz) et fa pars niaz falsa e: qz subordinat huic
 false alicui pti quantitativa. a. qlibz pars quantitativa. b. e eqlis:
 et qz subordinet isti pz: qz sicut ly. a. i pma pte stat determi
 nate: ita et in conuertibili cum secunda stare debet: ex quo se
 cunda in significando depedet apma. quare r.

Capitulum de finito et infinito.

Quadragesimo octavo ad que
 stionē pncipalr
 arguit sic: ista ppositio e vera. A. e qtu: et ea
 dez e falsa. g. qo vera (ntia t3) et a. n. s. argui
 tur: ponēdo q. a. sit infinitu: isto posito pz q.
 a. e qtu: qz. a. e infinitu: sed pbo alia parte
 videlicet: q. a. non e qm: qz si. a. e qtu: aut. g.

respectu maioris: aut minoris: aut eqlis: non maioris: qz ni
 bil e maius infinito: nec respectu minoris: qz nullum infinitu e
 puz: nec et respectu equal: qz si ab vno infinito auferret
 vnu pedale: et a reliquo semipedale vnu infinitu altero esset
 maius: qd e falsuz (et pbat ntia) qz si ab equalibus iequa
 lia demas: cetera remanent inequalia.

Pro solutione hui^o argumeti pono qttuoz rlo
 nes: quaz. pma e ista. Sicut co
 tingit dare infinitu simplr: etingit dare infinitu sz qd (p^o ps
 pz) qz etingit dare corp^o infinitu secundu longitudinez: lati
 tudine: et pfunditate: et fm omnem differetia positionis: et
 tale eēt infinitu simplr. z^o pars etiā pz qz etingit dare infi
 nituz fm longitudine: et no scdz latitudine: vel pfunditate:

102 et qlibet illoz eēt infinitu fm qd. ¶ Ex ista p^one segt pmo.
 O. possibile e vnu infinitu altero infinito esse maius: qz pos
 sibile e duo corpora esse infinita: quoz vnu sit infinitu simpli
 citer: et reliquū fm qd: et i tali casu infinitu simplr infinito fm

103 qd esset maius. ¶ z^o segt. O. pole est vnu infinitu altero eē
 minus: et alteri egle (pbat) qz pole est q sint duo infinita
 scdz longitudine: quoz vnu sit pedale latu: et aliud bipeda
 liter. Silr pole est q sint duo infinita: quoz qlibz sit soluz
 pedaliter latu i pmo casu infinitu q eēt pedaliter latuz: infi
 nito bipedaliter lato foret minus. et si aliq dicit: nullū infini
 tu e parū: itelligo de infinito simplr. i fo vo casu illa duo
 infinita eēt eqlia. Et si dicit: Ari. p ce. r. z^o physicoz dic. O.
 nullū infinitu est mai^o: vel min^o reliq: aut egle (dico) q ve
 104 rū e: sz ronez infinitatis: non tū fm ronez finitatis. ¶ z^o e
 ista. De possibili aliq sunt infinita scdm qd: quoz nullū e al

tero mai^o: vel min^o reliquo: aut equale illi pz dato q. a. eēt
 vnu corp^o infinitu fm qd: et b. vna linea infinita fm quid. in
 isto eni casu. a. r. b. no forent comparabilia qz diuersaz rō
 nuz. ¶ Ex ista p^one segt pmo. O. si vna linea infinita e alte
 ra infinita maior vel minor illa: i nulla rōnali pportione est
 maior vl minō. pz: qz nec i dupla pportioe: nec i tripla: nec
 sic d singulis. ¶ z^o segt. O. z^o oēz pportioe pole e vnu infi
 nitu corp^o: altero corpore infinito eē mai^o: pz: qz corp^o infini
 tu sz longitudine: et bipedaliter latū eēt duplū: ad corpus
 infinitu scdz lōgitudine pedaliter latū solū. no qd e sz ronez
 infiniti: sz ronez finiti: silr corp^o infinitu trip. aliter latuz
 foret i triplo maius corpore infinito fm longitudine pedali
 ter lato: et sic ascēdendo ad infinitas pportioez. ¶ 3° e ista. 3°
 Licet ex liea finita no possent infinita pduci: tū ex supficie
 oino finita pnt infinita cōstitui. (p^o ps pz) qz no vī mod^o: q
 ex finita linea posset fieri infinita. z^o ps pbat: et pono: q. a.
 sit vna supficies pedalis: taz scdz longitudine: qz scdz latitu
 dinē. et qz deus i pma pte pportōali hore future pti nuabit
 faz prem pportionalē. a. pme pti eiusdem fm lōgitudine et i
 z^o pti nuabit. 3° scde pti eiusdem fm eundē modū: et sic con
 tinue i qualibet pte pportōali. isto posito pz q. a. e superfi
 cies solū finita: et ex ea fiet supficies infinita: qz illa supficies
 q erit i fine hore erit infinita. qre r. ¶ Ex ista p^one segt p.
 O. ex corpe oimode finito pot fieri corp^o infinitu scdm lon
 gitudine et latitudine pz dato q. a. sit. i. corpus bipedalr lō
 gū: et pedale latū. et qz de^o i pma pte pportōali hore future
 diuidet faz pte pportōalē. a. sz lōgitudine et latitudinem:
 quaz vna cōtinuet pme parti fm lōgitudine: et alia eidem
 pti fm latitudine: et sic agat ptiue de alyz pti^o pportōa
 bilib^o. ¶ z^o segt. O. ex supficie infinita pt fieri supficies fi
 nita: et ex corpe infinito pt fieri corpus finitu: silr pz: dato q
 de^o reducat ptes diuisas ad esse pmū. ¶ 4° e ista. Possi
 4° bile e aliqd eē qm: et no hēre maius: nec minus: nec egle. pz
 dato q. a. eēt corp^o infinitu simplr: aut linea infinita simplr:
 aut superficies infinita simpliciter. ¶ Ex ista p^one segt cor
 104 relarie pmo. O. aliqd totū qlibz parte suā quantitativa p ali
 qd excedit: lz nulla sui parte in pportioe rōnali sit maius
 (pma pars pz) qz quacūqz parte data corporis infiniti sim
 plr illaz: tale corp^o p totū residuuz excedit. z^o ps et pz: qz
 qcūqz pte corporis data infiniti simplr: illa istud corp^o non
 est maius i pportōe dupla: nec tripla: nec sic de alyz. ¶ z^o segt
 qz corpus infinitu simpliciter qualibet sua parte qua
 titativa e mai^o i pportioe irrōnali: qz p aliqd excedit suā
 partem. Et ille excessus no trahit ex aliquo numero. g. r.

His premisis rīdet ad rōnem pcedēdo illa. a. e
 quātū (et cu dī) nec respectu maio
 ris: nec respectu minoris: nec eqlis: dī q pole e qlibet hore
 triū i quāto infinito fm qd: vbi tū. a. eēt infinitu simplr: nego
 illā ntiā. a. e quātū. g. respectu maioris: minoris: vel egl:
 sed bñ segt. a. e qm finitū. g. respectu maioris: minoris: vel
 egl. ¶ Nōdū tū q no segt. a. e qm finitū respectu maioris.
 g. aliqd e maius. a. qz vltima spera iā e quanta respectu ma
 ioris sperē: no qd e q sit: sz q posset eē per dei potentia: tū be
 ne segt. a. e quātū finitū respectu minoris. ergo aliquid est
 minus. a. qz sine illud fuerit quātū discretū: seu ptiuu no
 stabit a. n. s. vez esse sine consequente: quare r.

Capitulum de scientia et qualitate.

Quadragesimo nono ad questio
 nem sic principa
 liter arguitur. ista ppositio est vera. Om
 nis scientia est qualitas: et eadem est falsa. g.
 questio vera: ntia t3 cum pma parte ante
 cedentis: qz ibi predicatur terminus supior
 de inferiori: vniuersaliter et affirmatiue. z^o
 pars pbat sic arguēdo. omnis scientia est qualitas: sed om
 nis homo est risibilis e scientia: q est rclusio demōstratiōis.

Quadragesimo nono ad questio
 nem sic principa
 liter arguitur. ista ppositio est vera. Om
 nis scientia est qualitas: et eadem est falsa. g.
 questio vera: ntia t3 cum pma parte ante
 cedentis: qz ibi predicatur terminus supior
 de inferiori: vniuersaliter et affirmatiue. z^o
 pars pbat sic arguēdo. omnis scientia est qualitas: sed om
 nis homo est risibilis e scientia: q est rclusio demōstratiōis.

ergo ois homo est risibilis e qlitas: q est falsa. g aliqua premissa: no minor. ergo maior. q dolo sit falsa: pbatur: qm sequitur: illa ppositio ois ho est risibilis e qualitas. g ipsa est aliqd: qns falsus: qz nulla ppositio e aliqd: sed aliqua sicut numerus triu: vel quattuor hoium: vel lapidu no e aliqd: sed aliq: pfirmat sic: na seqt ois sciencia est qualitas: sed de est sciencia. g deus est qualitas: qns itez est impossibile. ergo r an recedens: sed minor e vera. g maior est falsa.

Pro solutione huius argumenti pono quattuor pnes: quaz pma e ista. Possibile est aliqz hoiez esse sciencificu: r nullaz penitus hfe pponez vel scire: pbat: naz possibile e q aliqs magnus doctor sit sono fortiss: me alligat: sic: q nullu actu penitus hret: sz non e possibilis sine actu. ppone: g vera: t3 qna cu maiori: r minor e manifesta: qm in omni ppositoe exigit actus pponedi vel diuidendi. Ex ista pne seqt pmo. Qz nulla ppone dicitur sciencia: sed actus scie d3 denoiare: qz non ppe idem scit: r e scia: sed ppone scit. g no est scia. Ex ista ppositio ois ho e risibilis demonstrata vel demostabilis non e scia: p3: qz scia non scit: r hec ppone scit. g ipsa non est scia: vni scia e habitus intellectus quo sciens pmpre se pt reducere in actu sciendi: r huius actus non e nisi ppone. Ex ista ppositio i sua maxia coitate no e terminus pdicamentalis: sed e terminus equocus: nec no e analogus: pbat: na ly scia maxie coiter sumptu verificat: tam de suba qz de accidete: r prius de scia dina: qz humana: r scdm alia r alia rone: qz de scia dei verificat vt e causa rez: r de scia huana vt causat a rebus. g vera. Ex ista pne seqt pmo. Qz ly scia non e terminus pdicamenti qlitatis: nec genus: vel spes pdicamenti rloris: vt p3: qz no e terminus pdicamenti. Ex ista ppositio e impossibilis. ois scia est qualitas: qz de aliquo verificat subiectu. de quo non verificat pdicatu. Ex ista ppositio scdm naz actiuitatis maxie coiter sumptuz pnet ad plura pdicamenta: r e terminus equocus: p3: qz ly scia pot ee tam i pdicamento relationis: qz qlitatis fm phz i pdicamentis: r est i pdicamento relationis: vt referit ad scibile. in pdicamento at qlitatis vt e actus pfectiu subiecti. g e terminus pluriu pdicamentoz: r terminus equoc. Ex ista pne seqt p. qz ly scia e subalternu pdicamenti qualitatiz: r ly scia no e subalternu pdicamenti qualitatiz: p3 a sili: qz sunt duo pdicamenta. quoz qdlibet subalternater pnet ly corpus. Ex ista ppositio qlibet istaz e vera. ois scia est qualitas: ois scia est relatio seu relatiuu: dato q subim pme sit terminus pdicamenti qualitatiz: r subiectuz secunde terminus pdicamenti relationis. Ex ista ppositio e ista. Sicut de aliq verificat ly qlitas: r non ly ens trascendens: ita de aliquo vere dicitur ly qualitatiz: r non ly aliqd secu ouertibile: pma pars p3 de numero: put no distinguunt areb nueratis: vificat. n. qlitas gnalissimu illi: no tn ly ens vt als patuit. z ps pbat. na d illo termino scia vlr sumpto vificat ly qlitas: qz e genus illius: no tn ly aliqd: qz h no est va: ois scia e aliqd: scia. n. geometrica aggregata ex oibus habitib: qnu: pponuz: ac pncipioz eiusde scie est qlitatis no tn e aliqd: sic nec aggregatu ex duplici albedi ne: quaz vna iberet sorti: r altera platoi e aliqd. Ex ista pne seqt p. Qz aliq est qlitas q no est i aliquo subiecto: p3: na scia duoz hoium est qualitas: r tn non est i aliquo subiecto: sz i plurib: subiectis: r hic loquor de scia totali: qz ois sciencia ptialis vnus ppositiois bn est i aliquo subiecto. Ex ista ppositio non ois sciencia e habitus intellectiuus p3 qz tal sciencia geome: no e i vno sz i plurib: vt suppono. g no e hitus intellectiuus siue alicuius intellectus: sed est habitus intellectus seu plurium intellectuum.

His premissis p3: r nio ad ronez negado illa. ois sciencia est qlitas: si ly scia sumit maxie coiter: si at vt vniuocat i pdicamento qlitatis: cedo ei: nego ppone loquendo: q illa ois homo est risibilis est

sciencia: sed est actus scie: pt tn recedi loqndo de scia large: r pnter cedo: q e qualitas. r nego illa pntia. ista ppositio est qualitas. g est aliqd fm determinationez quarte pnis. Ego tn cedo: q ois ppone est aliqd: qz ois ppone h3 suu forma le quo denoiat aliqd: sicut eniz pposituz ex ma r forma est aliqd: rone vnionis forme ad ma3: sic ois ppone e aliqd ratio ne vnionis iplicite vnus ad reliquu (qd patet) tam in ppositioe pthetica: qz cathgorica: quare r.

Capitulum de participijs verborum ampliatiuorum.

Quinquagesimo r vltio ad q dicitur ne arguit sic. ista ppone e vera. Antexps erit ens: r hec eade est falsa. g qltio vera: qna tenet cuz pma pte ant: qz antexps erit ho. igr antexps erit es. Itē si antexps e: atexps e ens. g piformiter: si antexps erit: antexps erit ens. sz antexps erit. igr antexps erit ens: qd erat pbadu. z ps pbat sic: atexps erit ens. g antexps e. ista pna est bona: r qns falsum. g r ans: q illa pna sit bona: arguit sic. ista pna est bona. antexps est futurus. ergo antexps erit: qz pdicatu e participiu futuri temporis. r h pna e bda: antexps e pterit. g antps fuit: qz pdicatu e picipiu tps pteriti. g p idē ista e bona: atexps erit ens. g antexps e: qz pdicatu antecedentis est picipiu pntis tps: vel sinon: de cā diuersitatis.

Pro solutione huius rationis pono quattuor pnes: quaz pma e ista. Aliqua e ppone affirmatiua vera: cuius pdicatu est pteriti tps: r tn nullius sibi corrdentis de pterito e illatiua: p3: qm non seqt: atexps erit pteritus. g antechristus fuit: qns. n. e falsus: (vt p3) r ans veru: nam aliqua do erit ita q antexps est pterit. g iaz e ita q ipse erit pterit (p3 pna) qz vlr tenet talis modus arguedi i terminis simplicibus. Ex ista pne seqt. Qz aliqua e ppone affirmatiua vera: cuius pdicatu est futuri temporis: r tn sue corrdentis de futuro no e aliquo illatiua: p3: qz no sequit. Adam fuit futurus. ergo adaz erit: cu ans sit vez: r qns falsum. Ex ista pne seqt. Qz nulla istaru pntiaz valet: antexps e futurus. ergo antexps erit: antexps erit pteritus. ergo antechristus fuit (ista de causa) qz pdicatu est participiu pteriti: aut futuri temporis: qz multe sunt ppones affirmatiue de pdicatis pteriti: aut futuri tps: q no sunt illatie aliquat sibi corrdentiu de pterito: aut de futuro (vt superius patuit) Ex ista pne seqt. Aliq e ppositio de pnti affirmatiua vera: cuius pdicatu e participiu pntis teporis: q no est illatiua sibi corrdentis de pnti: r de secundo adiacete: p3: qz no seqtur: antexps pot esse ens. g antexps e: nec sequit. antexps e potens ee. ergo antexps est: tenedo taz ly ens qz ly potes participialr. Ex ista pne seqt p. Qz lz sequat antexps e lectur. ergo antexps erit: no tn seqt: antexps erit leges. ergo antexps e: pma ps p3: qz si antexps e lecturus: antexps leget: r si antexps leget: antexps erit. ergo a pmo ad vltimu: si antexps e lectur: antexps erit. z ps p3 etiā: qz qns e falsus: vt liquet itueti: r ans vez: qd pbat sic: antexps leget. ergo antexps erit leges: p3 pna: p resolutoez illius verbi leget: r ans e vez vt suppono. ergo r qns. Ex ista pne seqt. Qz lz ista pna sit bona: antexps e futurus: ergo antexps erit: non tn seqt: antexps erit ens. ergo antexps est: tenendo ly ens participialr: pma pars p3: qz arguit ab vno couertibili ad reliquu: r z ps pbat: qz ans est vez. r qns falsum: q ans sit vez: pbat: qz aliqua do erit ita: q antexps e ens. ergo iam est ita q ipse erit ens p3 pna: qz vlr r3 talis modus arguendi i terminis simplicib. Ex ista pne seqt. Nullu aggregatu ex verbo pntis teporis: r participio no ampliatiuo: subordinatur alicui verbo simplici mentali congnificanti naturaliter. ista coclno patz inductiue: nam hoc complexum est ens: non subordinatur alicui verbo simplici mentali naturaliter congnificati: sed actui componendi: r intentioni trascendendi: nec ob